

ЕМИЛИ Б. КОГБЪРН

ЛУИЗИАНА СПАСЯВА

БИБЛИОТЕКАТА

Превод от английски: Емануил Томов, 2017

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Луизиана Ричардсън се изкушаваше да се върне в обсипания си с „Чириос“^[1] автомобил и да се скрие в някое кафене. Цялото чистене по-рано, докато се готвеше да посрещне детегледачката, я бе изцедило, а за капак малката ѝ Зоуи, едва на годинка и половина, я изпроводи с плач, та Луиз едва успя да се откъсне от нея. Освен това беше сигурна, че Триш я е поканила на празненството по случай предстоящото си раждане само за да получи още някакъв подарък по последна дума на бебешката техника. Триш ѝ беше колежка, преподавател по библиотечни науки в Луизианския лесотехнически университет, и никога не бе я удостоявала с нещо повече от сдържано здрасти, въпреки че и тя като нея не бе местна — идваща от Тексас. Често я поглеждаше със снизходжение, когато Луиз отваряше дамската си чанта, а от нея изпадаше бебешка чашка, или пък се появяваше на работа с риза като картата на Европа след поредния неуспешен опит да премахне някое петно от сок. Дрехите на Триш, идеално изгладени, винаги бяха комбинирани с вкус и тя никога не ходеше по невнимание с една синя и една черна обувка.

Луиз прехвърли подаръка под мишница и натисна звънеца. От едната страна на пакета стърчеше намачкана опаковъчна хартия, оказала се в повече, а от другата надничаше кутията. Децата ѝ непрестанно я прекъсваша и тя едва успя някак да натъпче подаръка вътре, а какво оставаше да го украси. От гледката Марта Стюарт би се задавила с бадемовата си чаена бисквитка.

Когато вратата се отвори и на прага се показва висока блондинка с кремаво костюмче и златни сандалки на висок ток, Луиз почти изпусна подаръка и се затича. Но беше късно.

— Здрасти, аз съм Луиз — поздрави тя, насилено ведра. Когато пристигна за пръв път в Луизиана, се почуди дали да не се откаже от кратката форма на името си, но бързо размисли. Луизиана, собственото ѝ име, звучеше екзотично и интересно на приятелите ѝ в Минесота. Тук, предвид недоумяващите погледи, които забеляза първите няколко

пъти, когато се представи, беше малко прекалено. Имаше жени в Джорджия на име Джорджия и Вирджинии във Вирджиния, но изглежда, никой тук не бе кръстен на щата си. Освен нея. Тъй че караше с Луиз.

— Алиша. Приятно ми е. — Жената отстъпи назад, за да направи място на Луиз. Ноктите на краката й бяха минали през професионален лак и маникюр. Косата и гримът й бяха толкова съвършени, че приличаше на жива кукла — олицетворението на южняшката аристократка, ако още съществуваха подобни.

Вече вътре, Луиз видя, че видът е далеч от изчезване. Южняшки аристократки с руси кичури се кипреха в широки изгладени блузки и пиеха шампанско край камината. Южняшки аристократки в панталони с ръб крепяха чинийки с ордьоври, докато се любуваха на подаръците, натрупани около Триш. Южняшки аристократки с добре отработена осанка и съвършено чиста кожа тропкаха със сандали на ток към кухнята, за да си допълнят питиетата.

Луиз беше улична превъзходна на изложение на чистокръвни породи. Нямаше как да знае, че подобни приеми в Юга са толкова формални. В Минесота дънките и черната й тениска биха били съвсем на място, за разлика от тук. Както обикновено гримът й се изчерпваше с червило с цвят канела, а правата й кестенява коса до раменете не бе минала през никакъв фризъор. Луиз не можеше да си позволи маникюр или боядисване, а всичките й дрехи бяха останки от предното десетилетие.

Бившият й, когато се ожениха, започна с удоволствие да й купува сладки роклички и секси потничета. Тогава се чувстваше като принцеса. Сама, Луиз нямаше желание да освежава гардероба си. Бившия й го нямаше, а за да търчиш подир деца, не ти трябваха коктейлни рокли.

Луиз искаше да си намери тъмно кътче, където да се слее с тапетите, но домът на Алиша беше влудяващо открит и светъл. Комбинацията от полилея с десет крушки във всекидневната/кухнята/трапезарията и струящото през прозорците слънце не оставяха скривалища.

Интериорът в бежово и бяло изглеждаше неестествен — никъде ни петънце. Напомняше й на съвършеното миниимение на свекъра и свекървата й, като извадено от списание: старательно подредени вази,

безупречни подове и плотове, легла, отрупани с декоративни възглавнички. След първото си посещение там започна да разбира периодичните коментари на Брендън за липсата й на умения в този план. Не че ѝ го натякваше, просто отбелязваше:

— Дали да не почистваме зад хладилника от време на време?

„Ние“, разбира се, беше тя. Точно като баща си, Брендън никога не чистеше. В началото на брака им тази подробност не бе особено важна. Тогава връзката им се крепеше на дълги страстни дискусии на по бутилка вино. Нещастието, предателството и болката последваха по-късно.

Скромното бунгало на Луиз пък приличаше на занемарена детска градина. Из целия хол бяха разхвърляни играчки, навсякъде се мъдреха стикери и драсканици с флуистер.

Същата сутрин Зоуи беше опънала одеяло на масичката за кафе, организирайки чаено парти за плющените си животинки, като използва всяко късче храна, което успя да намери. От чиниите в кухненската мивка се носеше миризма на вкиснато мляко и престояли макарони със сирене.

По кухненската маса пък бяха разпилени хартия, пастели и книжки за оцветяване. Преди да тръгне, Луиз изми чиниите и измете трохите под кухненската маса, за да не скандализира детегледачката. Сега, под преценяващия поглед на Алиша, ѝ се прииска да беше пропуснала събитието, зарязвайки и чистенето, и да се бе сгущила на дивана с малчуганите пред сутрешните анимационни филмчета. Зоуи беше луда по Елмо, а радостта ѝ, когато го видеше, бе тъй заразителна, че правеше дори високочестотното цвъртене на куклата по-носимо, дори умилиително.

Алиша се пообърна към групичката наконтени дами. Очевидно искаше да се върне при тях, но и се чувствуваше дължна да е вежлива.

— Е, ходиш ли в Общността?

— Не. Какво е това, църква ли?

Луиз не познаваше никого тук. Никой от останалите преподаватели явно не бе решил да дойде, вероятно знаеха за тази Общност, каквото и да беше тя.

Луиз както обикновено не беше в час, като нова ученичка в първия учебен ден. Погрешно облечена, с погрешното име, дори с погрешния акцент.

Алиша поразроши руса грива.

— Е, обичаме да казваме, че животът е вдъхновение.

След неловка пауза тя се понесе отново към всекидневната, приседна до друга шарманта блондинка и се позасмя на нещо, навярно на неу碌едните дънки на Луиз.

Тя пък не се нуждаеше от наръчник по южняшки обносци, за да разбере, че я пренебрегват. Всички насьбрани дами се бяха съсредоточили върху Триш, покрила бременното си тяло с пастелна рокля с дантела и накъдрила ситно меденорусата си коса за случая. Никой дори не поглеждаше към Луиз.

Тя се примъкна зад жените, заобиколи последната кушетка и припльзна подаръка си към края на купчината от подаръци, след което запристиъпва назад. От стола си с права облегалка Алиша й хвърли поглед, а после и на зле опакования подарък. Усмихна се сковано, сякаш виждаше мърляво дете. Порядъчно смирена, Луиз отстъпи още крачка.

Триш се суетеше с хартията на голям, професионално опакован подарък. Жената до нея — може би сестра й? — записваше приношенията в бележник с формата на бебешко дупе. Жената се усмихна искрено на Луиз, преди да я разсеят възклицианията на тези край нея.

— Виждала съм тези отпадъчни кошчета за памперси! — чу се писък. — Слагат им се пазарски пликове, за да не ти излизат скъпо допълнителните.

Тъй като столовете бяха заети, Луиз застана до шведската маса и затърси сродна душа сред групичката.

Само че всички с озадачаваща настойчивост се бяха концентрирали върху отварянето на подаръците. Жените като че ли наистина се забавляваха — а може би просто много добре се преструваха. Как може някой да се превъзбуджа от бебешки дрешки, одеялца, машинки за затопляне на кърпички, стойки за биберони и какви ли още не бебешки аксесоари? Когато забременя за пръв път, Луиз също беше нова в града — тогава Айова — и нямаше приятелки, които да й организират парти. Трябаха й подаръците, но събитието не й липсваше много. Големите събирания изваждаха на показ вътрешното й срамежливо момиченце, правеха я смутена, отегчена и

нешастна едновременно. Усещайки същата неприятна комбинация в стомаха си, тя реши да си тръгне, докато дамите още бяха разсеяни.

Взе си износената черна дамска чанта иззад тези на останалите, всичките дизайнерски, и бързо тръгна към входната врата.

За щастие, гumenkite й — „чепички“ по южняшки — не вдигаха шум по дървения под.

Тук на сандвичите от „Събуей“ им викаха „джобове“, окръзите бяха „енории“, раничките бяха „чукнато“, близалките бяха „смучалки“, а попмузиката беше... още не й бе ясно какво.

Понякога се чувстваше като Алиса в Огледалния свят: всичко беше някак поизкривено.

Отвори входната врата и въздъхна облекчено. Свобода. С изключение на жената в прасковена рокля, която й препречваше пътя.

Луиз отново въздъхна, другояче.

— Лу-лу! Къде си мислиш, че отиваш? — Силвия остави спретнатото опакования си подарък на стълбите, за да си пооправи сutiена. Макар че бременният й корем изпъваше роклята й отпред, тя си оставаше ослепителна с медната си коса, яркозелени очи и естествено нацупени устни, подчертани от гланцираното й розово червило. Гримът й винаги бе съвършен, а стилният й гардероб — сякаш неизчерпаем. Въпреки че бе висока почти метър и осемдесет, никога не слизаше от десетсантиметрови токчета. Този път бяха сандали с платформи, чийто цвят изцяло пасваше с този на роклята й. На Луиз открай време й приличаше на червенокоса Барби, но двете някак бяха приятелки.

— Бягам от Музея на южняшкото великолепие — каза Луиз.

— Нито дума повече! Отникъде няма да бягаш, тъкмо пристигнах.

— Забрави. Не сме част от общността на... Общността.

Силвия провери червилото си в огледалцето си за гримиране.

— Koe? Това някакво кафене ли е?

— Не, мисля, че е някаква измислена църква. Нали се сещаш, с електрически китари вместо орган, а свещеникът носи слушалки и микрофонче до устата.

— Голяма работа. Гладна съм. Вземи ми подаръка. Хайде де, бременна съм.

— Знам, знам. — Луиз вдигна кутията, чиято розова опаковъчна хартия бе обсипана с херувимчета. — Какви са тези момичешки мотиви? Триш няма ли да ражда момче?

— Не знам. Момче ли ще ражда?

Силвия пристъпи вътре и зачатка на бързи обороти към масата с напитките. Всички останали я съпроводиха с поглед. Силвия им махна, приемайки вниманието за даденост. За разлика от Луиз, Силвия никога не получаваше пренебрежение.

— Здравейте, дами. Триш.

— Здравствате, Силвия. Така се радвам, че успя.

Триш остави настррана бодито, което тъкмо бе извадила, и засия, хвърляйки мимоходом поглед към Луиз — почти със сигурност я забелязваше за пръв път.

— Съжалявам, че закъснях, но навивах мъжа ми да гледа Джими, всеки път е трудно. Особено ако има мач. — Силвия си взе една от небесносините хартиени чинийки и разгледа ордьоврите.

Луиз предаде подаръка и Триш моментално разкъса хартията.

— О, Силвия, прекрасно е.

— Една приятелка го направи — каза Силвия, докато пълнеше чинийката си с миниатюрни скаридени мъфини. — Нищо работа.

Триш показва подаръка: юрганче, извезано с момченце на лов за риба в синьо езерце от джинсов плат. Събраните гостенки се разшумяха одобрително.

— Хитруша. Знаела си, че ще е момче — подкачи я Луиз, докато си вземаше чинийка иззад Силвия.

Силвия се ухили, надула бузи с мъфини.

— Не, извадих късмет. Приятелката ми от училище Бони има приятелка, която шие юрганчета.

— Май всички го правят наоколо, нали?

Силвия сви замислено устни.

— Май че всеки познава някого, който го прави, да. А ти, девойко от Минесота, имаш ли си домашни юрганчета за децата?

— Може да го добавиш към списъка ми с родителски провали.

— Боже мили. Ще ти изнамеря, не се тревожи. Горките деца без юрганчета.

Луиз се засмя и си избра малко плодове и парченца чийзкейк, чувствуващи се малко по-свободно за пръв път, откакто пристъпи на

планетата на южняшките дами. Въпреки безкрайните си крака и великолепна усмивка нещо у Силвия ѝ действаше успокояващо. Дори успяваше да притъпи тревогите на Луиз от калорийте във всяко измамно дребно десертче, поне отчасти.

Триш продължи с подаръка на Луиз, набор бебешки бутилки за новородени, които беше купила от стелажа до касата на бебешкия магазин. Подаръкът сякаш обобщаше Луиз: безопасен, скучен, незапомнящ се.

Как се беше озовала сред плитчини, гъмжащи от алигатори, с такава ярка най-добра приятелка? Мистерия за поколенията. Триш бързо остави подаръка на Луиз и взе един, чиято синя опаковка блещукаше.

— Проверявала ли си си имейла днес? — попита Силвия. Луиз опита от кексчето си.

— А ти пила ли си си хапчетата? Едва успях да се облека и да постегна малко къщата, преди да дойде детегледачката.

— Всички от кампуса сме получили имейла. Ще орежат здраво бюджета на университета.

— Как така?

— Ами така. Нали знаеш за това? Икономическа криза?

— Бюджетът ни е с двайсет процента по-малко.

— Да.

Данъчните приходи от продажби бяха значително намалели, а губернаторът бе избрал университета за икономиите си. Предната седмица всички преподаватели и служители бяха получили имайл, който ги предупреждаваше, че се задават ограничения. Никой не знаеше точно какво ще се случи — носеха се слухове за закриване на програми, дори на цели катедри. Тази по немски изглеждаше уязвима, както и Класическата. Всички бяха съгласни, че ще има съкращения, поне сред асистентите и нещатните преподаватели.

— В библиотечните науки сме трети ранг. Което значи, че може би — майната му, най-вероятно — ще ни закрият — каза Силвия.

Луиз почти изплю кексчето си.

— Ще ни закрият? Библиотечното обучение?

Силвия изсумтя.

— Да, нищо че нашите студенти, когато завършат, поемат публичните библиотеки, училищните библиотеки и какво ли още не.

Да, на дръвника сме. И познай кой още няма щат.

— Ние двете.

Стомахът на Луиз се сви. Тъкмо се бе преместила на това забравено от Бога място. И то на обречена работа, както личеше по всичко.

— Точно така. Прецакани сме отвсякъде и сме тръгнали наникъде, моято момиче.

— Още не е сигурно.

— Не, но вече са дали предизвестията на хората от Немската и Класическата. В края на семестъра приключват.

Луиз остави чинийката си. Не ѝ се ядеше вече.

Беше почти по-зле от деня, когато Брендън й каза за Джулия. Щеше да загуби позицията, за която толкова се беше трудила, единственото нещо освен децата, което я крепеше след развода.

— Време е за игрите! — обади се Триш.

— Жива да не бях. — Силвия подбели очи и налага още един миничийзкейк.

[1] Популярна марка зърнени закуски. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Луиз не можеше да се съсредоточи върху черновата на статията си. Все се озърташе из кабинета си: неугледните, сивкавобели стени, изподрасканото метално бюро, задръстено от листове хартия и снимки на децата ѝ, скърцащ дървен стол от около седемдесет и пета, зелени библиотечки до тавана, където едва си намираха място учебниците и списанията. Беше кофти кабинет, но беше нейният кофти кабинет и скоро щеше да остане без него — както и без работа. Сега, когато щеше да се раздели с всичко това, мястото ѝ се струваше особено скъпоценно. Само възможността за постоянен договор я свързваше с този щат. Без нея щеше да е изгубена не просто финансово, но и личностно.

Не че някога бе планирала да става университетски преподавател. Като много от решенията ѝ, и това бе идея на Брендън.

Не даваше вид на безотговорен баща, когато се срещнаха с Луиз. Бяха заедно в часовете по немски, когато бяха първи курс в университета в Минесота. Не го биваше много с немския, но беше чел на практика всеки класически роман и помнеше всичко. Луиз нямаше нужда да чете материалите си за часовете по литература — можеше просто да говори с него и да си води записи. Освен литературата, надълго и нашироко обсъждаха какво ли не. Той искрено се интересуваше от мнението ѝ и я караше за пръв път в живота си да се чувства, сякаш има какво да каже. Това обичаше у него: как умее да слуша.

Тя последва Брендън до университета в Индиана, където го бяха приели в магистърска програма по англоезична литература.

Луиз пък си намери работа в университетската библиотека. Прекара много слънчеви и топли дни да регистрира новите броеве на това и онова списание или вестник в студеното мазе на сградата. Плащаха ѝ толкова малко, че на Луиз ѝ се струваше загуба на време, затова тя реши да запише магистратура. Вместо това Брендън я нави да влезе в докторантската програма. Когато завършиха, той получи

позиция в университета в Айова. Вече бременна с Макс, Луиз си стоеше вкъщи и пишеше статии за историята на публичните библиотеки. Две от тях бяха публикувани.

След като Макс се роди, Брендън се промени. Все повече време прекарваше заточен в кабинета си, оставяше Луиз да се грижи сама за бебето. Макс пък се будеше по три-четири пъти нощем, гладен. Луиз постоянно бе твърде уморена, за да чисти, да готови, да пише или дори да мисли. Заспиваше на стола с бебето в ската си и се будеше от ужас, че го е изпуснала на пода.

Брендън се оправдаваше с нехайното: „Как мислиш, че плащаме за всички тези памперси?“. Докато Макс растеше, Брендън показваше известен интерес за няколко дни или седмици, но се връщаше към старите си привички.

Брендън очевидно се виждаше с някоя. Луиз го забеляза как се зазяпва по една нафукана магистърка на едно от партитата на катедрата по английски и реши да повдигне въпроса. Но точно когато събра кураж, осъзна, че отново ѝ закъснява.

Тестът за бременност беше позитивен. Същата нощ Брендън за пореден път го нямаше, уж беше с колегите си от катедрата.

Луиз се тръшна на леглото и се приспа с плач.

Искаше още едно дете, но не и от Брендън. С това беше свършено.

Три месеца след раждането на Зоуи Брендън ѝ каза, че иска развод.

Луиз нямаше сили да изхвърли книгите и дрехите му през прозореца. Не каза нищо, само го изпроводи с поглед през вратата, помъкнал куфара си. В този миг се зарече никога повече да не зависи от никого.

Написа още две статии, кандидатства тук-там и получи предложение от Луизианския лесотехнически университет. Макар още да бе пролет, а работата започваше чак от есента, тя остави Макс с Брендън и доведе Зоуи в Сейнт Джуд, за да си търси дом. След няколко месеца се нанесоха и преживяха първото си задушаващо луизианско лято.

Това бе преди година, но ето че Луиз още се мъчеше да реализира мечтата си за независимост. Трябваше ѝ издръжката от Брендън, а за капак той все се бавеше с чековете.

Жivotът в Луизиана бе по-евтин от този на места като Чикаго, но библиотечните науки също не плащаха добре. Прибави студентските заеми и памперсите — и човек живееше ден за ден.

Само докато си мислеше за физически и психически тежкото местене през половин страна, стоенето до късно, за да работи над статиите и книгата, които щяха да й осигурят щат, Брендън и младата му приятелка — от всичко това й се разблъскваше сърцето, а гневът й кипаше. Намери мобилния си телефон в чантата и набра номера му. Мина на гласова поща, разбира се.

— Брендън, би ли изпратил чека? Наистина ми трябва. Знам, че имаш работния ми адрес. Мерси.

Захвърли телефона обратно в чантата си и вдигна глава — на прага стоеше Ръс Адуел. Възрастният преподавател носеше обичайната си риза, с леко накривена папийонка.

— Извинявай — рече той. — Тъкмо щях да почукам.

Луиз се сдържа да не отпусне глава на бюрото си и да се халоса в него няколко пъти. Не й трябваше Адуел да слуша гневните й съобщения. Но пък се радваше да види ексцентричния си колега.

— Няма проблем. Тъкмо тормозех словесно бившия си съпруг.

Адуел имаше склонността да приkleща нищо неподозиращи студенти и надълго и нашироко да ги осведомява за всичко от масонските гонения в нацистка Франция до химическите разлики между различните плодове. Каталогизирането бе основният му интерес и понякога вадеше речта си защо Десетичната класификация на Дюи е очевидно по-добра от Контролния номер на библиотеката на Конгреса^[1]. Луиз я бе чувала поне седемнайсет пъти. Въпреки това той си оставаше един от най-близките й приятели. Разбираще го много по-добре, отколкото Триш и тълпата й бивши дебютантки по баловете. Адуел казваше точно каквото му е на ума, а това успокояваше Луиз.

При него нямаше скрито-покрито.

— Две седмици — каза той с иронична усмивка под надупчения си от шарка нос.

— Две седмици до какво? — Луиз не мислеше много ясно, наполовина улисана в статията и наполовина замислена какво ще ядат децата за вечеря.

— Тогава ще ни кажат, че сме свършени. — Той прокара длан през гърлото си. — Може да не закрият цялата програма, разбира се.

Може да не ни уволнят всички. Може да заточат някои от нас в педагогическия факултет. Така де, старите щатни пръдльовци като мен. — Когато не държеше предварително подготвена реч, Адуел говореше бавно като недонавит часовник.

Луиз търпеливо го изчака. Не ѝ казваше нищо ново, но от неговата уста звучеше по-зле.

— Или пък ще намерят отнякъде пари и ще ни оставят на мира — каза тя.

— Не разчитай, моето момиче. Надявам се, имаш варианти. — Вече звучеше по-малко като часовник и повече като електронен синтезатор.

Луиз с изненада установи, че наистина е разстроен. Не знаеше някога нещо да го е смущавало: дразнещи студенти, нахални администратори, дори страховитите американски хлебарки, които в Луизиана порастваха понякога почти колкото плъхове, не му пречеха. Но сега светът му — а и нейният — губеше почва. Дискомфортът му придаваше ужасяваща неизбежност на всичко.

— Още не съм си търсила друга работа — призна тя.

— Наистина ли? Божичко. Ще ти напиша препоръка този следобед. Вече си пропуснала крайните срокове за някои позиции. Конференцията на Американската библиотечна асоциация е на двайсет и седми декември.

— Знам. Просто не мога да понеса мисълта пак да се мествя. — Присви я под лъжичката. Преместването с две малки деца бе сред най-трудните неща, които някога е правила. Само докато пристигне, над хиляда и петстотин километра, мъчението бе пълно. Зоуи плака през половината път, защото искаше да слезе от столчето си. Спираха всяка нощ в някой хотел, а децата не заспиваха до полунощ. Луиз така се тревожеше да не заспи зад волана, че пиеше кафе, докато ѝ се разтреперят ръцете. Беше пристигнала в Сейнт Джуд изтормозена от нервно вълнение и изтощение. Мисълта да го повтори беше кошмарна.

— Е, трябва да се замислиш, освен ако не искаш да сканираш баркодове в някоя обществена библиотека. — Адуел изплю последните думи като отрова. Видно беше, че не му се нравеше представата за библиотекарите като борци за свободен достъп до образование и застъпници на онеправданите.

Но тревогата му за нея бе трогателна.

— Може да не е толкова зле — каза тя.

— Не се заблуждавай. Минал съм през това. Искаш да си останеш в академичните среди, вярвай ми.

— Е, може би те не ме искат вече. Мисля, че обмислят развод. Познавам предупредителните знаци.

— Сериозен съм. Отивам още сега да ти напиша препоръката.

Адуел излезе, затръшвайки решително вратата.

Луиз затвори файла с текста си и отвори браузъра. Докато преглеждаше обявите на сайта на Библиотечната асоциация, най-лошият ѝ страх се потвърди. В университетите нямаше места. Не и в нейната област. Наистина бе пропуснала някои срокове, но нямаше значение — всички бяха за обслужване на деца или инвалиди, или пък каталогизация. Беше, както се изрази Силвия, прецакана. Съкрущена, тя затвори лаптопа и го прибра в чантичката му.

Изтри прахта от любимата си снимка на Макс и Зоуи — заснети от професионален фотограф, двамата се бяха прегърнали на фона на нарисувана горичка. Трябаше да е силна. Нямаше място за провал с двете ѝ деца, които разчитаха на нея. Реши да поработи над книгата си за историята на публичните библиотеки в Луизиана.

Вече беше посещава многократно щатската библиотека, бе изровила каквото може от източниците в Сейнт Джуд. Сега трябаше да обиколи още от щата, започвайки с най-близките окръзи — или енории, както им казваха тук.

Свободното време за целия този труд бе предизвикателство.

Докато децата бяха на училище, тя обикновено преподаваше или консултираше студенти. След като приключеше със задълженията си, не ѝ оставаше време да излезе от града и после да се върне навреме, за да прибере децата в три часа.

Може би можеха да останат в занималнята до по-късно, поне веднъж. Набра секретарката на училището им.

— Г-жо Сюзън, обажда се Луиз Ричардсън. Дали Макс и Зоуи биха могли да останат до пет следобед днес? — Последва дълга пауза. Луиз усети как се изцеждат и последните ѝ сили и надежди. Предусещаше какво следва.

— Г-жо Луиз, закъснявате десет дни с вносната си за обучението.

— Знам. Чакам чека с издръжката от баща им. — Луиз мразеше да чува умолителност в гласа си.

Идваше ѝ в повече унижението да проси от жени в забавачници.

— Съжалявам. Но с това закъснение не биваше изобщо да пускаме Макс и Зоуи на училище днес.

— Да, г-жо. Съжалявам. Ще съм там в три.

— Дано скоро получите парите. — Гласът на Сюзън поомекна.

— Ако можете, платете част сега, а останалото — когато получите издръжката.

— Така ще направя.

Луиз ѝ благодари отново и затвори. Денят бе преминал от лош към непоносим. Имаше сто долара и петдесет и пет цента в чековата си сметка и я чакаше съкращение. Извади обяда си от чантата: останки от пица, които децата не искаха, надъвкана ябълка и някакъв йогурт, който Зоуи си избра от магазина, а после реши, че не харесва. Суши или прясна салата от бюфета на университета щяха да я накарат да се почувства по-добре, но нямаше бюджет за целта. Отхапа от студената пица и отново извади лаптопа. Ако не можеше да работи над книгата, можеше поне да довърши статията си „Ефектите на дигиталните каталоги върху тиражите на публичните библиотеки“. До два и половина вече напълно ѝ беше писнalo от нея.

Беше оправила текста, беше добавила няколко препратки и го бе форматирала в стила на списанието, където искаше да го подаде. Когато изпрати имайла, почувства леко задоволство от свършената работа. В този оптимистичен момент безразсъдно реши да вземе децата със себе си на посещение в някоя от библиотеките, които ѝ трябваха за книгата.

Взе ги от училище и закопча коланите им.

— Отиваме на вълнуващо приключение из неизследваните кътчета на Луизиана — заяви тя и им раздаде кутийки със сок и за суха храна, които бе напълнила с „Чириос“. Програмира адреса на дестинацията в джипиеса, който майка ѝ бе изпратила, още щом разбра, че дъщеря ѝ се мести в Луизиана. Подаръкът бе символичен, изразяваше съпричастието на майка ѝ към живота на това ново, различно място. Луиз предпочиташе посещение на живо, но здравето на майка ѝ не бе стабилно. Трябваше да се задоволи с машинката и студения ѝ женски глас.

— Да тръгваме! — каза Макс от задната седалка.

Луиз натисна бутона за ориентиране. Според системата Алигейтър Баю се намираше на трийсет минути път с кола. Като малка Луиз обожаваше да придружава баба си по задачки. Дълго след като всички останали бяха започнали да пазаруват в големите супермаркети и по моловете, бабето продължаваше да ходи в залиняващия център на Норт Сейнт Пол. Аптекарят й правеше намаления от пастата за зъби и аспирина, преди да й даде сметката. Пред бръснарница имаше ивичест стълб и старо радио „Зенит“ вътре, настроено на една от двете станции, които се чуха без твърде много шум. След това ходеха до пекарната на Андерсън за понички. Всичко, от което бабето се нуждаеше, се намираше на тези няколко пресечки. Бе простичко и прекрасно.

Алигейтър Баю^[2] приличаше малко на това градче в Минесота. Вместо бръснарница имаше фризьорски салон на име „Подстрижки и боядисване“, а аптеката на Марк беше по-голяма и по-добре осветена от тази на стария Рупърт. Бакалията „Пигли Уигли“ пък приличаше много на тази на стария Кендал, която Луиз помнеше. Даже си имаше мрежи срещу насекоми вместо модерна плъзгаща се врата от стъкло. Вместо пекарна пък си имаха някаква имитация на „Дейри куийн“^[3] с червен покрив и прозорче, през което се поръчваше. На няколко метра от сладоледаджийницата пък, една бензиностанция с лого на петел рекламираше „хрупкаво пържено пиле“. Комбинацията от гориво и панирано пиле бе, меко казано, необичайна за Минесота. Но основната разлика между Алигейтър Баю и Норт Сейнт Пол бе планът на централната част. Всички магазини бяха от едната страна на улицата, а от другата нямаше нищо освен блата и железопътни релси.

Луиз паркира пред библиотеката. Когато беше още нова в Луизиана, матираните стъкла на обществените сгради я караха да мисли, че всичко е затворено.

Беше свикнала с вечно потъмнените прозорци, но сивкавото стъкло на енорийската библиотека на Алигейтър Баю светеше като чифт заплашителни очи.

Библиотеката носеше недотам успокоителни спомени, за разлика от останалия град. Луиз имаше проблеми с вписването сред останалите дълго преди да се премести в Луизиана. Още в детската градина децата си я набелязаха както лъвове най-слабата газела. Криеше се в книгите, в библиотека, много подобна на тази. Беше в

безопасност там, сред всички герои, които обичаше. Бродейки из тъмните хладни пътечки между рафтовете, тя можеше да е друга, поне за малко. Но и така беше самотно. Библиотеката ѝ напомняше за противоречивите ѝ желания — да намери място в света и да избяга от него.

Отвори вратата на Зоуи и кутийката с хрупаниките на дъщеря ѝ изпадна на земята. По седалката бяха пръснати „Чириос“, а дрешката на Зоуи бе омазана с черешов сок. Луиз я преоблече с друга от чантата за спешни случаи. Резервното горнище имаше нещо като петно от шоколад отпред и беше оранжево, което не се връзваше с розовото долнище на Зоуи. Луиз се замисли дали да не извади и другата част от резервните дрешки, но усилието ѝ се стори твърде голямо. Изтощението я обгърна като мъгла, а отчаянието не закъсня. Нека се държат добре, само този път.

Макс беше по-добре от сестра си. Беше си изял корнфлейкса, но кутията му със сок се мъдреше на пода, край нея — лепкава локвичка. Поне дрехите му бяха относително чисти.

— Хора, това е библиотека, нека поне не шумим толкова, че да предизвикаме земетресение — каза Луиз, докато оставяше Зоуи на тротоара.

Макс скокна от колата и се затича към библиотеката. Зоуи тръгна в обратната посока. Луиз я сграбчи и вдигна на ръце, а малката възнегодува пискливо.

Вътрe, когато пусна Зоуи, тя веднага се плюсна на пода и се намуси комично. Макс се закова на място пред регистратурата и остана изненадващо неподвижен, опулен, сякаш е попаднал на чужда планета.

По това време библиотеката следваше да гъмжи от майки с деца, хора с необичайно работно време, пенсионери с вестници, хлапета на връщане от училище... Но беше толкова тихо, че тиктакащият часовник на регистратурата звучеше като изведен от Едгар Алан По.

Сивкави рафтове с книги се издигаха внушително в помещението. Хартиените обложки бяха махнати, виждаха се само убито сиви и червеникави гръбчета. Няколко неудобни на вид пластмасови стола стояха подредени около рафта с периодиката, а границите на детския кът представляваха грубо нарисувана на ръка табела — на нея пък се виждаха избелели нарисувани първи заселници и декоративни пуйки, навярно още от ерата на Рейгън.

Луиз не се изненада, че библиотеката е празна. Никой не бил искал да използва стари компютри, прашасали книги и списания, сякаш прекарали цяла вечност в претъпканата чакалня на някой зъболекар. Нещо не беше наред тук — не само зловещият часовник. Коментарът на Адуел за сканирането на баркодове придоби нов смисъл. Ако Луиз не публикуваше скоро нещо и не кандидатстваше за работа, щеше да свърши в някое потискащо, изоставено място като това. Преглътна на сухо.

Едно предимство на празното място бе, че Макс и Зоуи нямаше на кого да прочат. Макс вече се бе окопитил от размишленията си и се упътваше към списанията, вероятно за да ги разкъса.

— Да видим имат ли детски книжки от този век — рече Луиз и го поведе към детския кът.

Там избра няколко от албумите за оцветяване и ги оставил на кафеникавата масичка. Макс седна до нея и отвори „Джордж Любопиткото кара колело“. Зоуи взе пример от него и намери на найдолния рафт „Боровинки за Сал“. Луиз си помечта, че ще останат така през цялото време в библиотеката. Най-вероятно скоро щеше да се извинява за някоя пакост — я скъсана книжка, я нещо счупено, като керамичната пуйка на бюрото на библиотекарката. Усети как вратът ѝ се схваща от неприятно предчувствие.

Доближи бюрото. Там едва се побираха два компютъра със стари, дебели монитори, където се търсеха книгите, ако библиотеката някога се сдобиеше с посетители. Друго бюро, по-малко, гледаше към детския кът.

Имаше място само за един служител, жена на около шейсет, с коса, боядисана в неопределено кестеняво. Остави бюлетина, който четеше.

— Здравейте, аз съм Луиз Ричардсън от Луизианския лесотехнически. Обадих ви се за библиотечната документация.

— А, да. — Жената се изправи. Носеше прилежно изгладени панталони цвят каки и блуза, която се връзваше отпред. — Казвам се Лили. Аз съм нещо като експерт по местна история, най-вече родословни дървета. Имаме всички подобни документи на микрофилм, някои стари фамилни библии, писма и така нататък.

Луиз кимна търпеливо. Не беше ни най-малко заинтересувана от генеалогията, а местната история, така както я знаеха хора като Лили,

бе най-вече под формата на поверия. Някои добре износени приказки, които старците разказваха, а внуците им записваха и после публикуваха в тънки, лъскави книжки с меки корици.

— Ще хвана да взема си почина малко. — Лили се обърна назад.
— Хоуп, може ли да наглеждаш регистратурата?

Луиз се разсея от фразата на Лили — „ще хвана да взема“, — не беше я чувала през цялото си време в Луизиана досега. Наум я добави към речника си с местен диалект, който събираще. Може би някой ден щеше да напише статия по темата.

По пода проскърцаха гumenки, възвестявайки пристигането на Хоуп. С нищо не приличаше на деликатното си име: носеше полиестерни панталони и дълга риза върху набитото си тяло, а мръснорусата ѝ коса бе късо подстригана, тъй че лицето ѝ изглеждаше квадратно. Тежък южняшки грим подчертаваше проницателните ѝ сивкави очи.

Още от пръв поглед Луиз разбра, че с Хоуп шега не бива.

— Това твоите ли са? — попита тя.

Луиз се обърна, виновно отбелязвайки наум, че почти бе забравила за децата си. Макс тъкмо късаше последната страница от книжката за Джордж Любопиткото. Зоуи вече беше изпосъборила целия ред с юношески романи и съсредоточено прелистваше някакъв роман за вампири. Луиз прехапа устна, за да не извика. Още не беше твърде късно да натика децата обратно в колата, да се върне у дома и да си сипе чаша вино.

— Макс! Не късаме книжките! — Луиз се постара да звучи като строг възпитател, което обикновено с нищо не помагаше. — Вдигни страниците и се извини на г-жа Хоуп.

Макс затвори книжката и грабна другата, „Боровинки за Сал“.

Хоуп пристъпи иззад регистратурата.

— Макс, няма да го направиш. Късането на книги е лошо. — Макс се ококори насреща ѝ, обзет от страхопочитание.

— Да, г-жо.

— Сега ела и ми дай книжката.

Увесил нос пораженчески, с необичаен извинителен вид, Макс донесе книгата на Хоуп.

— Вече за нищо не става — смъмри го Луиз. — Никога повече не прави така.

— Да, мамо.

Макс се върна на столчето си.

— Съжалявам — каза Луиз.

Напоследък децата ѝ даваха всичко от себе си да унищожат света. Последното им ходене до бакалията заприлича на малко бойно поле с две кутии строшени яйца и счупен буркан кисели краставички. Понякога нямаше търпение да пораснат — или поне да им мине това пълно нехайство за всичко наоколо.

Хоуп последва Луиз в разделя за детскo-юношеска литература с бързи стъпки.

— Нищо работа. Оная книга беше толкова стара, че сме ѝ залепили страниците поне стотина пъти. Най-после имаме причина да я изхвърлим.

Когато стигнаха до Зоуи, Хоуп извади от задния си джоб износен плюшен бял заек с розов нос. Зоуи остави вампирския роман.

— Зайо Фред ще си играе с теб — каза Хоуп, като върна играчката зад гърба си. — Но трябва да отидеш в детския кът, става ли? — Зоуи кимна. — Аз ще се оправя с тези двачките. Ти върви да си вършиш работата.

Хоуп хвана Зоуи за ръка, поведе я към детския кът и отново извади Зайо Фред. Децата се бяха втренчили в куклата така, както обикновено зяпаха телевизора.

Лили остави бюлетина си отново и застана на прага на една задна вратичка.

— Ще ти покажа архивите ни.

Луиз погледна за последно странно послушните си деца, преди да последва библиотекарката покрай две сиви кабинки до стената. Едната беше празна — виждаше се само компютър като онези на регистратурата. В другата висок, с прошарена коса мъж се бе надвесил над един телефон, а крайниците му като че ли заемаха всеки сантиметър празно пространство в и бездруго неособено просторната кабинка. Луиз побърза да настигне Лили, докато тя отваряше една врата в дъното на помещението. Вътре библиотекарката включи флуоресцентната лампа, която зажужа над главите им.

— Микрофилмите са в този шкаф. В този пък има копие от градския устав и малко стари карти. Дори не знам точно какво има там. Но разглеждай каквото искаш, стига да го върнеш после на мястото му.

— А има ли нещо за тази библиотека? — попита Луиз.

— През 1946 г. представители на щатската библиотека са направили демонстрация за библиотечна програма тук. После са отворили клон в съдилището, а гражданите са гласували данък сграда, за да го финансират. Някъде трябва да има снимка на книжния фургон. След като е бил одобрен данъкът, са можели да си го позволят. Бил е в движение до 80-те години на миналия век. — Лили отвори една от картотеките и подаде папка на Луиз. — Ще доведа Хоуп. Понякога знае повече от мен за по-скорошните неща.

Луиз седна с папката и прегледа старите флаери за панаири, бюлетини на исторически общества, снимки на града от ранния 20-ти век, както и няколко листа, изписани на език, който не разпознаваше. В един оцапан кафяв плик откри снимката на книжния фургон с надпис „Щатска библиотека“ отстрани. На друга снимка пък пет момиченца с къси полички се кипреха до една тухлена сграда. На гърба на снимката някой бе написал: „10-ти май 1947 г. Първи час на разказвачите в библиотеката на Алигейтър Баю“. Луиз обръна отново снимката и разгледа децата.

Всички бяха бели, на по пет-шест години, замижали, широко усмихнати. Три от тях носеха тълоноси лъскави обувки с бели чорапи, а другите две бяха боси. Бабата на Луиз бе истинска дама — веднъж седмично ходеше на фризьор и козметик, а в гардероба ѝ бе пълно с полиестерни дамски костюми. Никога не би позволила децата ѝ да ходят без обувки. Ала бащата на Луиз бе от момчетата, които веднага ги иззуваха, щом излезеха от вкъщи.

Самият той ѝ бе разказал, че двамата с брат му са побърквали благоприличната си майка. Луиз бе отраснала с историите за пакостите им — как боядисали бялата си котка в розово, измисляли си научни проекти. Като малка от тези истории ѝ се приискваше да е момче. Като че ли само те се забавляваха.

— Въпрос си имала? — разнесе се гласът на Хоуп, твърде силен в малкото помещение. Луиз не бе я чула да влеза и подскочи стресната. Библиотекарката се усмихна.

— Това на какъв език е? — Луиз вдигна една от листовките. Хоуп се приближи.

— Унгарски. Пъrvите заселници са били най-вече унгарци. Не знам защо. Били са основно фермери, всички освен дървесекачите.

Сигурно се е започнало с едно-две семейства, които са повлекли останалите. Никой не е искал да се заселва тук, докато железницата не е стигнала дотук. Много материал за дърводобив, но е трябал начин да го превозиш. А пък преди време един влак се блъсна в камион, ей там. — Тя посочи към далечната стена. — Дерайлира и разля някакви токсични отпадъци. Така получихме земята за библиотеката. Беше част от споразумението с железопътната компания. И като стана дума, не пий от водата тук. Но вече никой май не иска да плаща за тази библиотека. Последният вот за финансиране от общината не мина. Явно хората мислят, че всичко е в интернет. Или не им се чете повече.

Луиз слушаше внимателно — беше интересно, но трябваше да се върне на темата. Без Хоуп децата можеше пак да започнат да късат книги или да чупят порцелановите статуитки.

— Лили ми каза, че може да знаеш повече за ранните библиотеки по тези краища. — Хоуп седна пред микрофилмовия четец, обръщайки стола с облегалката напред.

— Преди тази библиотека, която построихме през 1987 г., работих в старата, онази в съдилището. Виждала ли си я?

— Не мисля.

— Неутледна тухлена сграда от 50-те. Както и да е, въвеждали затворниците в съда направо през библиотеката. С все белезниците и охраната. Малко е нарушавало атмосферата.

— Това първата библиотека ли е била?

— Официално, да. Майката на Гленда е споменавала и за някаква преди това. Мисля, че се е помещавала в едно училище на Магистрала Едно. Това брои ли се?

— Може би.

— Гленда идва понякога за детските представления. Може да я питам. Тя управлява клона в Оук Лейк. Може да стигнеш дотам за половин час. А, не, чакай. Гленда още е в болницата до Сейнт Джуд. Пролапс на тазовото дъно. Горката женица, седяла си на тоалетната, вършела си работата и усетила, че нещо увисва. Направо ѝ били излезли червата. Можеш ли да си представиш?

Луиз потрепери и устоя на порива да стисне собствения си корем.

— А майка ѝ?

— Вече не можеш говори с нея. Има алцхаймер. Гленда я е настанила в старчески дом край Сейнт Джуд. Тук наблизо нямаме такива, освен онази съборетина покрай Магистрала Едно. Даже котката на мъжа ми не бих дала там, а гадината е много проклета.

Луиз показва снимката с момиченцата.

— Кои са те?

— Не знам. Тази прилича на някоя Краски, бих казала. — Показва едно от момиченцата с четвъртит показалец. — Наоколо се разхождат милиони такива. Всички с този крив нос. Унгарци. Наоколо няма каджуни^[4]. Наоколо са най-вече германци, унгарци и чернокожи. А на хлапетата от смесени бракове им викали Джери Бриндели. Нямам представа защо.

— Струва ли си да търся нещо друго тук? — попита Луиз.

Хоуп поклати глава, а здраво стегнатата ѝ в кок коса едва помръдна.

— Не мисля. В щатската има много исторически архиви.

— Да, вече разгледах повечето. Само че нямат много за Алигейтър Баю и другите подобни градчета, почти никаква информация, освен за Сейнт Джуд и Ню Орлиънс.

— Може да пробваш местния исторически център. Но да те предупредя, нямат друго освен плесеняси бебешки забрадчици и сватбени рокли.

Луиз не бе успяла да запълни дори страница от бележника си.

Не бе открила на практика нищо, което да не знае. Алигейтър Баю можеше да се окаже много кратка глава в историята ѝ на луизианските библиотеки. Беше довлякла децата чак дотук за нищо. Идеалният завършек на този скапан ден.

— Може ли да ксерокопирам някои от тези неща? — попита тя.

Хоуп избута стола и се изправи.

— Вземи каквото искаш и ще свършим работата.

Луиз взе една папка, натика в нея малко листовки и бюлетини и последва Хоуп в общото помещение. Преди да стигнат до кабинките, Луиз дочу комбинация от звуци, които означаваха беда: тръсък и вой.

— Да му се не види, Лили трябваше да наглежда хлапетата — каза Хоуп.

Отзад се обади гневен мъж.

— Какво става там?

— Ей сега събудихме дракона.

Хоуп ускори темпо през помещението.

Зоуи беше приклещена под един рафт с розови романи — Луиз се затича, но Хоуп я изпревари. Приклекна, освободи Зоуи от бъркотията и я прегърна.

— Няма, няма, моето дете.

Макар да искаше сама да утеши Зоуи, Луиз се огледа за Макс. Играеше си с памучни топчета в детския кът. Подът вече приличаше на земята след снежна буря.

— Кой разрешава на тези хлапета да ми трошат библиотеката?

Червендалест плешив мъж с очила и яркооранжева риза се подаде иззад регистратурата.

— Бях казала на г-н Фоули да се отърве от този рафт. Някое дете го преобръща поне веднъж седмично. Това е той — директорът на библиотеката. Напълно безполезен е — подслушна Хоуп и го посочи с палец, докато той ги гледаше, кръстосал ръце. — Малката е добре, само се поуплаши.

Зоуи се изправи от скута на Хоуп и изтича при Луиз. Вкопчи се в майка си, сякаш не се бяха виждали от дни, а не от минути. Беше много немирна, но и много любвеобилна. Луиз целуна мокрите й бузки и я погали по косата.

— Няма нищо, миличка. Поуплаши се, знам, но си добре, нали?

Момиченцето тръсна глава и само се притисна още по-плътно в майка си.

— Ако тези деца не могат да се държат добре, ще трябва да си вървите — заяви директорът.

Хоуп се изправи и го изгледа суроно.

— Г-н Фоули, оправихме се.

— Не ми изглежда така.

— Както ще да ви изглежда. Това са малки деца.

Г-н Фоули изсумтя и се върна там, откъдето беше дошъл, затръшвайки вратата. Лили се показва измежду два рафта.

— Г-жо Лили, мислех, че наглеждате децата! — Хоуп сложи ръце на едрите си хълбоци. — Вижте как се разлюти г-н Фоули.

— Само прибирах няколко книги. Мислех, че няма да е проблем.

— А защо не се показахте, когато рафтът падна върху малката?

Лили сведе поглед, поприсви рамене и се върна зад регистратурата.

— Чух те и реших, че няма какво да направя, което вече не правиш ти.

— Искахте да ме оставите аз да се оправям с шефа — отвърна Хоуп.

— Стига де, Хоуп. Знаеш как ми се качва на главата.

— Щото не ви стиска. Оставяте го да ви се качва на главата. — Хоуп хвана Зоуи за ръка и я поведе към детския кът. Пътьом подхвърли на Лили: — Поне покажете на г-жа Луизиана как да използва копирната машина.

Луиз се втренчи в гърба на Хоуп. Откъде знаеше пълното ѝ име? Библиотекарката улови погледа на Луиз — сякаш можеше да прозре чак до съкровените ѝ тайни. Луиз отвори уста — да обясни за името си, за Брендън, за децата, за всичко. Вместо това просто отнесе папката до копирната машина.

— Макс, хайде сега да си събереш бъркотията — каза Хоуп, избирайки книга от купчината.

— Да, г-жо.

Макс се приведе и започна да събира памучните топчета с невиждана решителност и концентрация.

Луиз се зае набързо с копирането, надавайки ухо към Хоуп, която развлечаше децата с някаква история за котка, която си играела в дъжда. Щеше ѝ се да ги остави тук само за малко — колкото да подремне или да изпие едно кафе в някое близко кафене. Малка почивка, за да си върне самообладанието преди дългия път до вкъщи и въпроса какво да вечерят. Натика копията в дамската си чанта.

— Ще отида да върна оригиналите — каза Лили.

— Колко ви дължа?

— Не го мисли.

— Благодаря.

Луиз неохотно се обърна към детския кът. Хоуп се превъплъщаваше в стъпиващо многообразие от карикатурни герои, докато четеше. Луиз я изчака да приключи, преди да каже на децата, че е време да си ходят.

— Не искам — каза Макс.

— И аз не искам — прошепна Луиз сама на себе си, твърде тихо, за да чуют останалите.

[1] И двете са системи за библиотечна класификация. ↑

[2] Алигаторското устие (англ.). ↑

[3] Верига за бързо хранене, специализирана в различни видове йогурт. ↑

[4] Етническа група, разпространена основно в Луизиана, потомци на френскоговорещи общности от съвременна Източна Канада. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Сал Фортуно донесе книгите си на регистратурата и постави библиотечната си карта върху тях. Жената с децата тъкмо си тръгваше.

Не носеше грим, което някак правеше шоколадовите ѝ очи още по-зашеметяващи. Налудничаво му хрумна да изтича след нея, но какво би ѝ казал?

— Хей, хайде да отскочим за по сладоледен шейк? — Щеше да е направо зловещо.

Лили се усмихна, докато сканираше картата му. Беше забелязала погледите му.

— Казва се Луиз — каза тя. — Преподавател в лесотехническия. Не видях пръстен. Но двете ѝ деца са големи фури.

— Забелязах.

Сал искаше да помогне, когато видя момиченцето под рафта. Но тогава беше далеч, в историческия раздел, а докато стигне, братовчедка му Хоуп вече бе помогнала. След това той се върна при високите рафтове. Каза си, че просто иска да открие книгата на Стивън Амброуз, която търсеше, но всъщност се стесняваше.

Лили сканира книгите и му ги подаде.

— Няма да я откриеш трудно. Провери на сайта на лесотехническия, в Катедрата по библиотечни науки е.

Хоуп се присъедини към тях, понесла плюшения заек и плик с памучни топчета.

— Здрави, Сал. Не знаех, че си тук. Да не си се крил?

Сал събра книгите си. Нищо не ѝ убягваше.

Докато растяха, Хоуп имаше досадния навик някак да знае по кои момичета си пада той и да казва на всички. Следваха подбелени очи и присмех. С мършавите си крака и рошава черна коса, Сал рядко попадаше в полезните на кое да е момиче.

В университета обаче се беше поналял и вече не приличаше на плашило. Дори Хоуп вече не му викаше Сlamenia Sal.

— Че защо да се крия от теб? — попита той, смигвайки ѝ.

— Де да те знам. Още не си ми ясен. И още не мога да разбера защо стоиш тук, а не си на север, да адвокатстваш — отвърна Хоуп, като сложи ръце на кръста си.

— Не ми хареса. Тук ми харесва. Или пък си ми липсала.

Хоуп натика заека в задния си джоб.

— Така и така без теб не беше същото. На мен вече ми писваше през цялото време да гледам сестра ти като изгубено кученце.

Сал се чувстваше виновен, зато беше оставил Бета сама. Родителите им бяха починали, докато той живееше в Чикаго, а след това гласът ѝ по телефона се бе променил. Дори докато му преразказваше клюките от фризьорския салон, звучеше вяло.

Не му беше трудно да напусне Чикаго. Живееше в едностаен апартамент с мебели, които с радост завеща на хазяина си. Когато се върна, купи си фургон на земята на родителите си — на има-няма километър от дома на сестра си — и се научи да отглежда ягоди. През първите три години разчиташе на спестяванията си от адвокатската работа, но на четвъртата вече беше на малка печалба. Тя значеше за него повече, отколкото хилядите, които заработваше в „Роб & Андерсън“.

— Е, вече съм си у дома, да се грижа за Бета — каза той.

— И по-добре. Иначе щях да си търся друга фризьорка. Подстригваше ме както свари, докато те нямаше — каза Хоуп.

Сал се засмя. Косата на братовчедка му винаги бе една и съща, откакто я помнеше, както и червилото ѝ, натрапливо червено. Едно от нещата, които му се нравеха в Алигейтър Баю, бе, че всичко се променяше бавно. Всъщност завръщането му бе най-вълнуващото събитие от много време насам, поради което братовчедка му още го споменаваше, четири години по-късно.

— Ами, по-добре се връщай при кравите си тогава — каза Хоуп.

— Колко пъти да ти казвам, че нямам крави? — Сал намести тежките книги под мишница.

— Докато не си вземеш. Ще чакам прясно мляко от теб.

— Ще има да почакаш. Имам обаче зеле и картофи, ако искаш.

— Значи имаш като за ирландска яхния.

— Намини след работа.

Сал махна на Лили и си тръгна. Влизайки в пикапа си, замисли се дали да не потърси Луиз на стария си компютър. Но не можеше да

се покаже в кампуса с кални ботуши и шапка на „Джон Диър“^[1]. Влезе и запали двигателя. Бета го беше уреждала с всяка неангажирана жена в града, а той бе изтрайвал по-точно една среща с всяка от тях. Сестра му му казваше, че е твърде придирчив, докато тя самата си седеше у дома, правеше му боб с ориз и му кърпеше дънките. Сал нямаше представа какво иска сестра му от живота, но знаеше какво иска той, дори да не бе сигурен, че някога ще го получи.

[1] Фирма производител на селскостопанска техника. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Прецакани сме.

Силвия остави безкофеиновото си мокачино на масичката в кафенето. В черната си рокля с шал и черни сандали на платформи тя приличаше повече на модел с изкуствено коремче, прикачено към нея, отколкото на истински бременно жена. Бременностите на Луиз пък представляваха дефилета от раздърпани тениски и долнища с ластици. Дори беше вземала от ризите на Брендън, докато и те не ѝ отесняха. Бързо се случи — бившият ѝ не наддаваше независимо какво ядеше.

Кафенето беше част от книжарницата в кампуса — намираше се в един ъгъл зад висок рафт със списания и постоянно се пълнеше със студенти, надвесени над лаптопите си. Луиз бе прекарала достатъчно време там, за да знае вече на кои маси им се клатят краката и кой от хората зад регистратурата държеше да види преподавателската ѝ карта, за да ѝ даде десетцентовата отстъпка от късото кафе.

Днес всички маси бяха заети от студенти, учещи за изпити в средата на семестъра. Повечето имаха слушалки и старателно избягваха да обръщат внимание на каквото и да било край себе си. Но оттатък пътечката между масите едно момиче на плитки вдигна глава от учебника си и се втренчи стреснато в Луиз и Силвия. Както обикновено Силвия беше твърде шумна и мелодраматична. Студентката изглеждаше на ръба да набере 911, в случай че лудата жена срещу нея започне да ражда.

Луиз си придале възможно най-спокойното изражение, повече заради момичето, отколкото заради Силвия.

— Плашиш впечатлителните ни млади академици. Карай по-спокойно, за да не те отреже барманът от тази шоколадова гадост. Нещата не са толкова зле.

— Ти изобщо поглеждала ли си бюлетина на Библиотечната асоциация? Няма работа за нас. Никаква. Дори да се преместим. А аз не мога. Поне се надявам да не мога.

Миналата седмица Силвия не бе толкова разтревожена от неприятните перспективи пред себе си. Имаше логика, защото залозите бяха по-ниски при нея. За разлика от Луиз, тя можеше да се издържа от заплатата на съпруга си, но пък обожаваше да преподава. Финансовата ѝ сигурност не ѝ пречеше да публикува статии за специални библиотеки — информационни центрове, помещаващи се в частни компании, — статии, които намираха място в най-добрите списания в областта. Силвия не караше по течението, затова и Луиз не ѝ завиждаше за добрия късмет, макар самата тя да бе хранила децата си с боб и ориз през последните два дни, докато чакаше глупавия чек на Брендън. Вбесяваше я това да зависи от него, но нямаше как да се измъкне от финансовата яма, в която бе попаднала. Отчасти вината бе негова, задето я бе склонил да вземе всички онези студентски заеми, когато тя можеше просто да си продаде колата. Винаги я бе увещавал да ядат навън, дори когато и двамата знаеха, че не могат да си го позволят. Вярваше му се, че ще успеят да си изплатят дълговете в някакъв момент — когато започнеше престижната работа, която той смяташе, че му се полага.

Луиз гълътна малко кафе и погледна Силвия. Спиралата ѝ се бе поразмазала и под очите ѝ имаше черни полуокръгове.

— Какво искаш да кажеш за местенето? — попита я Луиз.

— „Баю Ойл“. Не си ли чула?

— Не съм точно експерт по нефтената индустрия.

— Би трябвало да си експерт по информацията. Това е важна информация.

Луиз завъртя очи. Можеше да мине и без драматизирането. Силвия си имаше проблеми, но не бе единствена.

— Просто ми кажи, с думи прости.

Силвия се облегна назад и опита да кръстоса крака, но не успя.

Накрая ги изпружи настани, създавайки допълнително препятствие за студентите, подминаващи ги със замразените си кафеподобни буламачи.

— „Баю Ойл“ започва съкращения.

— Но Джейк е там от години. В безопасност е, нали?

— Прави достатъчно пари, за да искат да се отърват от него, а и не е достатъчно нагоре в йерархията, за да е в безопасност. Би

трябвало да родя след седмица. Направо се побърквам. Може да изгубим къщата.

— Да, и аз — каза Луиз. Не искаше да проси пари от Брендън или възрастната си майка. Нещо подобно би значило да признае поражението си, а тя не бе готова за това. По-добре да стане касиерка в „Уолмарт“.

— Като нищо ще изляза в майчинство и никога няма да се върна на работа — продължи Силвия. — По дяволите, Луиз, работихме толкова много за това. Винаги съм си мечтала да преподавам. Не искам нищо друго. Иначе щях да си остана вкъщи с децата и да пека курабийки по цял ден.

— Дори не знаеш как. Използваш готовото тесто от супермаркета.

Мисълта за Силвия в кухнята почти накара Луиз да се усмихне.

— Може пък да се науча да шия.

— Няма да ни съкратят утре, Силвия. Университетът трябва да ни даде семестър предизвестие. Пише го в договорите ни.

— Напротив. — Силвия се поизправи на стола си. — Това са само препоръките на Библиотечната асоциация. Ако университетът обяви ситуация на крайна необходимост, могат да правят каквото поискат, дори да уволнят щатни. Такива са правилата тук.

— В щата ли?

— Точно така. А администрацията няма търпение да се отърве от нас.

Момичето с опашките отново ги зяпаše, очевидно вече сигурна, че Силвия е мръднала. Разбира се, че администрацията ще иска да уволни огромната бременна жена, която висеше по кафенетата и се оплакваше по цял ден от университета. Луиз сви рамене. Дотук с опитите да докара по-приемлив имидж.

Силвия се размърда.

— Мамка му, водите ми изтекоха.

— Не се бъзикай с мен. Изобщо не съм в настроение.

— Не се бъзикам, същото ми се случи и с Джими. Нека стигна до банята, а ти докарай колата.

— Колата ми е в другия край на кампуса.

Луиз наум наруга тарифите за паркиране в кампуса. Беше си избрала безплатен достъп до студентските гаражи, вместо да плаща по

петдесет долара на месец за този на служителите.

— Ще използваме моята. — Силвия подхвърли ключовете на Луиз. — Точно пред сградата с магнолиите.

Преди да излезе, Луиз хвърли поглед към масата на студентката с опашките, вече празна. Замразената й напитка бе оставила мокро пръстенче.

* * *

Да доведе децата в болницата, бе горе-долу толкова смислено, колкото да влезе с тир в магазин.

Но Силвия настояваше, че се побърква по цял ден в леглото без събеседник. Имала нужда от най-добрата си приятелка. На Луиз Силвия също й липсваше. Кабинетът й бе самoten, когато я нямаше Силвия да се оплаче от някой нахален студент или задето са й отхвърлили някоя статия. Адуел се бе въснал няколко пъти, но механичното му присъствие не й действаше особено разведряващо.

Тъй че сега крачеше по коридора, вмирисан на дезинфектант, а децата й криво-ляво я следваха.

— Зоуи, хайде де! — Напоследък Макс не спираше да се дразни на малката си сестра.

Зоуи беше спряла пред прага на една от стаите. Пристъпи към отворената врата. Макс се обърна към нея — тя изглеждаше почти разплакана — и отново я повика:

— Зоуи, насам! Зоуи!

Вместо да го послуша, Зоуи се свлече на пода, ридаейки.

Макс я хвана за ръката.

— Зоуи, трябва да минем оттук.

Луиз се върна при дъщеря си и я вдигна в скута си, опитвайки се да я успокои, като я галеше по косата.

— Не! — Момиченцето рязко се превърна в отпуснато, хълзгаво парче желе.

Стресната да не би да я изпусне, Луиз я остави обратно на пода. Може би щеше да я последва. Понякога го правеше, по-често, отколкото Макс на нейната възраст. Но след няколко крачки Зоуи спря, за да разгледа нещо на пода. Напрегната, Луиз я хвана за ръка.

— Не! — Зоуи отново се тръшна на пода.

Макс изтича при тях и застана до сестра си. Сега и той плачеше, кой знае защо.

— Зоуи, ставай вече!

Колко беше трудно да минат по един коридор, без да спират, да се карат и да изпадат в истерия за едното нищо? Луиз отново тръгна. Макс понечи да я последва, но отново спря, когато видя, че сестра му не е помръднала.

— Мамо, вдигни Зоуи! — Макс не разбираше, че това няма да помогне. Всъщност Луиз бе пробвала всичко, за което се сещаше, и беше готова да се откаже. Щеше ѝ се някой да застане до нея и да каже: „Нека аз да помогна“.

Когато се опита да си представи такъв човек, не се сети за никого. Брендън не би помогнал. Или щеше да очаква тя да се справи, или да се развика на децата — или пък на нея. Нямаше си никаква представа как да се справя с малки деца. А и не искаше да се учи.

Откъм една от стаите се разнесе високият, писклив смях на Джими.

— Джими! — Макс се хвърли към звука, изоставяйки сестра си.

По някаква причина това накара и Зоуи да се раздвижи. Изтича след брат си, засмяна. За минута тъгата се беше превърнала във въодушевление. Луиз се надяваше наблизо да няма медицински сестри. Но мисълта, че ще види най-добрата си приятелка, приповдигна леко лошото ѝ настроение.

Вече в стаята, Зоуи се дивеше на цял сноп балони над леглото.

— Ба'он! Ба'он, мамо!

Бебето невъзмутимо спеше в болничната си кошарка въпреки превъзбудените викове на Макс и Джими и децибелите на Зоуи. Уютната болнична стая напомни на Луиз за раждането на Макс. Брендън спеше на походно легло и сменяше памперсите на бебето с израз на страхопочитание.

През тези два дни в родилното отделение Луиз вярваше, че тримата ще са щастливо семейство. Стаята бе топъл, уютен пашкул, който ги пазеше от света, предоставяше им всичко нужно. Умората и караниците започнаха чак след като се върнаха у дома. Луиз се опитваше в остатъка от брака си да пресъздаде удовлетворението и единението от онези дни. Раждането на Зоуи беше съвсем различно.

Тогава остана сама през почти целия си престой и трябаше да търпи съжалителните погледи на сестрите. Когато всичко приключи, Брендън я взе от болницата и я откара у дома в мълчание.

Силвия се бе облегнала на купчина бледосини възглавнички. Носеше опущен грим и дантелена нощница. Пантофите до леглото бяха на ниски токчета, имаха и пискюли. Зоуи седна на пода и се зае да ги пробва.

— Бувка!

— Как е малката Маделин? — попита Луиз.

— Чудесно. Проспива всичко — каза Силвия. — Ще ми се да ни пуснат вече.

— Нима си очаквала да я родиш снощи, да скокнеш от леглото и да си вървиш?

Луиз ѝ подаде кутия с шоколадови бонбони „Годайва“.

— Мерси, моето момиче. Храната тук е добра, но е твърде здравословна. — Силвия разкъса целофана и разгледа наличните вкусове. Подаде карамела на Луиз, която попита:

— Сигурна ли си?

— Знам, че ти е любим.

Луиз взе бонбона и автоматично погледна към Зоуи. Малката вече беше луда по шоколада, но в момента разпиляваше по пода поздравителните картички и плюшените играчки на Силвия, тъй че не бе забелязала. Момчетата опитваха да спукат балоните със смях. Джими беше по-висок от Макс, с издължени крайници и слабо лице. Имаше червената коса на майка си, макар да клонеше повече към морковено, отколкото към медно. Луиз никога не решеше Макс, косата му винаги заставаше както трябва — за разлика от това, Силвия непрестанно оправяше немирния перчем на сина си.

Поне веднъж на ден му се заканваше да го подстриже нула номер.

— Може пък Джими да ни издейства да ни пуснат. Вече подлудява сестрите. Една вече три пъти ми повтори да го усмиря.

— Къде е Джейк?

— Изтича до бюфета, за да ми вземе фалшивото кафе. Мисля да отбия Маделин по-бързо, за да мога пак да пия кафе с кофеин.

— Как вървят нещата с работата му?

Силвия изяде едно шоколадово сърце.

— Още нищо не сме разбрали.

Влезе Джейк, а Силвия сложи пръст на устните си.

— За какво си клюкарствате? — попита, докато ѝ подаваше високата хартиена чаша. Силвия откъсна капачката и отпи жадно.

После отвърна:

— Как да намерим на Луиз мъж като теб.

— Не съм евтин. — Джейк разроши косата на Джими. — Ще изведа малчугана оттук, преди да го изхвърлят. Хайде, Годзила.

Събра играчките на сина си и ги натика в една платнена торба. Съпругът на Силвия беше приятен и любезен. Падаше си по спорта, което пък никак не вълнуваше Луиз. Но се усмихваше често и търпеше melodramите на Силвия, а тя пък го обичаше отчасти защото гасеше емоционалните ѝ пожари. Затишие срещу нейната буря. Луиз обаче предпочиташе някого с повече характер, с повече изобретателност. Въздъхна. Нямаше смисъл да си фантазира. Нямаше енергията за срещи, а докато стане готова, вероятно щеше да е твърде късно.

— Джими! — извика Макс.

— О, каква трагедия. Няма да се видите цели дванайсет часа, до училище утре — каза Луиз. — Трябва да тръгваме и ние, преди хлапетата да събудят горките два етажа под и над нас.

Всички картички и животинки бяха пръснати по пода. Зоуи се бе възкачила върху дебело розово мече и посягаше към стъклена ваза с рози на масичката. Когато Луиз я вдигна, момичето нададе вой, протегнала ръце към цветята. Луиз искаше да остане и да поговори със Силвия, но Зоуи още пищеше, тъй че позволи на Макс да последва Джими навън.

— Хайде, моето момиче — каза Силвия. — Звънни ми после.

— Искаш ли да вървиш пеша? — Луиз попита Зоуи.

— Не. — Зоуи отвръщаше така на всичко тези дни, но Луиз все пак я питаше. Надяваше се някой ден да се съгласи. За нещо, за каквото и да било.

Сложи Зоуи на земята и я хвани за ръка. Невероятно, но дъщеря ѝ тръгна послушно с нея. Джейк държеше Джими за ръката, а Макс щапукаше зад тях. Гледката натъжи Луиз. Макс си нямаше баща, не и наистина, и може би никога нямаше да има. Засега се радваше да е с приятелчето си. Не знаеше какво значи да имаш баща. Но скоро щеше да започне да пита.

Какво да му каже?

ГЛАВА ПЕТА

Триш плачеше до копирната машина в Катедрата по библиотечни науки, когато Луиз влезе. Нямаше причина Триш дори да е тук. Тя и Силвия бяха родили през две седмици, а Силвия дори не беше пристъпвала в кампуса за цялото това време. Луиз проверяваше пощенската кутия на приятелката си всеки ден, изхвърляйки боклуците — листовки, отчаяни писма от самопубликуващи се автори, лъскави брошури от псевдоакадемични институции, обещаващи онлайн дипломи. Луиз се позамисли дали да не се измъкне и да се престори, че не е видяла Триш, но не можеше. Макар че колежката ѝ да бе суетна снобарка, която и веднъж не бе говорила с нея от онова нещастно бебешко парти, Луиз почувства съжаление. Русата коса на Триш беше необично немита, личаха ѝ тъмните корени, а по анцуга ѝ се виждаха различни петна.

— Луиз! Какво да правя? — Триш протегна ръце умолително.

— Какво е станало?

— Университетът е обявил крайна необходимост. Може да ни затворят!

— Знам — отвърна Луиз. Силвия, която проверяваше постоянно имейла си, ѝ се беше обадила сутринта, докато Луиз се мъчеше да отвори устата на Макс, за да му измие зъбите. Беше твърде разсеяна, за да възприеме новината. Макар още да не бяха обявени съкращения във факултета им, вероятността бе съвсем реална. Може би щяха да си изгубят работата. Като видя Триш така и започна да осъзнава истината, Луиз усети наченките на главоболие.

— Ще сме безработни, Луиз. Тъкмо родих. Още съм в майчинство.

— Знам.

— Ужасно е.

Луиз докосна Триш по рамото, опитвайки се да ѝ внуши спокойствие, каквото не изпитваше.

— Защо не се прибереш у дома и не си починеш малко? Няма нужда да се тревожиш за това сега. Имаш да се грижиш за бебе. Така или иначе в следващите седмици няма нищо повече да разберем.

Триш скри лице в шепи.

— Трябаше да дойда и да си взема пощата. Виж, даже доведох малкия Обри.

Обри? Беше кръстила горкото момче Обри? Беше го обрекла на цял живот рекламен спам от женски продукти и бъркане на пола.

— Прекрасен е.

— Благодаря ти. Но будува по цяла нощ. Толкова съм изтощена. Така де, Франк се опитва да помага, но и така не ми остават сили.

— Ще отмине — каза Луиз. — Върни се вкъщи и си отпочини.

— Знам, че не бива да съм тук, но толкова се разтревожих за катедрата...

Влезе Адуел. Или не забеляза подпухналите очи на Триш и размазания ѝ грим, или предпочете да не им обръща внимание. Когато се сблъскваше със силни емоции, Адуел обикновено разказваше шеги или си тръгваше, понякога и двете едновременно.

— Здравейте, дами. Виждам, че си довела мъника.

— Да — отвърна Триш. — Обри.

— О, така се казваше баба ми. Чудесна жена. Пиеше като смок и пушеше като комин. Доживя до деветдесет и две.

Гласът на Адуел бе обичайният механичен монотон, но не се запъна никъде — сигурен знак, че и преди е изнасял тази реч.

Триш се усмихна измъчено.

— Хайде — подкани я отново Луиз. — Прибери се, разтовари се.

— Да — дададе Адуел. — Не искаш да си наоколо. Всички са на нокти от неуместния коментар на ректора.

— Какво е казал? — попита Луиз.

Адуел изсумтя, бръкна в пощенската си кутия и изхвърли всичко в нея, без дори да го погледне.

— Нещо за това как университетът ще запази дълбочината на програмите си, но ще се постесни. Всички го тълкуват като закриване на програми.

— О, не — простена Триш.

— Е, още нищо не се знае — каза Адуел.

— Знаем, че сме една от катедрите, които може да елиминират —
каза Луиз, като мислено се плесна по челото. Защо допълнително
паникъосваше вече ужасената млада майка?

Адуел разучаваше плочките по тавана.

— Може, може. — При това лицето на Триш отново се сви в
плач.

Тя каза:

— Е, ще се видим по-късно. Имам нужда да се прибера. —
Забута количката към изхода, свела глава.

Луиз провери пощата си. Брендън най-после беше изпратил чека
— с две седмици закъснение. Изчака Адуел да си тръгне, преди да
отвори плика. Не достигаха петдесет долара. Брендън беше написал и
бележка с отвратително прегледния си почерк: „Толкова остана, след
като изплатих общата ни кредитна карта. Закрил съм сметката“.

Луиз стисна зъби, смачка бележката и я изхвърли. Искаше да
стори същото и с чека, но не можеше да си го позволи. Вместо това го
прибра в чантата си.

ГЛАВА ШЕСТА

Центрът за детски тържества „Скоклиния рак“ беше пълен с всякаакви надуваеми приспособления — замъци, пързалки, миниатюрни джунгли. Зоуи отказваше да ги доближи. Играеше си с един обръч, докато Луиз седеше на една метална пейка със Силвия и бебето Маделин. Луиз не знаеше къде са момчетата, но Макс се беше покатерил на една от големите пързалки няколко минути по-рано, тъй че не се тревожеше за него. Глождеше я лошо предчувствие за предстоящия ритуал с подаръците. Скромният й пластилин, отново нескопосано опакован, щеше да бледнее пред скъпите легота, хеликоптерите с дистанционни и фигурките на костенурки нинджа.

— Не се пули така, това са децата от класа на Макс и Джими, знаеш ги — каза Силвия. — Там са Итън и баща му Тоби. Махалия е на върха на пързалката, а майка й Джун седи на масата ей там. Джоузи, Линдзи и Мартин подскачат в басейна с гumenите топчета.

— Как ги помниш всичките? Все едно сме в руски роман, само дето всички реплики са за това чие дете вече чете и чие още спи с биберон.

— Винаги съм харесвала Толстой. А и обръщам внимание.

Силвия понамести пелената на Маделин. На месец, бебето спеше почти непрестанно.

Беше невероятно спокойна в сравнение с Макс и Зоуи, които на тази възраст само плачеха и искаха да сучат.

Но разбира се, най-лошата част от ранните им месеци бяха отсъствията на Брендън. Луиз си припомни покрай Маделин и мекия й бебешки аромат всички хубави мигове, когато гушваше децата си и се взираше блажено в лицата им. Понякога ѝ се щеше да се върне и да препнапише онзи период от живота си, заменяйки съпруга си с по-читав персонаж.

— Дори без новородено нямам умствената енергия да помня дори кой ден от седмицата сме — каза Луиз. — Събота, нали?

— Ох, я да мълчиш. Умирам от глад. Кога ли ще изкарат тортата?

— Няма да извадят калорийните бомби чак до края.
Пристигнахме само преди петнайсет минути.

— Да, но закъсняхме с половин час.

— И това е така.

Зоуи пусна обръча и се качи върху един гумен кон. Заподскача, викайки:

— Конче!

Останалите родители бяха заформили групички, смееха се и разговаряха. Бяха прекалено благоразположени. Очевидно никой от тях не бе прекарал половината нощ с деца, които поред сънуваха кошмари и искаха лакомства и сокчета за пиене. Луиз се прозя. „Старбъкс“ наистина трябваше да отвори клон в „Скоклиния рак“. Веднага.

— Детските тържества са по-зле и от гимназиалните балове — каза тя.

— Ей, на мен пък ми бяха забавни. Такова си мрънкало. — И Силвия махна укорително с пръст на Зоуи.

— О, хайде стига. Направо си умираме тук, купчина мами и пица с вкус на кутията си. Писна ми от храна за хлапета. Искам мокачино с допълнително кофеин, един хубав сандвич и парче пай.

— Хайде да се социализираме.

Силвия премести Маделин на рамо и грабна Луиз за ръката.

— Ей, чакай!

В силния хват на Силвия Луиз се чувствува като малчуган на път към кабинета на директора. Но се предаде на неизбежното и позволи на приятелката си да я извлече към хората.

Силвия доближи една групичка, оформила се до едно от надуваемите приспособления. Всички носеха впити дънки, развлечени анораци на лесотехническия и високи токчета. Изглеждаха невъзможно млади, отпочинали и прекрасни. Луиз хвърли поглед към Зоуи — още подскачаше щастливо на кончето си.

— Ей, к'во става, хора? — Силвия отправи към тях най-добрата си усмивка за поздрав.

— Това вашето момче ли е? — попита една от жените, обута с поръбени с козина токчета, и посочи върха на пързалката.

Макс се опитваше да избути рожденника от пътя си.

За щастие, Джош беше почти година по-голям от него и по-тежък с повече от пет килограма. Не обърна внимание на Макс и се спусна.

Луиз използва възможно най-авторитетния си тон и казва:

— Макс, не се бутай. Ако пак бутнеш някого, тръгваме си, ясно ли е? — Макс само я изгледа безмълвно. Спусна се по пързалката и се блъсна в Джош в края ѝ. И двамата се засмяха маниакално.

— Момчешки му работи, не е страшно — казва Силвия. Никоя от другите жени не ѝ отвърна. Надянаха си еднакви изражения на неодобрение. Жената с косматите обувки изтича до пързалката и хвана Джош за ръката.

— Не го оставяй да прави така. Ако те бутне, бутни го и ти.

Силвия вдигна вежда, но Луиз не ѝ обърна внимание. Болеше я коремът, не само от твърде пикантната пица, чиято миризма се носеше из помещението. Макс уж се беше отучил от грубите игри и тя се ужасяваше, че отново започва и че ще трябва да избягват всякаакви рождени дни и площадки в обозримото бъдеще. Като малка я бяха тормозили, тъй че не можеше нейното дете да прави това с останалите. Немислимо беше.

Групичката жени подновиха разговора си, сравнявайки предимствата и недостатъците на различните места, където се организираха детски рождени дни. Луиз мислеше да организира този на Макс у дома, но явно бе приемлив вариант само ако наемеш надуваем замък или клоун. Продължаваше да следи сина си с крайчето на окото си. Той се покатери по друга пързалка след едно момиче с розова рокличка. Луиз се подготви да се намеси, но той не я докосна, само се спусна след нея, засмян.

Телефонът на Силвия иззвъня. Подаде Маделин на Луиз, за да го извади — малката се размърда само за миг и после продължи да спи. Луиз я целуна по челцето.

Силвия се втренчи в телефона си, все едно беше змия.

— Току-що ме уволниха. По имейла.

* * *

След като се увери, че Макс още се държи прилично, Луиз отнесе Маделин при пейките и седна до Силвия. Размениха си бебе и телефон и Луиз прехвърли съобщението. Нищо нямаше смисъл, с

изключение на думите „прекратяването влиза в сила от 15 януари“. Цялата изтръпна. Най-лошото се беше случило.

Зоуи слезе от кончето си и приседна до Силвия. Както обикновено, сякаш усещаше, че нещо не е наред.

— Искаш ли да си провериш пощата? — каза Силвия. — Да видиш дали и ти имаш такова съобщение?

— Не, не искам. И не мога да си представя как биха ме пропуснали. И аз съм уволнена.

Луиз прегърна Зоуи и приглади косата ѝ. Тя се откъсна от майка си и отново се върна на кончето. Час по-късно Луиз седеше на кухненската маса на Силвия.

Домът ѝ беше у мален модел на плантаторско имение, с пет спални, три бани и всекидневна, която никой никога не използваше. Беше на седемдесет години, преустроен така, че да запази „чара си“, както го наричаха агентите по недвижими имоти. Една от спалните беше за гости, а другата вече беше превърната в кабинет на Джейк, където да се крие от децата. Разкошът на къщата бе несравним със скромния дом на Луиз. Силвия пък казваше, че понякога ѝ се струва твърде малка. Луиз отпиваше от виното си и се любуваше на комбинираните хол и кухня. Френските прозорци гледаха към добре подстригана морава с площадка за игра и басейн. На другата страна бяха вградени библиотечки и плосък телевизор. Около една масичка за кафе, задръстена от книги и играчки, пък бяха подредени два меки, примамливи на вид дивана.

Силвия дундурукаше Маделин в сгъвката на лакътя си и наблюдаваше играта на момчетата.

— Не знам дали беше добра идея да не кърмя.

— Аз пък не те виня. Не разбирам жените, които толкова държат на това. Всичките ти дрехи миришат на вкиснато мляко и си заседнала на някой стол, докато по-големите деца ти задават неудобни въпроси и тършват из къщата за кибритени клечки.

Луиз не би споделила пред когото и да било противоречивото си мнение за един от най-съкровените аспекти на майчинството. Но Силвия не беше когото и да било. Луиз го разбра още в деня, когато се запознаха. Тогава тъкмо бе седнала зад новото си бюро в разочароваващо захабения си кабинет, по-уморена и изгубена от всякога, усъмнена в способностите си да се справи с две малки деца, да публикува

достатъчно, за да си издейства щат, и да преподава на две големи групи от бакалаври. В този момент пристигна Силвия с бутилка вино и поднос със сирена и сухари. Докато свърши бутилката, двете се бяха смели толкова, че ги боляха коремите.

— Може би щях да размисля за кърменето, ако знаех, че ще отидем на улицата. Адаптираното мляко струва по сто долара на месец — каза Силвия, прехвърляйки бебето на другата си ръка.

— Имаме работа до Коледа. Ами Джейк?

— Съкращават го след два месеца. — Силвия изпи остатъка от виното в чашата си и я напълни отново. — Ще получава пари от щата, но не и ние.

— Разбира се, че ще получаваме. Защо не?

— Щатът не дава обезщетения за безработица на служителите си. Нямаме социални осигуровки, нямаме обезщетения. Моето момиче, живяла съм тук цял живот и не спирам да се удивлявам колко скапано е това място.

Зоуи се покатери на стола до Луиз и погледна към Маделин.

— Беби.

— Точно така. Бебе. И ти беше бебе някога, знаеш ли? Жivotът ми всъщност беше по-лесен тогава — каза Луиз.

— Беби. — Зоуи се върна на земята и намери камионче, изоставено под една маса от момчетата.

Забръмча с уста и го подкара по килима.

— Камон.

Луиз си наля още вино. Без работа, без обезщетения. Крехката фасада на независимостта ѝ се сриваше. Трябваше да помоли някого за помощ. Не можеше да заеме от майка си — по-голямата ѝ сестра тъкмо ѝ търсеше старчески дом.

Луиз се беше оказала късната изненада в живота на родителите ѝ — не нежелана, но при все това отвори някои дупки в бюджета им. Дори като малка вечно се тревожеше за пари, поръчвайки най-евтиното в менюто в редките случаи, когато излизаха по ресторани. Изпитваше вина за всеки цент, който им струваше. Учителската заплата на баща ѝ не им стигаше. По някаква причина майка ѝ така и не се бе хванала на работа. Запълваше времето си с доброволчески каузи, готовене и чистене. Луиз се закле никога да не става като нея.

Сега обаче беше в още по-лошо положение, зависеще от мъж, който дори вече не ѝ бе съпруг. Щеше да му поиска пари, колкото и да нараняваше гордостта ѝ. В другия край на стаята се разрази битка.

— Мое! Мое е! — крещеше Джими, сочейки някаква количка, която Макс караше по масичката за кафе.

Макс се обърна към приятеля си, сякаш се бе превърнал в нещо неузнаваемо — но и не много интересно.

Джими грабна количката, но Макс отново я изтръгна от ръцете му. Джими се отказа и си намери боклукчийски камион от купчината с играчки, който после заби в количката на Макс.

— Тряс!

— Какво ѝ стана на майката на Джош? — приказваше Силвия. — Да каже на хлапето си да се бие с Макс? Да не е mrъднала?

— Има лош вкус за обувки — дададе Луиз.

Не искаше да си припомня инцидента. Във фазата, когато Макс удряше другите деца, Луиз имаше чувството, че държи граната без щифт. Ужасяваше се, че той ще нарани Зоуи или някое друго дете. Вземеше ли сестра му някоя от играчките му, той я удряше или блъскаше. Майка им не можеше да ги остави сами дори за миг. На площадките беше още по-лошо, защото потенциалните жертви бяха чужди деца.

След като веднъж той събори едно друго момче в пясъчника, тя спря да го води изобщо. Или непрестанните ѝ наказания, поучения и възнаграждения за добро поведение най-после работеха, или вече беше надраснал този период, защото напоследък се държеше по-добре. До днес. Луиз се чувстваше като всмукана в черна дупка. Макс — отново лош. Тя — без работа.

— Така де, детето е на четири, какво ѝ става на онази? Знаеш ли, няма да я поканя на рождения ден на Джими. Не че ще мога да си го позволя. — Силвия остави Маделин в люлката. — Е, какъв е планът ти?

Луиз отпи отново, надявайки се да усмири малко паническите си мисли.

— Нямам план. Но не искам да се местя отново на другия край на страната само за да ме сложат в някоя обществена библиотека.

— Ние пък оставаме. С Джейк го обсъдихме, в случай че стане. Семействата ни са тук. А и не си струва да се местя на библиотекарска

работка, дори да ми предложат. Той ще пусне автобиографията си. Ако получи нещо наистина добро извън щата, тогава може би ще се преместим.

— Звучи разумно.

Луиз допи виното избута чашата встрани. Щеше ѝ се да има също толкова лесно решение на проблемите си или дори съпруг, с когото да ги обсъди. Поклати глава. Едно време имаше съпруг, който не го биваше да обсъжда каквото и да било. Повече си падаше по споренето. Не ѝ трябваше мъж, трябваше ѝ работа.

— Ето идеята ми. Зълвата ми каза, че в една и съща библиотека се отварят две места. Можем да работим заедно, поне за малко. Ако не ни понася, винаги можем да напуснем. Но все ще е нещо, някакви заплати. Толкова са отчаяни, че на практика ме наеха, когато се обадих да ги попитам за работата. И ще ни позволят да започнем след коледните празници.

— Коя библиотека?

— Тази в Алигейтър Баю.

— Той ме удари! Макс ме удари! — извика Джими.

Макс спокойно си караше количката, дори не съзнаваше, че Джими е разстроен.

Луиз приклекна до него.

— Удари ли Джими?

Той кимна. Луиз затвори очи за миг. Това не можеше да е истина. Не можеше да се оправи с уволнение и с възстановените изблици на Макс. Пое си дълбоко дъх.

— Не удряме другите, разбра ли? Кажи на Джими „извинявай“.

— Извинявай, Джими.

Джими грабна една пластелинена кукла и ѝ откъсна ръцете.

Луиз се върна в трапезарията. Не можеше да прецени кое е по-зле: това с Макс или предложението на Силвия да работят в онази западнала провинциална библиотечка.

— Да не си си пекла курабийки с нещо допълнително в тях? Алигейтър Баю?!

— Трябват им двама библиотекари в главния клон. Няма да е толкова зле. Четирийсетина километра са, но в тази посока няма коли. Повечето идват от там да работят тук, в Сейнт Джуд.

— Не ме тревожи движението. Бях в онази библиотека, ако можеш така да я наречеш.

Луиз се облегна назад и отпусна глава в шепите си.

— А, да. Библиотечният ти проект. Как върви той?

— Не върви изобщо. Но мога да ти кажа, че Алигейтър Баю е на три дървета разстояние от нищото.

— Имаш ли по-добри предложения? — попита Силвия и допи виното си.

— Не, нямам. Но сградата прилича на Отдела по регистрация на превозните средства, библиотекарките са такива само по име, а директорът е комплексиран дребосък.

— Не ми пука — каза Силвия. — Искам да запазя тази къща. Нямаме много спестявания. Да, знам, че е глупаво. Но все си мислехме, че ще започнем да заделяме, а се появиха децата, после купихме къщата и... знаеш. Ако не си намеря работа, ще я изгубим.

Луиз издиша шумно, но напрежението в тялото ѝ не се разсея.

— Да, аз сигурно също ще изгубя своята.

— Ако ни се стори отвратително, ще си намерим друго. Това няма да е завинаги.

— Добре, съгласих се.

— Чудесно. Искаш ли да пригответя вечеря? Намира ни се някакъв готов блат за пица. Джейк би трябвало да се приbere след няколко минути.

Луиз махна с ръка. Макар Силвия най-вече да притопляше пилешки хапки и замразена пица, разполагаше с професионална печка, огромен хладилник и обширна кухня с дървен барплот, който на практика бе огромна дъска за рязане. Луиз винаги готвеше тук с удоволствие.

Пъхна глава в хладилника и разгледа избора. След десет минути имаше тиган с паста на печката и започваше да прави салата.

— Това не мирише на пица.

Силвия се беше преместила на един от диваните, включвайки следобедните анимационни филмчета. И трите деца спряха с игрите и седнаха пред телевизора.

— Мне, не е пица.

Луиз наряза малко колбаси и моцарела за пастата. От готвенето винаги се чувствува по-добре. Гледаше напред към Алигейтър Баю

почти с оптимизъм. Може би можеше да постегне библиотеката. Със сигурност имаше нужда.

Джейк пристигна тъкмо когато Луиз смесваше продуктите за пастата. Изключи телевизора, убеди момчетата да дойдат на масата и сложи Зоуи в детското столче. Когато седнаха, Луиз си пожела за стотен път да можеше да е на мястото на най-добрата си приятелка. Искаше да е висока, красива и с добър съпруг. Дори с проблемите си сега, Силвия живееше безгрижно. Джейк щеше да си намери друга работа и всичко да се подреди. Луиз не бе толкова сигурна за себе си. Нейният живот изглеждаше като катастрофа.

ГЛАВА СЕДМА

Два дни след Нова година Луиз и Силвия пристигнаха в Алигейтър Баю за първия си работен ден. Безистените и хипермаркетите на Сейнт Джуд лека-полека изчезнаха, останаха само дървета, трева, безоблачно синьо небе и тук-там някое прегазено животно.

Колкото повече приближаваха библиотеката, толкова повече се тревожеше Луиз.

Щяха да работят на място, застинало някъде в 87-ма. Никой не го използваше — никого не го бе грижа за него. Тя и Силвия или трябваше да вдигнат библиотеката на крака, или да умрат от скука. Също така изтръпваше от неизменната хаплива забележка на Брендън.

— Леле, Луиз. Не можа ли по-добре?

— Знаеш ли, живяла съм тук цял живот и никога не бях идвала в тази енория, докато не стана време за интервютата ни — каза Силвия.

— Наистина ли? Не си ли завършила „Луизианознание“? — Луиз наистина бе изненадана. Обикновено Силвия бе нейният водач в дебрите на южняшкия живот. Беше обяснила на приятелката си янки, че да си поръчаш сандвич с дресинг, това значи с маруля, домат и майонеза; беше набледнала колко е важно да напръска срещу термити и беше до нея в първия случай, когато трябваше да се справя с прогнозата за ураган.

— Ха-ха. Слабоизвестен факт: бакалавърската ми степен беше по биология. Сериозно обаче, никога не съм имала причина да идрам. Така де, огледай се. Само на петнайсетина километра сме от границите на Сейнт Джуд, а тук вече няма нищо.

— Досега съм преброяла два мъртви опосума, една миеща мечка и скъсана гума.

Силвия свали сенника и си сложи още червило.

— Честно казано, не знам почти нищо за провинциална Луизиана. Аз съм си от Ню Орлиънс. Дори нямаше да съм в Сейнт

Джуд, ако не беше работата на Джейк. — Тя вдигна сенника отново и въздъхна. — Бившата му работа.

— Явно ще трябва бързо да се учим — каза Луиз.

Свърна на изхода към Алигейтър Баю, подминавайки едно сметище и бензиностанция с две помпи. След това минаха покрай върволица от полусринати къщи и каравани, дръпнати по-далеч от пътя. Моравите им бяха украсени с потрошени коли и други зрелища, от фалшиви кладенци до тоалетни чинии. Вместо кофи за боклук имаха метални клетки, за да не могат дивите животни да тършуват из него.

Луиз тръгна по главната улица — сладоледаджийницата, бензиностанцията, „Подстрижки и боядисване“. Девет часа на ден, всеки работен ден това щеше да е тяхната улица, техният град.

Когато стигнаха до бакалията, Силвия поклати глава.

— Ама тук наистина е мъртвило.

— Някъде има съдилище и община. Може би на главната улица. Искаш ли да ги потърсим? Имаме време. — Луиз не бързаше да стигне до библиотеката. Докато не излизаха от колата, можеха да се преструват, че само минават.

— Не. — Силвия се облегна назад. — Ще ги намерим рано или късно. Боже, толкова съм уморена. Трябва ми кафе. Има ли откъде да си взема едно лате? Някой „Старбъкс“?

— Да, точно до магазинчето за изтънчени сандвичи и двайсет и четири часовите спа процедури.

— Да, ясно.

Силвия отново въздъхна.

— Ти ни въвлече в това, нали не забравяш?

— Тогава ми се струваше добра идея.

— Така звучи животът ми накратко.

Луиз спря на паркинга на библиотеката до бял микробус. Искаше да се върне в Сейнт Джуд и да забрави за Алигейтър Баю.

Само че там вече нищо не я очакваше. Нямаше място в лесотехническия, беше само въпрос на време да продаде и къщата си. Нямаше как да си я позволи със заплатата на библиотекарка.

— Изглеждаш умърлушена — каза Силвия, сваляйки огромните си слънчеви очила, като на шейсетарска кинозвезда. — Хайде де, ще се справим.

— Липсват ми децата.

— Моля ти се. Чудесно си прекарват. Обожават училището, добре им се отразява. Спри да се виниш. Правиши каквото трябва.

— Предполагам...

Луиз излезе от колата. Носеше тъмносиньо костюмче с чорапогащник и черни боти. Още не беше осем сутринта, а от чорапогащника кожата вече я сърбеше. Искаше си дънките и тениската.

Силвия носеше широка бяла риза, черни панталони и десетсантиметрови токчета. Изглеждаше като фотомодел, озовал се в гетото.

— Време е за работа — каза тя, излизайки, като отметна дългата си гъста коса.

Луиз нарами чантата си и трепетно се втренчи в ниската тухлена постройка. Парцаливите треволяци наоколо кафенееха, а дъбовете от празната незастроена площ до библиотеката се протягаха към нея, сякаш за да я изтикат оттам. Луиз си въобрази, че гората иска да нахлуе там, но всъщност беше обратното. Освобождаваше се все повече и повече земя за ресторани и масово строителство. Някъде отдалеч дори се дочуваше грохотът на строителни машини, като предзнаменование за дъжд.

Луиз предполагаше, че край библиотеката още не са се навъдили сгради заради инцидента с влака. Като се сети за неидентифицираните химикали, разлети тук, кожата я засърбя още повече. Подуши въздуха, но долови само парфюма на Силвия. Тя вече пристъпваше през двойната стъклена врата. Луиз пристегна презрамката на чантата си и я последва.

— Ето ни и нас. Нашата библиотека.

Луиз не отвърна. Ако Силвия не стоеше до нея, сигурно щеше да се разплачне. Не искаше да живее в този скапан уж град наслед нищото и да сканира баркове, както се беше изразил Адуел. Тя се опита да събере цялата сила на волята си, за да го опровергае. Имаше хора в това градче, които заслужаваха библиотека, а разполагаха само с това, крайно недостойно да се нарече така. Тя и Силвия щяха да го променят. Трябваше да се съредоточи върху предизвикателството, иначе щеше да се срине в депресия. Лили излезе иззад регистратурата

си. Сивкавокафявата ѝ коса беше накъдрена и лакирана, тъй че да стои относително мирна.

Носеше същата блуза и широки панталони, които Луиз помнеше от предното си посещение.

— Г-це Луиз. Радвам се пак да ви видя.

— Подобно — отвърна Луиз. — Това е Силвия Джоунс.

— Да, знам. — Лили хвана в шепи ръката на Силвия. — Как сте?

— Добре. — Силвия я дари с най-блъскавата си усмивка. — Ще ни разведете ли?

— Да. Г-н Фоули и г-н Хенри скоро ще пристигнат. Но първо трябва да отчетете, че сте дошли.

Докато Лили ги водеше към задната работна стаичка, Силвия повдигна съвършено оскубаните си вежди. За последно Луиз беше отчитала пристигането си, докато работеше в столовата в университета. Силвия навярно никога през живота си не беше използвала работен часовник.

Някой, може би самата Лили, беше използвал съвсем истинска печатна машина, за да изпише имената на Силвия и Луиз на бежови работни картончета. Лили им показа как се слагат в старомодния работен часовник. Той изщрака и мигновено върна Луиз в студентските ѝ години. Тя бе ненавиждала еднообразната, затъпяваща работа в бюфета. След като напусна, превърна униформата си в парцал за обувки.

— Имате ли някакво кафе? — попита Силвия.

— Тъкмо сварих — каза Лили. — Тази чаша е на Хоуп, тази е на г-н Фоули. Изберете си някоя от останалите. — Силвия си избра една, украсена с цветя, и си наля.

— Леле майко! Силничко е.

— Имаме и сметана и захар.

Докато Силвия си приготвяше заместителя на лате, Луиз огледа новата си работна обстановка. Четири кабинки по протежение на стената, в които човек едва можеше да се обърне, колички с книги, паркирани насам-натам из помещението. Главният клон на библиотечната система в Алигейтър Баю трябваше да разполага с достатъчно хора, за да поръчва книги, да се грижи за заплатите и счетоводството и да управлява трите други клона. Някой трябваше да координира детскo-юношеските програми. Сметките не излизаха. Или

повечето хора работеха на повече от една длъжност, или много работа оставаше несвършена.

До миникухнята имаше остьклен офис със спуснати и потъмнени щори.

— Това е офисът на г-н Фоули. Той е директорът — каза Лили.

— Да, видях го, когато дойдох първия път, за проучването си — отвърна Луиз, опитвайки се да звучи безпристрастно. Г-н Фоули странно отсъстваше по време на интервютата на Луиз и Силвия. Г-н Хенри пък смотолеви някакво оправдание вместо него, на което сякаш сам не вярваше.

— Тъй, тъй. Баш него видяхте. — Лили си наля малко от гъстото си черно кафе, добавяйки щедра лъжица захар. Съсредоточи се върху чашата си.

Сигурно беше смутена, задето се скри, когато Зоуи събори рафта с розовите романи. Г-н Фоули такъв цербер ли беше, та да я е страх толкова от него? Ако да, тази работа щеше да се окаже огромна грешка.

Силвия отпи от кафето си и остави чашата на бюрото — толкова висока, особено на токчета, че сякаш бе твърде голяма за тази кухничка, за цялата провинциална библиотека. При все това се бе облегнала на регистратурата с лекотата на актриса в ролята на живота си. На Луиз ѝ се искаше да притежава част от осанката на приятелката си, но чорапогащникът ѝ се впиваше в коремчето, а краката вече я боляха в неудобните обувки. Беше ѝ неудобно във всеки възможен смисъл.

Когато откъм главното помещение нещо изтрещя, дори Силвия подскочи. Луиз вече си представяше селяци с пистолети, но беше просто ниската вратичка, вградена в регистратурата.

В кухнята влезе г-н Фоули, нахлузи обувки сабо. Отблизо не приличаше на човек, начело на библиотечна система. Яката на ризата му бе на дупки, а долните краища на панталоните му бяха захванати с телчета, а не зашити.

Луиз бе очаквала срещата им със страх. Щеше ли той да се сети за децата ѝ, дивеещи из библиотеката? Ако да, сигурно я мислеше за неспособна майка, а следователно и за неспособен служител.

Лош начин да започнеш кариерата си на библиотекар.

— Лили, и преди съм ти казвал, нали? Не отключваме до осем сутринта. Не искаме външни хора да влизат напосоки, преди да започне работното време. — Директорът сложи ръце на хълбоците си, странно женствен жест.

— Да, сър — рече Лили, оклюмала нос.

Той се опита да преобрази намръщеното си изражение в нещо като усмивка.

— Вие двете сигурно сте новите библиотекарки. Добре дошли.

Луиз спря поглед на безинтересното му лице. Ако директорът я помнеше, с нищо не го показа. Тя стисна пухкавата му ръка. Беше суха като шкурка.

Силвия трябваше да се понаведе, за да се здрависа с шефа си. Бълсна го с пълната сила на белите си зъби.

Усмивката на г-н Фоули се поразсея, само за миг. Луиз почти си помисли, че си го е въобразила. Всички харесваха Силвия. Дори да не искаха.

— Е, ще оставя Лили да ви разведе — каза той и се скри в офиса си.

— Ама че мил човечец — изкоментира Силвия, с глас едновременно сладък и саркастичен.

Лили включи един компютър с прикачен към него апарат за етикиране, привеждайки се по-ниско, отколкото бе нужно. Луиз като че ли долови играеща по крайчетата на устните ѝ усмивка.

— Е, разпределете ни по окопите — каза Силвия. Лили се надигна.

— Разбира се. Има две празни кабинки. Първата от четирите е на Мат — той се грижи за счетоводството и компютърната ни система, а последната е на Хоуп, така че си решете коя от двете по средата за коя от вас да бъде.

Всяка кабинка имаше прозорче към паркинга. Луиз бе благодарна за гледката, макар да представляваше само асфалт, железопътни релси и дърветата в далечината.

— Ще взема кабинката до Хоуп — каза Силвия. — Дочух, че е голям образ.

— Образ ли съм?

Другата библиотекарка се показа иззад Лили, отново демонстрирайки свръхествената си способност да изниква

от никъде. Силвия протегна елегантния си маникюр към грубата длан на Хоуп.

— Силвия Джоунс.

— Разбрах аз. — Двете се здрависаха. — Трябва да ви науча да боравите с компютрите. С книгите ви бива, но никога не сте работили в обществена библиотека, нали така?

— Не, не сме — отвърна Луиз. — Но съм сигурна, че можем да се научим.

— Ще изляза отпред, в случай че пристигне някой — каза Лили, отстъпвайки назад. — Успех.

— Оставете си нещата и ще отидем да се видим с г-н Хенри — каза Хоуп.

Луиз влезе в кабинката си и изprobва стола зад бюрото. За разлика от реликвата в кабинета й в университета, този беше на по-малко от десет години и даже си имаше тапицерия и облегалка, която можеше да се регулира. Компютърът обаче също беше на около десетилетие и зазвуча, сякаш вътре в него се въртяха зъбчати колелца, когато Луиз натисна бутона за включване.

Когато седна, кракът ѝ закачи нещо под бюрото. Смъкна се на колене и избути стола встрани. Под бюрото ѝ беше натрупана цяла купчина остаряло оборудване — два телефона с шайби, факс машина с прилежащата ѝ ролка и матричен принтер. Луиз вдигна оборудването на бюрото си, машинка по машинка.

— Откъде взе тези неща? — попита Хоуп.

Луиз тъкмо беше измъкнала факса и го изтърколи към нея.

— Машина на времето. Пристигнаха от 90-те.

— Боже мили. — Хоуп вдигна машината и я заоглежда. — Нека взема кашон.

Силвия излезе от кабинката си.

— Ей, как така на нея все се падат готините неща?

Хоуп прибра факса в един празен кашон, влезе в кабинката на Луиз и събра и останалите неща.

— Направо излагация. Г-н Фоули вика, че се бил отървал от боклуците.

Отвори се задният вход и влезе помощник-директорът.

— Добро утро, дами.

Макар и над един и осемдесет, г-н Хенри ходеше прегърбен и изглеждаше по-нисък. Изглеждаше на не повече от шейсет и нещо, но вървеше бавно и внимателно, като същински старец.

- Само ще изхвърля боклуците — каза Хоуп.
- Това откъде се е взело? — попита г-н Хенри.
- Изпод бюрото на г-жа Луизиана.

— Майчице. Е, то е собственост на енорията. Не можем просто да го изхвърлим. Ще трябва да го изпратим на склад. Мислих, че г-н Фоули вече се е погрижил.

Хоуп надигна кашона, сплела здравите си ръце.

- Натикал го е в някой ъгъл. Типично.

— Остави го ей там, до вратата. Ще завъртят няколко телефона и ще разбера какво трябва да го правим. Хайде да поседнем и да поговорим.

Хоуп завъртя очи и остави кутията до задния вход. Преместиха се в кухнята, където г-н Хенри си наля чаща кафе, добавяйки щедра доза растителна сметана. Луиз, Хоуп и Силвия си придърпаха столове около сгъваемата масичка. Г-н Хенри приседна така, все едно всичко го болеше.

— Артрит, кръст... Имам всички старчески болежки — обясни той. — Да не говорим за стомаха. Не мога даже кафе да пия, без хубаво да го избеля.

Силвия отново вдигна вежда. Луиз кимна в съгласие с неизречения ѝ коментар. Всичко тук се разпадаше, включително служителите. Г-н Хенри сръбна кафе.

— Много се радвам, че се присъединихте. Г-н Фоули и аз оstarяваме. Ще ни трябва свежа кръв. Не се обиждай, Хоуп.

- Дума да няма, г-н Хенри. И аз не съм вече младо теленце.

Хоуп стана и също си наля кафе.

— Само се надявам градските момичета да поостанат. Последният ни нов човек изтрайа няколко месеца, преди да си бие камшика. Малките градчета комай не са за всеки.

Г-н Хенри пренебрегна коментара на Хоуп.

— Имаме няколко неща за вършене. Трябва ни бюлетин, като този. — Извади от спортното си сако от туид листовка от енорийската библиотека на Сейнт Джуд. — Някой трябва да измисли програми за юношите... за тийновете. Хоуп се занимава с по-малките деца, но

никога не сме правили нищо за тийнейджърите. Също така програмите за заемане на книги между библиотеките, каталогизирането и програмите за възрастни. Знам, че енорийските библиотеки на Сейнт Джуд имат книжни клубове и компютърни курсове. На нашите посетители може също да им хареса.

— Е, г-н Хенри, ще се заема с радост с юношеските програми, ако Луиз е съгласна — каза Силвия.

— Напълно — отвърна Луиз. Мисълта за тийнейджъри ѝ припомняше твърде много от собствените ѝ неловки, нещастни преживявания в училище. Нека Силвия се захване с вампирските събития и четенията на поредицата за дивергентите. — Аз ще работя по останалите неща.

— Чудесно ще се получи, сигурен съм. — Вратата на г-н Фоули се отвори и г-н Хенри вдигна глава. — Предполагам, че вече сте се запознали с директора ни.

Г-н Фоули се подпра на ръба на масата.

— Г-н Хенри, вие и тези млади дами не трябва ли вече да работите?

— Тъкмо се поопознавахме.

Г-н Хенри се изправи, още по-бавно, отколкото сядаше, и изми чашата си. Излезе в главното помещение с бавни, болезнени крачки.

Хоуп гневно изгледа г-н Фоули. Той ѝ отвърна със същото, преди отново да се скрие в офиса си. Когато вратата се затвори, Хоуп каза:

— Цял живот го познавам, ама и тъй да е, не харесвам дебелия му задник. — Придърпа два от столовете до компютъра на един от плотовете.

— Е, забавата приключи. Айде да ви уча.

* * *

Час по-късно вратът на Луиз я болеше, докато се мъчеше да го проточи иззад червеникавите букли на Силвия. Хоуп ги беше научила на каталожния си метод, който представляваше търсене в уеб сайта на Библиотеката на Конгреса и копиране на техните архиви. Ако библиотекарите там още не бяха класифицирали някое заглавие, тя го връщаше.

Луиз се възпираше с усилие на волята да не я избута от стола и да поеме. Но двете със Силвия само се споглеждаха изумени от време на време, докато Хоуп копираше данните, без почти да ги поглежда.

Хоуп натисна бутона и един миниатюрен матричен принтер започна да изплюва етикети. Извади първата книга от обложката и ѝ сложи етикета. След това го фиксира на място.

— Замисляла ли си се да оставяш обложките? Повечето библиотеки вече го правят — предложи Луиз.

Хоуп сви рамене.

— Винаги сме ги махали. Така и така ще се изпокъсят.

— Може да ги ламинирате — каза Силвия.

— Защо?

— Изглежда добре.

Хоуп изсумтя и хвърли книгата в количката.

— Вие довършете. Имам да правя хартиени цветенца за детските приказки утре.

После Хоуп се върна в кабинката си. Силвия взе една от некласифицираните книги на Хоуп и се премести на стола пред компютъра. Тъкмо беше започнала да вписва заглавието, когато откъм офиса на г-н Фоули се разнесе страховит трясък като от стотина строшени бутилки наведнъж.

Силвия изпусна книгата на пода.

— Какво беше това, по дяволите?

— Рокери се бият в бар? — предположи Луиз.

Щорите на офиса все така бяха спуснати — ако се съдеше по звуците, някой вече хвърляше мебели в стената. Г-н Фоули явно беше полуудял и беше решил да изтърбуши офиса си. Миг по-късно директорът изтича навън, затръшвайки вратата. Очилата му ги нямаше, челото му червенееше, а от него се лееше пот. Строполи се, стиснал гърдите си. Сърцето на Луиз забълска. Беше изложила живота си на риск — кой ще се грижи за децата? Баща им ли?!

Едва ли. Би си избрала Силвия пред всекого другого, но сега и двете щяха да умрат. След като паниката поотмина, тя осъзна, че шефът ѝ не кърви. Изглеждаше ужасèн, но невредим.

— Сърна... — изхриптя той. — Сърна в офиса ми.

Вълна от облекчение заля Луиз. Животно в библиотеката не бе добра новина, но със сигурност бе по-добре от луди с пистолети.

— Какво ще правим?

— Аз ще се погрижа — каза Хоуп и излезе през задната врата.

Г-н Фоули се надигна от пода и се запрепътва към служебната тоалетна. Луиз пък надникна в офиса му. Щорите на вратата бяха паднали, когато г-н Фоули излезе. Прозорецът към улицата бе на парчета, късчета стъкло обсипваха книгите и листовете, пръснати по пода. След като бе минал през прозореца, еленът явно се бе объркал — сега не виждаше начин да се измъкне. Насред бъркотията в малката стаичка той търчеше в кръг, спъваше се в краката си, а от ребрата му се стичаше кръв. Паниката в очите му бе смразяваща. Размахвайки диво глава, закачи с рога една картина с летящи патици над бюрото.

— Горкото — каза Лили. — Ще повикам някой горски.

— Хоуп каза, че ще се погрижи. — Силвия звучеше, сякаш се опитва да не заплаче.

— Ще проверя има ли някой в главното помещение. — Лили побърза да се скрие през вратата.

Хоуп се върна с пушка и чифт оранжеви заглушители.

— Айде да излезете. Това чудо е опасно. Има ли някой друг в библиотеката?

— Г-н Фоули е в тоалетната — каза Луиз. — Лили излезе в главната стая, да провери за посетители.

Хоуп завъртя очи и забълска по вратата на тоалетната.

— Г-н Фоули, трябва да излезете. Ще гърмя. — Той се показва, ръсейки вода от туфичките коса покрай ушите му. Ококори се, когато зърна пушката.

— Не можете да го застреляте!

— По-добра идея ли имате?

Хоуп кимна към офиса, където животното блъскаше окървавената си глава в стената.

Г-н Фоули размаха безпомощно ръце и изчезна през задния вход. Няколко секунди по-късно откъм паркинга се чу колата му, която се заотдалечава със свирещи гуми. В офиса еленът още се луташе, неуморен и ужасен. Хоуп се чумереше, погледът ѝ беше мек и тъжен. Лили се върна и тупна Хоуп по рамото.

— Чисто е. Заключих предния вход.

— Айде, излизай де — каза Хоуп, съсредоточена върху елена. — Трябва да вляза и да свърша работата.

Силвия, Луиз и Лили излязоха през задната врата. Миг по-късно Луиз чу изстрела. Коленете ѝ омекнаха. Тя приседна тежко на бордюра.

ГЛАВА ОСМА

Сал натика телефона си обратно в джоба и погледна към редицата зелки, които тъкмо плевеше. Не се изненада от обаждането на братовчедка си — Хоуп вечно имаше някакви задачки за него. Собственият ѝ съпруг вече не можеше да върши по-тежка работа. Люис беше на инвалидна пенсия още откакто престоят в армията му бе навлякъл един куп здравни проблеми. Сал подозираше, че някои от тях са психически. Люис неведнъж беше намеквал, че му се иска да забрави някои от нещата, видени в Афганистан. Навярно заради раните му Хоуп и Люис нямаха деца. Сал не питаше.

Цял отряд кученца последваха Сал до пикапа му, а той внимателно ги отпъди с крак. Може би трябваше да ги накара да влязат в караваната, но родителите му бяха завещали осем хектара земя, тъй че нямаше да се запилеят. А и държаха зайци и елени по-далеч от насажденията му. Не че няколко чихуахуа се класираха за фермерски кучета. Бета ги наричаше косматите му деца, а той неохотно се съгласяваше с оценката. Беше почти на четирийсет, още неженен. Беше се примирил, че никога няма да проима деца. Мисълта го караше да се чувства още по-самотен, отколкото беше в Чикаго. Завръщането у дома трябваше да успокои болезнената празнота, която растеше с всяка изминалата година. Компанията на Хоуп и Бета помагаше, поне до едно време. Но от скоро не стигаше.

Понякога дори се замисляше за Клои.

Тя обаче искаше живот, който той не можеше да й предложи — благотворителни приеми, богати приятели и миниимение край игрище за голф. Докато родителите ѝ планираха сватбата, той вече беше решил, че не иска да е корпоративен адвокат.

Да, сигурно щеше да е добре да й бе казал, преди да подаде оставка. Не беше честен с нея — сега му беше ясно. Но дотогава общуването им вече се разпадаше, а може би просто го бе страх или пък го бе яд. Най-после ѝ съобщи в нощта преди сватбата, възможно най-неподходящия момент. Тъй че не се изненада, когато тя отказа да

измине пътя до олтара. Родителите ѝ бяха съсипани, а той се чувстваше отвратително, но и бе облекчен. Сал се приведе да запали пикапа, а потната му тениска отказа да се отлепи от гърба му. Можеше да се преоблече, но Хоуп щеше да поиска от него да одере елена. След подобна работа щеше така и така да му трябва душ. Нахлути си шапката с козирка, завъртя пикапа и тръгна по чакълената алейка към шосето. Познаваше повечето си съседи по пътя към библиотеката, но градът се променяше. Понякога разрастването го натъжаваше — тази земя бе запълнена от лесове, а сега я раздробяваха и заравняваха за жилищно строителство. Старото им училище с Бета някога обслужваше цялата енория — от детската градина до дванайсети клас. Вече го бяха заменили три отделни училища — основно, средно и гимназия. Сал свърна по шосе номер 1 и се упъти към стария център. Той поне не се беше променил много. Бакалията и аптеката си стояха същите, макар че и двете сгради бяха достроени през краткотрайния възход през 90-те.

Като малки двамата с Бета скачаха на велосипедите и тръгваха към сладоледаджийницата в горещите летни дни, въртейки педалите над асфалт, достатъчно горещ, за да изгори боси стъпала. Тя винаги си поръчваше с глазура, онзи странен твърд шоколад, който се чупеше, когато отхапеш. Сал предпочиташе чиста ванилия.

Бяха построили библиотеката точно когато и той откриваше радостта от четенето. Сал обичаше хлада на климатика през лятото и приключенските книжлета за братята Харди, както и енциклопедия „Браун“, които тъпчеше в раницата си. Докато спираше на паркинга, осъзна, че на мястото му трябва освежаване. Така му се струваше и целият град — не му се щеше да се променя, но бе нужно. Градовете или растат, или загиват. Той не искаше Алигейтър Баю да загине. От друга страна, не искаше и да го види да се превръща в предградие на Сейнт Джуд, обсадено от супермаркети и необятните им асфалтови площи.

Сал излезе от пикапа и тръгна към зданието.

По никаква причина офисът на директора разполагаше с огромен прозорец. Прозорецът беше строшен отвън.

Сал не се изненада, че може да влети елен, но се чудеше какво го е уплашило. Беше виждал полудели от паника животни, оплетени в огради или стъписани от фарове, но някое да mine през прозорец —

това беше ново за него. През дупката му се стори, че вижда трупа на елена на сред парчетата стъкло и пръснатите книги, но мракът вътре и отражението в здравите части на прозореца скриваха останалото.

В библиотеката г-жа Труди седеше на обичайния си стол край периодиката.

— Здрави, Сал. Пропуснала съм вълненията заради часа при фризьора. Чу ли за елена?

Възрастната жена остави евтиното си списание. Косата ѝ изглеждаше по същия начин, по който Сал я помнеше от малък. Беше посивяла рано — от гени, не от работата ѝ като учителка — и все я фризираше на едри къдири, извисили се право нагоре. Носеше учителските си костюми и след пенсионирането.

— Да, разбрах. Дойдох да го взема. Хоуп ми се обади.

Г-жа Труди бе преподавала на Хоуп, Бета и Сал. Знаеше повече за тях от родителите им. Така и не ги бе издала, задето пушеха заедно зад училището или пък задето бягаха от час, за да плуват в заливчето край старото съдилище. Но Сал знаеше, че ги е надушила. Нищо не убягваше от г-жа Труди.

— Имат две нови момичета — каза тя.

— Какво, какво? — Сал си свали шапката и я закачи за една от гайките на колана си.

— Не си спомням как се казват, но днес започнаха. Ти да видиш. Че и са от града.

Сал не беше сигурен какви ги говори г-жа Труди. Надяваше се да не се смахва. Винаги ѝ сечеше пипето, както обичаше да казва баща му.

— Ами, да, добре, ще отида сега да видя какво става с елена.

— Мисля, че хубавката червенокоска е омъжена — каза г-жа Труди, докато разлистваше отново списанието си.

Все още объркан, Сал отвори ниската вратичка встрани от регистратурата и влезе в задното помещение. Хоуп понякога го викаше да поправи капещата чешма или да смени някоя бобина на хладилника, тъй че познаваше служебната част от библиотеката. Всеки път сварваше офиса на директора затворен, щорите — спуснати. Днес обаче вратата зееше — това някак го смущи.

— Не си се разбързал, като гледам.

Хоуп го посрещна с ръце на кръста. Под строгостта братовчедка му изглеждаше разстроена. Сигурно тя беше застреляла елена. Хоуп явно имаше пушка в пикапа: нищо изненадващо.

— Хайде да махнем елена оттук — каза той.

Тя кимна и му посочи вратата на офиса. Бъркотията бе точно толкова голяма, колкото Сал си я представяше. Еленът беше съборил глупавата картина над бюрото на Фоули Хетфийлд и бе оцапал с кръв книгите и листовете по пода.

Сал доближи трупа на елена на сърцевидна дистанция и хрущене на стъкло. Хоуп беше свършила работата с един изстрел в главата. Невероятно, особено предвид това, че животното сигурно непрестанно се е мятало насам-нагам. Сигурно тежеше поне стотина килограма. При гледката на величественото животно, отпуснато сред останките от офиса, Сал отново почувства онази празна самота, като дупка в стомаха.

Хоуп пристъпи иззад него, необичайно смълчана.

Хвана задните крака на елена, а Сал — предните. Не им беше удобно, но му се струваше, че ще стигнат до пикапа. Братовчедка му беше най-силната жена, която той познаваше — в училище се бе състезавала в тласкане на гюле, на щатско ниво.

Този спорт й отиваше, бавен и методичен. Мрачно стиснатите ѝ устни, докато носеше елена, напомниха на Сал за погребението на баща ѝ. Беше помогнала да пренесат ковчега. Макар че брат ѝ и останалите братовчеди също бяха сред носачите, тя и Сал щяха да се справят и сами. Чичото на Сал тежеше наполовина на елена, ако не и по-малко, прояден от рака. Бе прекарал последната си година на походното легло в стаята на Хоуп, превръщайки се тихо в жив скелет.

Сал излезе заднешком от офиса. Трудно му бе да държи рогата на елена достатъчно високо над пода, за да не закачат килима. Съсредоточи поглед върху животното, докато се измъквала покрай кабинките към задния вход.

Хоуп поспря до една кабинка.

— Ще ни отвориш ли вратата?

Някой изтича покрай тях към изхода. Сал вдигна глава, колкото да види, че е жена в син костюм, може би едно от „ момичетата“, които г-жа Труди беше споменала. Той продължи към изхода, а еленът в ръцете му беше като огромен чувал олово. Сал подхвани по-здраво косматите му глезени и пристъпи на слънце. Без думи, двамата с Хоуп

се разбраха да се обърнат, за да поеме той напред, а после ускориха крачка до пикапа. Припълзнаха трупа в каросерията, а Сал го натика по-дълбоко, за да затвори задния капак. Едва тогава се обърна и погледна право към библиотекарката на фона на тухлената стена.

— Ей, Луиз — обади се Хоуп, отривайки длани в панталоните си. — Това тута е братовчедът Сал.

Сал бе твърде стъписан за нещо повече от кимване. Беше се присещал за Луиз след първия път, когато я видя, но така и не я бе проучил, както Лили му предложи. Нямаше причина да смята, че преподавателка в лесотехническия университет би се заинтересувала от фермер, отглеждащ ягоди. Понечи да прокара ръце през косата си, но се сети, че са оцапани.

— Това е Луизиана Ричардсън, една от новите библиотекарки — каза Хоуп. — Нещо май си е прехапала езика.

— Бих ви подал ръка, но по-добре първо да се измия — каза Сал и се поусмихна. Тя отвърна със същото, а пулсът му се поускори. Задната врата се отвори отново и оттам излезе висока червенокоса жена.

— Ей, хора, оправихте ли се с елена?

— Да. Това е Силвия. Другото градско момиче — представи я Хоуп.

Омъжената. Значи г-жа Труди още беше с всичкия си. Сал обаче не се съгласи с преценката ѝ. Луиз очевидно бе по-хубавата.

— Радвам се да се запозная и с двете — каза Сал. — Не бих отказал чаша кафе, ако ви се намира.

— Дума да няма! — възклика Силвия и смушка Луиз в ребрата, докато влизаха.

— Една чаша — каза Хоуп. — А после се връщаш вкъщи и ми одираш оня ми ти елен.

— Нямаше ли ти да свършиш тая работа? — подкачи я той по навик.

Насочи се право към кухничката и напръска ръцете си с течен сапун. Искаше да зяпа Луиз, но се насили да гледа само длани си.

Хоуп се подпря на тезгяха до каната с кафе.

— Имам работа тук.

— И аз имам работа във фермата. — Сал си откъсна парче кухненска хартия. — Ще си направя кафето и ти се махам от главата.

— Не, аз ще ти направя — каза братовчедка му, докато се миеше. После напълни каната с вода и почисти машината от утайката. — Не съм баш толкова заета. Одери елена и ще ти дам част от наденичките.

— Добре, но само защото си сладката ми малка братовчедка. — Сал седна до масата и изпружи крака пред себе си.

— Е, как се озова животното тук? Питало е за новия Стивън Кинг?

Силвия също седна и направи знак на Луиз да заеме стола до Сал. Той можеше почти да я докосне. Нарочно скръсти ръце.

Хоуп включи кафеварката.

— Знаеш, че елените не могат да четат, Сал. Търсеще книжките с картички.

— Братовчедка ми трябва да стане комик — отбеляза Сал. — Шефа значи го няма.

— Отпраши — каза Хоуп.

— Не знаех, че е такъв спринтьор.

— Добре си раздруса желираното дупе, вярно е — намеси се Силвия.

Луиз се засмя. Лъскавата ѝ коса с цветен млечен шоколад скриваше лицето ѝ — на Сал му се прииска да я прибере зад ухото ѝ. Тя се позавъртя към него и погледите им се срещнаха за миг.

Хоуп му донесе кафето.

— Вие да искате? — Без да чака отговор, напълни две чаши и им ги остави на масата.

— И тъй, отде сте? — попита Сал.

— Отраснах в Ню Орлиънс, завърших „Св. Франциск от Асици“. Луизианата е от Минесота — каза Силвия. — Извинявай, винаги съм искала да го кажа.

— А как тъй са те кръстили на прекрасния ни щат?

— Баща ми беше от Лафайет и винаги е искал да се върне, но работеше в Минесота, нямаше как — каза Луиз, а после отпи от кафето си.

— Е, вече може да те посещава.

— Почина. Но родителите ми винаги са мразели да летят. Затова никога не сме идвали, докато бях малка.

— Съжалявам за баща ти. И моите починаха. — Сал изгълта половината си кафе наведнъж. Опари гърлото му. — Значи си кръстена

на Луизиана, но никога не си била тук?

— Не и докато не ми дадоха работата в лесотехническия.

— Братовчед ми тук се преструва на селяк, ама не е като да не е поадвокатствал из мразовития север — каза Хоуп.

— Чикаго — додаде Сал. — Но не ми хареса много, тъй че се върнах.

— Шегуваш ли се? Обожавам Чикаго — каза Луиз. — Ако можех да си намеря работа там, никога нямаше да си тръгна.

— Можеше и да си тръгнеш, ако беше селяк и работеше в корпоративното право — каза Сал. — Никога не съм искал да работя това. Баща ми го искаше, лека му пръст. Исках да съм фермер и да отглеждам ягоди. Щеше ми се да бях записал подходящата специалност. Сега дипломата ми ще прашасва цял живот.

— Образованието никога не е нахалост — каза Силвия. — Ако не друго, иначе си щял да се чудиш какво е да си адвокат. Сега знаеш.

— И така ми се щеше да се бях научил на земеделие. Но пък знам как да одера елена на Хоуп. Мерси за кафето. — Сал откачи шапката от колана си и я нахлупи. — Радвам се, че се запознахме.

Когато влезе в камиона си, той отпусна ръка върху скоростния лост.

Трябваше да попита защо Луиз работи в библиотеката. Някакво проучване за университета ли? Хоуп щеше да му каже, разбира се, но той трябваше да внимава. Ако двете с Бета научеха точно защо се интересува той от Луиз, щяха да му стъжнят живота. Сал наду радиото. Хич не му беше тъжно в момента.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Брендън се облегна в коженото си кресло и намери на смартфона си номера на Луиз. Беше си направил скоч, преди да й се обади, който сега се намираше в чашодържателя, вграден в една от страничните облегалки. Джулия му беше купила нафуканото кресло за четиридесетия му рожден ден. Баща й беше пенсиониран президент на компания. Брендън не беше сигурен с какво се занимават, но семейството беше достатъчно богато, за да притежава дом на Роуд Айлънд, както и ваканционен апартамент в Сийсайд, Флорида. Когато разбра колко са богати — след като започна да се среща с Джулия, — той я беше посъветвал кратко да не се омъжва за него. Парите й значеха, че Луиз може да поиска по-голяма издръжка за децата. Джулия обаче си беше традиционалист и настоя да стегнат примката. Като че ли не й пречеше да подпомага децата на бившата му. Брендън предполагаше, че така правят тези, които винаги са имали пари. Той нямаше как да знае — баща му беше преподавател по история, а майка му поемаше допълнителни курсове в същата катедра, когато можеше. Беше последвала мъжа си в университета в Небраска, преди да завърши докторантурата си, което я обличаше на цял живот академична анонимност. Никога не бяха страдали от недоимък, но детството му нямаше нищо общо с това на Джулия. Тя беше отраснала с детегледачка и лична прислужница.

Брендън за миг се втренчи в номера на Луиз. Още пазеше кода си от Айова, но нямаше особено значение в тези дни на мобилни оператори. Новите технологии караха Брендън да се чувства като отломък от миналото. Дори не искаше глупавия телефон, но Джулия го бе склонила. Тя сякаш правеше всичко от своя. Той просто говореше по него. Сложи пръст на номера на Луиз.

— Какво искаш? — Тя звучеше раздразнено както винаги. Още една причина той да мрази клетъчните телефони.

Луиз знаеше, че има слушател насреща си, и не чувствува нужда да е любезна дори за миг.

— И аз се радвам да се чуем. — Брендън отпи от скоча си. — Намерих си работа в лесотехническия в Луизиана.

— Какво?

Нешо изтрещя от другия край на връзката, сякаш беше изпуснала телефона. Брендън почувства леко задоволство. Тя си беше виновна, задето бе преместила децата на другия край на страната. Когато обаче му се мянна обявленietо за работа, Брендън не можа да повярва на късмета си. Вероятността изобщо да предлагат работа по неговата специалност беше крайно малка. След известно пазарене дори се съгласиха да му плащат повече от настоящата заплата. По време на посещението си в кампуса той едва се сдържа да не потърси Луиз. Но не искаше да ѝ казва нищо, преди да получи работата.

— С Джулия ще се оженим и тя иска да е в Ню Орлиънс. Семейството ѝ никога не е било там и са въодушевени за голяма южняшка сватба. Вече са резервирали някакъв скъп хотел за приема. Не споря, защото те плащат. Освен това междувременно можем да потърсим къщи в Сейнт Джуд — каза той.

— Как си си намерил работа? В момента не наемат никого.

— Администрацията прави изключения за нарочените като приоритетни факултети. В този по английски наемат още осем человека.

Брендън не се изненада, когато научи, че са съкратили Луиз, а разбра, когато получи от нея нов адрес, на който да изпраща чековете за издръжката. Библиотечните науки според него бяха излишна област. Със сигурност не следваше да е пръв приоритет за който и да е университет. Преди години се опита да я убеди да избере по-смислена област за специализация — история или дори английски. Тя обаче си мислеше, че подхожда практически. Да си умреш от смях.

— Не мога да повярвам — каза сега тя.

— Иска ни се да доведеш Макс и Зоуи на сватбата — каза Брендън.

— Твърде малки са. Не.

— Луиз, аз съм баща им и се женя.

— Е, и? Те не го разбират. Почти не те помнят.

— Знам. Затова кандидатствах.

Колкото повече оставяше, толкова повече Брендън съжаляваше, че не прекарва достатъчно време с децата си. Не можеше просто да се появиш в живота на някое дете, когато навърши десет, и

да тръгнете по изложби на миниатюрни влакчета. Малките деца обаче го отегчаваха. Досега бе пълен провал като баща. Поне това можеше да си признае.

— Ако случайно не знаеш, изгубих си работата. Освен това имаш ли представа какво е да пътуваш с две малки деца, сам? Разбира се, че нямаш. Никога не си правил нищо с тях сам.

— Защо не си ми казала, че ти трябват още пари?

— Защото едва се сещаш да ми изпращаш издръжката, за която вече сме се разбрали.

— Плащат ми веднъж месечно. Трябва да изчакам да си получа парите. Ако ти трябват още, мога да ти изпратя.

Брендън разклати леда в чашата си. Нима трябваше да се радва, че изпраща пари на бившата си жена? С всеки чек като че ли признаваше поражението си. Бракът му се беше провалил, а сега общуваше с децата си само с пари. Е, това щеше да се промени, за добро или лошо.

— Обясненията ти не ми казват защо закъсня с три седмици — продължаваше Луиз.

Брендън въздъхна и стана, за да си налее още.

— Ще ти изпратя пари за смокинга и роклята. Двеста ще стигнат ли?

— Нямам представа. Никога не съм наемала смокинг за тригодишно момче.

— Ще запиша четиристотин. Намери си нещо хубаво за обличане — каза той. — И, виж, направи ми услуга. Не кандидатствай за университетски позиции. Не искам да се изнесеш отново от щата.

— Ще правя каквото поискам. Стига си ме командвал, Брендън.

Той натисна бутон на хладилника и в чашата му се изтърколиха кубчета лед.

— Нямах предвид това. Просто искам да съм край децата. Твърде много ли искам? Ще ти помагаме. Семейството на Джулия има пари.

Луиз изсумтя.

— Браво на нея.

Брендън се отказа. И бездруго пазарът на труда беше ужасен, само няколко университета предлагаха библиотечни програми. Нямаше защо да се тревожи. Наля си допълнително скоч и се върна в креслото.

— Когато станат ясни повече подробности за сватбата, ще ти изпратя имейл. И се оглеждай за къщи край кампуса, с басейн.

— Все тая.

Луиз му затвори.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато на следващата сутрин Луиз и Силвия пристигнаха на работа, точно пред входа на библиотеката накриво бе паркиран форд комби. До вратата ги чакаше белокоса дама в бял полиестерен костюм, в краката ѝ — торба с книги.

— Добро утро, дами!

— Здравейте, г-жо Труди. Пак ли сте подраницли, или ние закъсняхме?

Силвия взе торбата на г-жа Труди и отключи.

— О, не, скъпа, не сте закъснели. Вече не спя много добре. Будя се в пет и нищо не е отворено освен онзи „Уолмарт“ на Петдесет и първа. Бих отишла да поседна там, но да ви кажа, кафето не е хубаво.

— Влезте, ще ви направим ние — предложи Силвия.

Вътре Луиз се упъти право към бюрото си, а Силвия включи машината за кафе. Вече бяха свикнали да идват преди всички останали. Силвия казваше, че преди второто кафе не ѝ е до други хора, освен Луиз. Само за г-жа Труди правеше изключение.

И Луиз харесваше възрастната дама. Познаваше всички в енорията и беше вечно пълна с истории — кой родил, кой се оженил, кой починал, кого преместили в старчески дом. Майката на самата Луиз бе стеснителна, живееше в малкия си свят на домакинстване и ненатрапчив доброволчески труд.

За разлика от нея, г-жа Труди сякаш не се прибираше. Разказа на Луиз как съпругът ѝ починал преди няколко години и оттогава постоянно гледала да си търси занимания. Извън библиотеката доброволства като „баба по заместване“ в началното училище, ходела на уроци по рисуване, работела в кухня за бездомните.

Г-жа Труди седна на обичайния си стол край списанията и отвори „Пийпъл“. Когато кафето стана готово, Луиз ѝ го отнесе.

— Само не давайте на г-н Фоули да ви види с него, ще дойде всеки момент.

— Скъпа, г-н Фоули ми е бил ученик. Никога не ми е правил проблеми.

— Нима? Явно не се е променил много — каза сухо Луиз.

Г-жа Труди сръбна кафе.

— Веднъж да разбере кой командва, става като плюшена играчка. Запомни го, скъпа.

— Ще опитам. — На Луиз ѝ бе трудно да си представи г-н Фоули като плюшена играчка. През първия ѝ работен месец беше излизал от офиса си само за да се оплаква от шумните си подчинени — най-вече Луиз и Силвия — или за да отиде на обяд до „Морските дарове на Антъни“. Нервите на Луиз бяха опънати във всеки момент, докато той бе наблизо. За щастие, Фоули идваше късно на работа и си тръгваше рано.

— Хайде, хайде. С това отношение докъде ще я докараши? Живея в този град от много отдавна и едно ще ти кажа: старата гвардия ще се кълне до смърт, че нищо не можеш промени наоколо. Нямали пари, нямали подкрепата на местните. Да не вземеш да повярваш! Г-жа Гъндерсън и блюдолизците ѝ се канят открай време да затворят библиотеката. Ако останете, ще трябва да се борите с нехайството на г-н Фоули и с нейната враждебност, но ще се намерят доста хора да ви подкрепят.

— Коя е г-жа Гъндерсън?

— Не знаеш ли? Скоро ще разбереш, скъпа. Тя е член на съблудателния събор, но ѝ се иска да е следващият кмет. Мрази библиотеката, защото Беатрис, братовчедката на Хоуп, се кандидатира срещу нея на последните избори. Даже почти спечели. Г-н Хенри и семейството му пък подкрепиха Беатрис и г-жа Гъндерсън не може да му прости. Иска да закрие цялата система. Тя успя и да спре последната наредба за данъчно финансиране на библиотеката.

— Какво е съблудателен събор?

— Като общински съвет, но за енориите. Нали знаеш какво наричаме енория тук? — И г-жа Труди изгледа Луиз над ръба на чашата си.

— Луизианският вариант на окръг. Само толкова знам.

— Е, съблудателният събор са шефовете ти. Както и на г-н Фоули.

— Еха, провинциална политика.

— Тъй, тъй. Казвам ти, не им давай да те стряскат. Опъни им се.

— Добре. — Когато се ожениха, Луиз винаги позволяваше на Брендън да става неговото: тя гледаше филми, които не искаше, ядеше неща, които не искаше, само и само да му угоди. Докато не роди Макс. Децата ѝ дадоха сили — и силите ѝ трябваха за децата. Никой друг нямаше да се сети да каже на касиера в закусвалнята да смени играчката, която не им харесваше, или на момичето в занималнята — че искат да гледат Елмо вместо Томас Локомотива. По необходимост Луиз трябваше да преодолее свенливостта си. Трябваше да разчита на този кураж, за да се справя с шефа си и политическите машинации в Алигейтър Баю.

Луиз остави г-жа Труди с лайфстайл списанията ѝ и се върна в кабинката си. След няколко минути задният вход на библиотеката се отвори шумно. Луиз се изправи: кой беше вече в толкова лошо настроение? Ничия сутрин не можеше да бие нейната. Макс беше отказал да си сложи обувките — захвърли ги през стаята и почти улучи сестра си. После задърпа ризата на Луиз, докато тя се опитваше да облече Зоуи. Накрая успя да я скъса, а Луиз го изтика навън бос. В колата най-после се бе превърнал в добро момче, позволявайки ѝ да го обуе. Нищо необичайно в живота с тригодишно момче.

Вихрено влезлият посетител бе Хоуп. Стигна със заканителна стъпка до кабинката си и хвърли чантата си на бюрото.

— Тая ми ти Хилда. Кълна се, ще ѝ нашаря задника от тук до реката. — Силвия се изправи, протегна се и отиде да си направи третото кафе.

— Какво сега, моето момиче?

— Пак ми е заринала двора с гуми. Откъде ги намира, един Бог знае.

— Това съседката ти ли е?

Луиз като че ли беше чувала и преди за Хилда, но Хоуп не спираше да говори за всички в енорията, тъй че трудно можеше човек да запомни. При все това Луиз чакаше историите ѝ като същински епизоди на сапунен сериал.

— Тази до мен. Лудата вещица паркира колкото може по-близо до собствеността ми. Проклетият пикап ми прави постоянно сянка на лехата с боба. Сега пък ѝ щукнало да хвърля гуми в двора ми.

— И какво ще правиш? — попита Силвия, връщайки се с дядо-Коледовата чаша.

— Изтърколих ги на паркинга на банката до мен, както винаги. Ще ги хвърлят някъде. Няма файда да ги връщам в двора на онази кукувица, само ще ги изсипе връз цветята ми утре.

Луиз се усмихна и сложи етикет на поредната книга.

Предната седмица Хоуп им беше разказала за третия си братовчед, който се покатерил през прозорец на енорийския затвор, за да посети приятел.

— Трябва да си тъп, та вдълбнат, че да те арестуват, задето си влязъл с взлом в затвора — отбеляза тогава Хоуп, клатейки глава.

Луиз също стана за още кафе. Докато се връщаше, г-н Фоули тъкмо се довличаше, изсумтя едно „добрутро“ и се шмугна в офиса си, като спусна щорите. Силвия беше започнала да нарича мястото „мъщерата“. Подаде глава в кабинката на Луиз, ухилена.

— Дали си пуска порно там?

— Не искам да знам.

— Мне, мотае се по сайтове за развъждане и залагане — обади се Мат, прегърben до входа на кабинката на Луиз, усмихнат — рядко явление.

Клощавият системен администратор прекарваше повечето си време прегърben над клавиатурата или по другите клонове на библиотеката. Хоуп им бе казала, че имал две малки деца, трудно за вярване, изглеждаше твърде млад дори за да пие. Въпреки едроплетения му колан панталоните му все изглеждаха, сякаш ще се свлекат по клощавите му крака.

— А стига бе — отвърна Силвия. — Не може просто да изтърсиш нещо такова и да не кажеш повече. Развъждане? Какво, проститутки ли си търси?

— Не! — Мат размаха отбранително ръце. — Развъждане на кози. Това прави. И кучета развъждат. Води ги по изложби даже.

— Що за работа за скотовъд — да управлява библиотека? — Силвия излезе от кабинката си и сложи ръка на хълбока си. Мат извърна поглед. На Луиз понякога ѝ се щеше да напомня на Силвия, че е ослепителна. Не че щеше да свърши работа. И да спреше да слага грим, и да започнеше да се облича в чулове, мъжете пак щяха да я зяпат.

Мат се съсредоточи върху един от ъглите на кабинката ѝ.

— Не знам. Мисля, че известно време е бил училищен библиотекар. Но тъй де, пуска снимки на козите си и си чати с други като него. Но му показах как да си трне „бисквитките“ и архивите на браузъра. Не ща да му гледам нещата.

— Значи без шантави тайни хобита? — Силвия се подпря на кабинката на Луиз, кръстосала дългите си крака.

— Надявам се, че не... — Мат срещуна погледа ѝ за миг и отново погледна встрани.

Задната врата отново се отвори и пропусна лъч светлина, който озари увисналите в помещението прашинки. Влезе г-н Хенри, стиснал чашата си. Мат измънка поздрав и се скри в кабинката си.

— Добро утро, дами — поздрави ги на свой ред г-н Хенри, спиряйки пред работното място на Силвия.

— Г-н Хенри, може ли да ви питам нещо? — започна тя. — Защо библиотеките тук нямат дивидита, дискове или електронни книги?

Помощник-директорът отпи от чашата си и отвърна:

— Г-н Фоули смята, че библиотеките трябва да имат книги, само книги. Дълго време го убеждавахме дори за аудиокнигите.

— Това е единствената библиотека, в която не съм виждала никаква мултимедия. А би увеличило посещаемостта — додаде Луиз.

Г-н Хенри отново вдигна чашата си.

— Може да го попитате дали не иска да поръча мултимедия. Той се занимава с всички поръчки, знаете.

— Със сигурност ще повдигнем въпроса.

Силвия седна и зачатка по клавиатурата, гривните на китките ѝ се раззвънтяха.

Г-н Хенри бавно стигна до собствената си кабинка в общото помещение. Луиз се запита какво точно прави там. Беше споменал, че координира с останалите три клона, всеки от тях с по двама-трима служители. Като Мат, и той често се разхождаше между тях. Трудно беше човек да си го представи как отстоява позиции пред неприятно звучащата г-жа Гъндерсън, но преди години може би е бил попламенен. Видимо бе залинял дори откакто Луиз се беше запознала с него. За разлика от г-жа Труди, той сякаш вече се беше предал. Тя беше около двайсет години по-възрастна от него, но нямаше да се спре, докато тялото ѝ не я принудеше.

Луиз взе поредното трилърче от количката с книгите и въведе заглавието. По време на часовете си в университета бе научила всички кодове и полета, които трябваше да се попълнят за всяка книга. Повечето библиотеки обаче копираха записите от Библиотеката на Конгреса, а ако не нейните — на някоя от другите авторитетни. Луиз потърси данните за тази книга. Доколкото разбираше, разправяше се за нападение над Форт Нокс от алчни терористи. Библиотеката на Конгреса още не бе въвела книгата, но пък тази в Сейнт Джуд — да. Отнякъде се чуваха острите токчета на Силвия. От енорийската библиотека в Сейнт Джуд се бяха справили прилично с данните, тъй че Луиз ги копира.

Отново оглеждаше книгата, за да се увери, че всичко е наред, когато се разнесе пронизителен писък. Звучеше като от Силвия. Луиз се побоя да се изправи. Не знаеше дали да очаква още някой див звяр, луд с оръжие или съсед на Хоуп. Изтика стола си назад и се престраши да погледне.

Г-н Фоули, сложил ръце на кръста, клатеше глава срещу Силвия. Тя държеше чашата си, но повечето кафе вече се намираше върху бялата ѝ риза.

— Не знам какви ги правеше. Направо се натресе в мен. — Г-н Фоули поклати глава отново и се върна в офиса си.

Силвия примигна, наслъзена, обърса очи в ръката си.

Ризата ѝ бе прогизнала чак до бежовия дантелен сутиен.

— Обърнах се и беше право пред мен. Не знам какво стана.

— Хайде да отидем до кабинката ми. Имам резервен пуловер — каза Луиз.

Силвия се отпусна в стола на Луиз — тя никога не я бе виждала толкова смутена. Мелодрамите ѝ обикновено бяха повече театър, но този път наистина плачеше. Не знаейки какво да стори, Луиз се пресегна към чекмеджето за пуловера.

— Дори не ме попита дали съм добре. Това кафе можеше да е горещо. Добре, че беше преседяло час. — Силвия взе кърпичка от кутията на Луиз и издуха носа си. — Мразя го. Мразя, мразя, мразя.

— Той е шантав тип с Наполеонов комплекс, обсебен от кози. Не си струва мразенето.

Луиз ѝ подаде пуловера. На Силвия ѝ стягаше около бюста.

— Как се оказахме с най-страния шеф в цяла Луизиана?

— Не знам, но съм сигурна, че можем да се справим с Наполеон младши. Не може да е по-труден от децата ни, нали така?

Силвия се засмя.

— Ще го принудя да поръча дивидита, ако ще да стигна чак до съблюдалите.

— Това може да не е добра идея.

Луиз ѝ разказа за г-жа Гъндерсън.

— Божичко, в какво сме се забъркали?

— Не знам, но със сигурност няма да е скучно.

* * *

Каквото и да правеше, числата от калкулатора в смартфона на Луиз не излизаха. Така де, излизаха, но не ѝ харесваше как. Числата ѝ казваха да продава къщата.

— Мамо? — Макс се измъкна от стаята си в пижамката си на кучета, която вече му теснееше. — Искам да ям.

— Лягай да спиш — по навик рече Луиз.

— Гладен съм.

— Добре, добре. Ела на масата. Искаш ли „Чириос“?

Макс кимна и седна. Луиз изсипа малко зърнен снакс в купичка и също седна.

— Искаш ли да се преместим в нова къща?

— Не.

— И аз не искам. Но ще си намерим друга, с люлка.

— И с пързалка?

— Да.

— Добре.

Макс захрупа зрънчовците, докато Луиз се опитваше да си представи ситуацията в перспектива. Имаше две чудесни деца, прилична работа. Къщата беше просто предмет. Предметите се подменяха. Когато беше малка, баща ѝ използваше тази фраза всеки път, когато нещо се изгубеше или повредеше. Просто предмет.

— Хайде, Макс, ела да ти почета — каза тя, когато остави в мивката празната купичка.

— Добре. Прочети за зайчето с кутията — каза Макс и се прозя.

Луиз намери книгата и приседна на леглото му, а той се зави и прибра мечето си под мишица. Докато свърши приказката, той беше заспал. Луиз го целуна по челото и се върна в хола, за да изпрати имейл на брокера си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Луиз се взираше в патешкия портрет над бюрото на шефа си и си припомни елена и последните му мигове в претъпканата стая, вмирисана на притоплени полуфабрикатни вечери. Тя стисна юмруци.

След произшествието с елена г-н Фоули бързо бе съумял да пресъздаде първоначалния безпорядък в офиса си. Подът гъмжеше от нови книги, чакащи реда си в каталога, стари книги за изхвърляне и купчини аудиокниги. Покрай стените имаше нови библиотечки, вече препълнени. Само на педя от крака на Луиз се мъдреха няколко прашни папки. Силвия пък стоеше през две купчини книги, а токчето ѝ подпираще колекция енциклопедии от 1970-те. Мястото не ставаше за сядане, защото всички столове бяха отрупани със същото като по пода.

Г-н Фоули не бе предложил да разчисти столовете. Държеше се толкова негостоприемно, че направо можеше да си е заключил вратата и да не ги пуска вътре. Силвия побутна енциклопедиите назад и се втренчи в директора.

— Хората работят от девет до пет през седмицата — започна тя.
— Няма как да идват в библиотеката в работно време.

— Не всички работят тогава — отвърна г-н Фоули. Хвърли поглед към екрана и натисна нещо с мишката, може би проверяваше датата на следващата конференция по развъждане на кози. — А и биха могли да идват в обедната си почивка.

— Много хора от тук работят в Сейнт Джуд. Не е като да могат просто да отскочат — каза Луиз.

— Няма нужда да ни плащате допълнително — каза Силвия.

— Който работи през съответната вечер, ще идва малко по-късно на следващата сутрин. В събота ще ни трябват само двама души, а за петък — двама по-малко, защото и без друго е спокоен ден. Няма да изисква допълнителни средства, само малко по-големи сметки за консумативи, задето ще стоим отворени няколко часа повече.

— Винаги сме били отворени от осем до пет в работните дни и никой не се е оплаквал — каза г-н Фоули.

Луиз почти подбели очи. Сякаш някой искаше да дава му свои собствени предложения, познавайки го. Освен това той почти не излизаше от офиса си по цял ден и избягваше всякакви контакти с хората по принцип.

Луиз още не бе разрешила мистерията как се е окказал начело на енорийската библиотечна система. Изглежда, ненавиждаше работата си, служителите си и посетителите. Тя бе почти сигурна и че дори не чете.

— Започнахме вечерни компютърни курсове. Мат трябва да стои до по-късно. Защо не оставим и останалата част от библиотеката отворена? — настоя Силвия.

Г-н Фоули отвърна с пренебрежително сумтене.

— Трябва да се връщам на работа.

Силвия подрътна отново енциклопедиите и най-горната тупна на земята.

— Трябва да поговорим и за наличните материали — продължи тя.

— Какво им е?

— Това сигурно е единствената библиотека в двайсет и първи век без мултимедия. Да не говорим за книги с изобразителни колекции, комикси, дори образователни книжки за най-малките.

— Библиотеките са за книги. Ако сте приключили, имам работа.

— Не — каза Силвия. — Трябва да разберете нещо. Тази библиотека загива. На последното гласуване хората са избрали да не отделят от данъците си, за да я издържат. Ако това се повтори, няма да можете да покривате дори сметката за тока. Определено няма да можете да плащате заплати. Ако не положите елементарни усилия, например да купувате материали, които хората искат да разглеждат, и да поддържате работно време, когато могат да идват, ще решат, че вече не им трябваме.

Г-н Фоули свали очилата си и ги лъсна на ризата си.

— В случай че не сте чували, има нещо, наречено „Нетфликс“ — вметна Луиз.

— Както и нещо, наречено „Барнс & Ноубъл“ — продължи Силвия. Тук сме да предлагаме нещо на хората, което не могат да си позволят. Също така ще предлагаме и образователни възможности, които иначе може да нямат. Ако не мислите, че това е мисията на една

библиотека, ще си подам оставката и ще си намеря работа в „Уолмарт“. Защото така не мога да работя.

— Добре, не напускайте. Както щете. Стойте отворени до късно, стига да координирате графиците на останалите. Имам си достатъчно грижи и без това. Ще си помисля за мултимедията.

— Става — бързо каза Луиз, хващайки Силвия под ръка, за да я отведе, преди да продължи да спори.

* * *

Хоуп сложи ръце на кръста си.

— А, не, без такива.

— Хайде де — увещаваше я Силвия. — Само за ден на седмица. Идваш по обед и си тръгваш в девет. И всеки от екипа ще работи по една събота в месеца. Ще отчитаме посещаемостта — ако не се повиши, връщаме се към стария график. Освен това, първата седмица вечерята ще е от нас с Луиз.

— Така ли?

Луиз знаеше, че „нас“ значи нея, тъй като Силвия едва се оправяше с бъркани яйца.

— Да, разбира се, някакви сандвичи, подобни неща.

— А, не, ако ще оставам, искам гъмбо.

Хоуп вече се усмихваше.

— Аз пък чувам, че са ти страхотни кнедлите с пиле, но няма да го повярвам, докато не го видя.

— Знаеш, че не можеш да ме изльжеш. Няма да си правя кнедлите само задето ме предизвикваш. Трябва да направиш нещо специално, за да си ги заслужиш.

— Струваше си да опитам — каза Луиз. — Значи ще направя гъмбо. Може да съм янки, но умея да готовя.

— Ще повярвам, като видя.

Хоуп се върна с мързелива крачка в кабинката си. Спра се покрай бюрото на Силвия и хвана една от книгите, чакащи реда си за каталогизиране.

За разлика от Луиз, на Силвия не й липсваше академичният живот. Твърдеше, че след толкова суха проза, да чете романчета за

вампири и мрачни тийнейджърски тайни, си било ваканция. Книгата, която Хоуп държеше, имаше на корицата си яркочервени устни, от които се процеждаше кръв.

— Боклуци — изкоментира тя и остави романа да тупне върху купчината. — Чувам, че окуражаваш тийнейджърите да четат тия ми ти безсмислици.

— Започнах тийн книжен клуб — каза Силвия. — Също така ще обиколя училищата, основните и средните, и ще изнеса няколко лекции. Опитвам се да уравновесявам между боклуците, които им се четат, и по-сериозните неща. Някои от тези, с пикантните корици, всъщност са доста добри.

Хоуп изсумтя.

— На хората няма да им хареса.

— Че се опитвам да навия децата да четат, вместо да гледат телевизия и да играят видеоигри?

— Ако четат тези глупости, все едно гледат телевизия.

— Хоуп, току-що ти казах...

— Знам само, че училищните библиотеки наоколо са забранили някои от тия книги.

— Ако някой се оплаква, кажи ми — каза Силвия.

— Дума да няма.

Хоуп се върна на бюрото си и отново се зае да изрязва хартиени цветчета за детската забава.

След работа Луиз седна в комбито си със Силвия и двете заразглеждаха списъка с налични къщи, които агентът ѝ бе изпратил.

— Сигурна ли си, че искаш да ми помогнеш с някои огледи?

— Не ми харесва, че се местиш. Но естествено, че ще ти помогна да си потърсиш къща. Сигурна ли си, че го искаш?

— Не. Но трябва. — Луиз запали двигателя. — Когато купих къщата в Сейнт Джуд, не очаквах да остана без работа. Така де, заплатите ни тук са едва наполовина в сравнение с тамошните. Брендън каза, че ще ми даде още пари, но не мога да ги взема, а ако го направя, ще ги сложа в колежанския фонд на децата. Мразя да завися от него.

Силвия прокара ръка през косата си, нервен жест.

— Да, и ние започваме да пресушаваме кладенеца. Много се надявам Джейк да си намери скоро работа.

— Не искам да напускам щата — каза Луиз. — А и Брендън ще се побърка, понеже пък той се мести тук след няколко месеца. Нямам избор.

— Нали не си купуваш къща тук само за да го избягваш? — попита Силвия.

Мисълта бе хрумвала на Луиз. Колкото по-далеч от бившия ѝ, толкова по-добре. С изключение на Брендън и Джулия обаче, нямаше причина тя да живее в Сейнт Джуд. Работата ѝ беше в Алигейтър Баю.

— Не. Ще спестя много, задето няма да пътувам до работата. А и къщите тук са много по-евтини.

— Добре. Завий тук. Наближаваме първата.

Луиз забави ход и свърна вдясно по прясно асфалтирана улица. По пътя се точеше колона от пощенски кутии, но къщите бяха толкова встрани от пътя, че едва се виждаха през дърветата.

Из обширните дворове се забелязваха люлки, увиснали от огромни дъбове. Луиз си представи как децата си играят в сянката, докато тя си седи в люлеещия се стол на верандата. Новата ѝ къща може би щеше да е по-хубава от старата.

Много малко вероятно — бюджетът ѝ този път бе наполовина.

— Ето я — каза Силвия.

Улицата завършваше с низ от дървета, а пред тях ограда. Къщата беше последната от всички. Дворът бе обрасъл, тънеше в трева и напосоки засадени дървета. Луиз стигна до половината на алеята, за да огледа по-добре. Малкото бунгало бе общито с дърво, а под него се виждаха циментови блокове за основи. Веранда имаше, но едва щеше да стигне за люлеещ се стол. Не бе образец на провинциален уют. Къщата отново ѝ напомни за Адуел. Ако той разбереше, че Луиз се мести в Алигейтър Баю, щеше да я вземе за луда.

Луиз прочете табелата за продан.

— Поне е в бюджета ми.

Отвори вратата, пристъпи навън и потъна до глезените в кал.

— Силвия! Стой в колата.

Луиз изостави обувките си в дупката и заджапа от другата страна на колата.

— Какво? — Силвия се готвеше да забие десетсантиметровите си токчета в земята, когато видя къде стои Луиз. — Не съм си взела гumenите ботуши. Ще трябва сама да огледаш.

Луиз си взе калните обувки от земята и ги хвърли в каросерията. Приседна в нея и се зае да си сваля чорапогащника. Тъкмо го смачкваше на топка, докато тършуваше с поглед за найлонови пликчета, когато видя откъм задънения край на улицата по алеята да наближава мъж.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

В широкия багажник на комбито, паркирано пред старата къща на Трей, седеше жена. Сал не разбираше какво прави, но когато скокна на земята, видя, че краката под полата ѝ до коленете са голи. Лек електрически заряд пробягна по гръбнака му, когато разпозна Луиз. Възнамеряваше да поспре покрай библиотеката, но започваше сезонът на ягодите и Сал беше зает да набира работници. Всъщност беше почти пет следобед и чак сега беше намерил време да си вземе пощата.

Виждайки Луиз, напълно забрави защо е дошъл. Косата ѝ бе разпусната и се люшна по раменете ѝ, когато тя тръсна глава. Попристегна сакото на тъмночервения си работен костюм, сякаш ѝ бе студено. Сал се почуди защо тя не носи читаво яке. Февруари бе единственият студен месец в годината тук. Самият той носеше дебело плетено яке — щеше да ѝ го даде, ако тя го поискаше. И ризата си даже би ѝ дал. Той пристъпи встрани от алеята, а работните му ботуши затънаха до връзките.

— Дълбока кал.

— Разбрах.

Пищните крака на Луиз бяха оцапани с кал. Тя се пресегна да затвори вратичката на багажника си, а движението понадигна полата ѝ.

Сал почти хълъцна.

— Да, добре ще ти дойдат ботуши. Че и яке. Студено ли ти е?

Тя се обърна към него и се засмя — прекрасен звук.

— Не, от Минесота съм. В такова време там носим шорти.

На Сал пък му беше станало топло. Той свали леко ципа на якето си.

— Мислиш да купуваш ли?

— Предполагам. В бюджета ми е.

— Сигурно трябва доста да се постегне. Беше на стария Трей, но го даде на братовчед си за известно време. Онзи не ставаше, тъй че не се е грижил много добре за мястото. Със сигурност не и за двора.

— Е, по-добре да огледам отвътре, така и така вече си жертвах обувките за каузата — каза Луиз.

— Ще дойда с теб.

Тръгнаха заедно към къщата. Босите крака на Луиз изненадващо не я смущаваха особено, още повече че калта сигурно беше ледена. Бетонните блокове издигаха къщата на около метър и половина, а фасадата бе синя, поръбена с бяло.

Братовчедът на Трей и тримата му пубертети диванета не си бяха правили труда да косят, камо ли да чистят. Толкова много бяха занемарили мястото, че когато старецът реши да го продаде, трябаше да наеме отряд чистачи, за да минат всичко — даже стените и килима. Трей е трябало направо да го смени, но вероятно нищо подобно не бе сторил. Дните му на старателно свършена работа бяха отминали, а и бе твърде стиснат, за да възложи задачата на някой компетентен. Беше наел брат си Джак, по-млад и работлив от него, но не с много.

Луиз пристъпи на зелената веранда, оставяйки кални отпечатъци.

Сал я последва, като се насили да разглежда къщата, а не краката ѝ.

— Малка е, а Трей не се е оправил изобщо с боядисването, но мисля, че е добре построена. Поне на петдесет години е — каза той. — Обшивката изглежда добре. Ще трябва да извикаш специалист да прегледа за щети от термити. Прозорците не струват много, но замазката изглежда прилична.

Сал сложи шепи на слепоочията си и погледна през прозореца. Точно както и предполагаше, Джак не беше сменил килима, който се беше разплел на места. Смътно се виждаха кухнята и златистожълтият хладилник в нея, както и печката, поне на трийсет години. Линолеумът се лющеше от пода, а откъм далечния прозорец се виждаше огромен стар климатик.

— Наоколо ли живееш? — попита Луиз, също доближавайки лице до стъклото.

— От другата страна на улицата. От нея не се вижда, но имам няколко декара и каравана. Тъкмо идвах да си взема пощата, когато видях пикапа. Не изглежда толкова зле отвътре. Килимът е ужас, а кухнята е стара, но мога да ти помогна да смениш плочките.

— Няма централна климатична инсталация.

— Няма. Но има централно отопление, което значи, че има тръби. Тъй че климатичната инсталация ще е скъпичка, но не твърде много.

— Две спални?

— Две на втория етаж, доколкото мога да преценя. Макар че онази стая там е всекидневна и може да бъде пригодена за трета спалня. — Той премина от другата страна на зелената входна врата, при другия прозорец. — Ето, какви какво мислиш.

Луиз се вгледа. Сал не можеше да разчете изражението ѝ. Отчаяно му се искаше тя да хареса къщата. Вече си представяше как наминаше с трактора, за да окоси, а после остава за вечеря. Трябаше да се вземе в ръце и да спре да фантазира.

— По-добре да се връщам. Силвия ме чака в колата — каза тя.

— Не е искала да си скапе хубавите обувки, а?

— Исках да ѝ предложа да ги свали и да се присъедини, но не е от тези хора.

— А ти си? — Сал повдигна вежди, престорено изненадан.

Тя се усмихна.

— Ако ситуацията го изисква.

Той слезе по стълбите на верандата и ѝ подаде ръка. Отново усети електричеството, когато тя го докосна, и не му се искаше да я пуска. Ръката ѝ бе мека и хладна, женствена. Отдавна не бе докосвал така женска ръка.

— Кажи ми, когато решиш нещо — каза той, докато се връщаха по алеята. — Знаеш къде съм.

— Ще ти кажа. — Луиз обърса калта от краката си на стъпенката и се качи в колата.

Сал се върна при пощенската си кутия и изпроводи колата с поглед. Искаше да влезе с взлом в къщата на Трей и да смени килима, само и само да я убеди да се нанесе.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Следващия следобед мозъкът на Луиз вече даваше заето от каталогизиране, когато получи имейл. Нетърпелива да избяга всяка от скуката, тя го отвори.

Скъпи колеги,

Поради скорошния инцидент с разлято кафе, реших, че всички хrани и напитки оттук насетне ще стоят в кухнята. Не можем да рискуваме щети по библиотечните материали. Благодаря ви за съдействието.

Директор Фоули Хетфийлд

Луиз се изправи.

— Хора, видяхте ли последния скудоумен имейл от достопочтенния ни ръководител?

Силвия остави върколашкия роман, който въвеждаше в системата.

— Не, какво пък сега?

— Казва, че не можем да ядем или пием нищо извън кухнята.

Столът на Хоуп проскърца и след секунда вече гледаше иззад рамото на Луиз.

— А, такива да ги нямаме — каза тя, когато прочете съобщението.

— Нали знаеш, че можеш да четеш имайли и на собствения си компютър? — напомни й Луиз. — Изпратил го е на всички.

Хоуп не си направи труда да отвърне.

— Тоя човек ми изпили вече нервите. Всички — с мен. Вие сте виновни все пак.

— Как така? — недоумяваше Силвия.

— Дойдохте тук, разбъркахте кошера. Няма да кажа, че харесвам г-н Фоули, но имахме споразумение, додето не се вяснахте. И сега

пчелите са му влезли право отзад. Тъй че идвate с мен да оправим нещата.

Тя закрачи маршово към офиса на г-н Фоули.

Силвия избута встрани количката си с книги и последва Хоуп, Луиз — след нея. Г-н Фоули излезе от служебната тоалетна зад кухнята, а Хоуп спря пред него, препречвайки пътя му към офиса.

— Какво ти става? — веднага започна тя.

— Нямам представа за какво говориш. — Той се отмести встрани, за да заобиколи Хоуп, но тогава на пътя му застана Силвия.

— Да започнем с имейла отпреди малко.

— Мисля, че бях ясен. Трябва да държим храната и напитките по-далеч от библиотечните материали.

— Г-н Фоули, работя с теб от десет години, ядеш си обяда на собственото бюро всеки божи ден — каза Хоуп.

— Това, какво правя аз, не е ваша работа.

— Чуй ме сега. Знам, че не ти се нрави да работиш с градските момичета. Обаче ти ги нае и не можеш да си го изкарваш на нас по този начин. Ако трябва да се мъдря из кухнята всеки път, когато ми се пие кафе, няма никаква работа да свърша и ти го знаеш.

Г-н Фоули понадигна очилата си върху камбестия си нос.

— Ами тогава ще пиеш по-малко кафе.

— А ти пък ще си търсиш нова детска библиотекарка.

Хоуп се пресегна към каната, наля си чаша и се върна в кабинката си.

Лили влезе откъм помещението за посетители. Поколеба се, когато видя г-н Фоули край кухнята, стиснал побелели юмруци.

— Ъм, г-жа Гъндерсън е дошла.

Г-н Фоули се прокрадна покрай нея, без да отрони и дума. Лили направи знак на Луиз и Силвия.

— Излезте за малко. Трябва да видите кой команда наистина.

Пристигнаха тъкмо докато г-н Фоули посрещаше съветничката.

— Г-жо Гъндерсън! Радвам се, че ви виждам.

— Какво се случи току-що? — прошепна Силвия. — Никога не съм виждала г-н Фоули да се усмихва. Никога.

— Шш, тихо. — Луиз също не можеше да повярва. Г-н Фоули не просто се хилеше като ряпа, но и гласът му бе паднал с октава. Представлението бе болезнено и едновременно смешно за гледане.

— Какво ви води в скромното ни място? — попита той.

Г-жа Гъндерсън беше жена матрона с къдрава сива коса, права пола до коляното и колосана риза, плътна почти колкото сако, по която блещукаха огромни сребристи копчета.

— Чух, че удължавате работното си време.

— Да. — Г-н Фоули закърши длани. — Решихме, че посетителите ни ще оценят допълнителните възможности да ни навестяват в моментите, когато не са на работа.

— Е, съгласна съм, стига да не е твърде скъпо. Работите със съкратен бюджет, дано помните. Г-н Хенри ме уведоми, че възнамерява да пусне за гласуване поредната библиотечна такса на следващото събрание. Както знаете, против всякакви подобни увеличения съм. Правителството е проблемът, не решението. Последното, което му трябва, са още от припечените ни с труд долари.

— Да, г-жо. Новите ми библиотекарки, Луиз и Силвия, променят графиците си, за да паснат с новата наредба. Уверявам ви, че допълнителната цена ще е минимална.

— Трябва и да наблюдавате нивата на посещаемост. Очаквам или да се вдигне, или да се върнете към стария график, ако това не се случи.

— Да, г-жо.

— Също така може да помислите за мултимедийни материали и да разучите въпроса с електронните книги. Библиотеката в Пойнт Купс е започнала да предлага заглавия за „Киндъл“ и прочие, чувам, че е популярно.

Тя многозначително огледа почти празната библиотека.

— Да, г-жо.

Силвия пристъпи откъм служебната зона.

— Г-жо Гъндерсън, аз съм Силвия Джоунс, а това е Луиз Ричардсън. Искаме лично да ви поканим на първата ни вечер с удължено работно време. Ще предложим ордьоври и напитки.

— Радвам се да се запознаем. Боя се, че не мога да дойда, но нали ще внимавате с храната край библиотечните материали?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Сал се беше оставил на горещата струя от душа. Цял ден беше садил ягоди с помощниците си и тялото го болеше от горе до долу — също толкова упорито навсякъде се бе вмъкнала пръстта от градината. Той отново изтърка ръце с мрежестата гъба, която сестра му му бе подарила. Излезе изпод душа и се подсуши с полуразплетена кърпа, която уви около кръста си.

Спалнята му бе по-тясна от банята му в Чикаго, но не го беше грижа. Преди петнайсетина години жадуваше за живот в големия град. Разхождайки се по чикагските улици, той сякаш чувствуваше вълнението през бетона. Толкова много неща се случваха през цялото време. Обожаваше как може да излезе от просторния си апартамент в Еванстън, да стигне до влакчето и да влезе в града. Опитваше храна, която не познаваше, слушаше музика до късно в барове със скърцащи дървени подове и прекарваше часове наред в музеи на изкуството.

Ходеше по срещи от време на време, но всяка жена като че ли искаше нещо, което той не искаше — живот на скорост, от който Сал вече се уморяваше. В крайна сметка престана да му е забавно. Особено след като единствената жена, за която бе успял да се загрижи, реши да го напусне. Беше самотен, времето минаваше. Родителите му починаха внезапно и той реши, че е време да се върне у дома. Сал купи караваната от далечен братовчед, чиято майка бе живяла там, докато се споминала на деветдесет и две.

Сам си бе купил леглото, но скринът бе на баща му, както и нощното шкафче от бор, в което дори още стояха част от неговите копчета за ръкавели. Бащата на Сал не искаше той да напуска работа. Беше горд с него и се хвалеше на приятелите си със сина си, адвоката в големия град, който показва на янките кое как се прави. На Сал му се искаше тези тревоги — че ще разочарова баща си — да не го бяха задържали далеч от дома толкова задълго. Когато се върна в Алигейтър Баю, сякаш се потопи в хладен поток на сред горещ ден. Беше хубаво, беше редно.

Отвори чекмеджето на скрина и вдъхна аромата на дърво, който още му напомняше за баща му. Искаше отново да види Луиз, а от „откриването“ на новото им работно време сякаш по-подходящ момент нямаше да се намери. Може би щеше да се окаже твърде заета, за да говори с него, но трябваше поне да опита. Освен това беше гладен, а нямаше хляб — бе направил сандвичи с шунка за помощниците си за обяд. Бета сигурно би му сготвила нещо, но понеделниците ходеше по събирания с приятелки още от основното училище. Наричаха се „Клубът на старите моми“, но на практика всички бяха женени — всички освен Бета.

Избра си чисти дънки и тениска. Не искаше да се издокарва твърде много. Дрехите му влизаха в две категории — стари неща от адвокатските години и фермерско неглиже. Никога не докосваше първите, ако имаше избор.

* * *

Докато пет часът наближаваше, Луиз все по-често поглеждаше през входа на библиотеката към почти празния паркинг. Силвия наместваше салфетките на масата за храна и подреждаше напитките в хладилната чанта за трети път. Луиз надигна капака на глинения съд и разбърка уханното задушено. На една масичка в задната част имаше още четири такива съда — беше ги заела от когото може, за да държи гъмбото топло. Дори Хоуп неохотно бе дарила за каузата прекрасния си четирилитров модел.

Беше позволила на Луиз също така да използва осемлитровата ѝ тенджера, понеже глинените съдове не ставаха за карамелизиране на зеленчуци и изваряване на бульон. Хоуп доби изненадано изражение, когато опита крайния резултат. Очевидно не бе очаквала севернячката да успее.

Само че никой не идваше да яде. Луиз неволно се върна назад във времето, когато в осми клас си бе организирала сама рождения ден.

Беше се появила само най-добрата ѝ приятелка, също толкова залюхана девойка, която обичаше да плете. Накрая цял следобед играха карти и сами изядоха почти цялата торта. В онези объркани

години майката на Луиз непрестанно ѝ повтаряше да се сприятелява повече. Все едно можеше просто да се обади на някое популярно хлапе и да му каже, че му идва на гости.

— Никой не идва навреме в Юга — каза Силвия и отново затвори хладилната чанта.

Макар да звучеше лековато, присви очи към входа и с това се издаде. И тя беше също толкова нервна, колкото Луиз. Бяха заложили работата си на карта с този нов график: първата мащабна промяна, към която бяха склонили г-н Фоули. Ако се проваляха, може би никога нямаше да успеят да го убедят в каквото и да било. Това беше много по-важно от някакъв си детски рожден ден.

— Някой идва! — Силвия сграбчи ръката на Луиз и така я стисна, преди да се втурне към входа, че сигурно щеше да остане синина.

Когато отвори, отвън влязоха четири хихикащи тийнейджърки. Смехът им изпълни Луиз с облекчение. Зад тях вървяха две възрастни дами с пастелни палта — Луиз не помнеше имената им, но помнеше, че харесват леките кримки.

Момичетата — Ашли, Джоун, Минди и Сюзан, спряха край масата с храната и се съсредоточиха върху курабийките от супермаркета, едничкия принос на Силвия към ордъоврите. Избраха си от шоколадовите, както и няколко бутилки плодов пунш, след което се преместиха на една от масите в отредената им зона. Дамите се спряха при гъмбото, вдигнаха капака и подушиха с одобрителни изражения.

Дойде и г-жа Труди заедно с Хари, Майк и Джонатан, които работеха за строителната компания „Милър“. Присъединиха се към възрастните жени, за да си сипят вечеря.

— Казах ти, че ще стане. И за момент не съм се тревожила. — Силвия сложи ръце на кръста и огледа новодошлите собственически.

— Да, разбира се. Затова пренареди салфетките сто пъти — измърмори Луиз.

— Е, добре де, може и да съм се поразтревожила за минутка, минесотке. Но познавам южняците, няма да изпуснат събиране. Хайде на работа. Трябва да вземат книги, да ни вдигат показателите.

Силвия награби няколко книги и се запъти уверено към тийнейджърките. Там ги стресна, като пусна книгите на масата,

непрестанно говорейки. Отначало девойките я зяпаха скептично, но после тя ги разсмя с нещо.

Пристигаха още хора. Три момиченца дойдоха с майка си, като махнаха на Луиз, преди да си сложат гъмбо и курабийки и сами да заемат цяла една от масите. Силвия нарече момиченцата сестрите Би, защото с тази буква започваха всичките им имена.

Луиз тъкмо тръгна към тях, за да ги поздрави, когато зърна едно изпосталяло момиче с дебели очила с черни рамки, което тикаше курабийки в раницата си. Нещо в движенията ѝ улови вниманието на Луиз — може би методичния начин, по който крадеше, все едно очакваше да я хванат.

— Ще си задръстиш книгите с трохи — каза Луиз. Момичето я изгледа поравно със срам и непримиримост.

Затвори раницата си и я нарами, сякаш предизвикваше Луиз да я принуди да върне курабийките.

Луиз бавно свали сакото си и го преметна през ръка, за да покаже, че не е ядосана.

— Какво обичаш да четеш? — попита.

— Мама казва, че само Библията си струва да се чете. Дойдох само защото разбрах, че ще има храна. Понякога вкъщи няма за вечеря.

— Момичето се попрегърби или от тежестта на раницата си, или от тази на живота си, била тя истинска или самовнушена.

— Вземи си една купа с гъмбо и да поседнем.

Момичето замислено огледа Луиз. За миг изглеждаше, сякаш ще избяга през вратата. Вместо това загреба ориз и гъмбо и препълни една пластмасова купичка, а после си избра напитка. Луиз я поведе към маса в задния край на библиотеката.

— Аз съм Луиз. Ти как се казваш? — Момичето си беше подбрало стол, по-близо до аварийния изход.

— Мари Абер.

Въпреки произношението на Луиз ѝ беше ясно, че точното изписване, в добрата каджунска традиция, включва няколко допълнителни букви. Мари се приведе над купичката си и започна да гребе от гъмбото без почивка, докато почти не свърши.

Луиз я наблюдаваше, опитвайки се да прецени как да завърже разговор. Почака, докато Мари спря, за да отвори напитката си.

— Какво четеш в училище?

Мари изстърга и последната лъжица от гъмбото си.

— Де да знам. Повечето неща са стари. Но някои ми харесаха: „Да убиеш присмехулник“ и „Песента на Дайси“.

— Харесват ли ти филмите по „Игрите на глада“? „Истинска кръв“?

— Не ми е разрешено да гледам тия неща. Майка ми е малко чалната по религията. Взех си първата книга за дивергентите от училищната библиотека, но трябваше бая да се крия вкъщи.

— И какво мислиш?

— Хубава беше. Може да си потърся втората.

Луиз се приведе напред, внимаваше да не изглежда твърде развлъннувана. Момичето беше потенциален читател, личеше ѝ. Трябваше ѝ само малко окуражаване. Но Мари не би се спогодила с характера на Силвия, поне все още не. Луиз опита да звучи неутрално.

— Ами нещо на Сара Десън?

Мари понадигна глава, поусмихна се.

— Чувала съм я. Звучеше ми твърде бонбонена. Нали разбираш?

Луиз кимна, спомняйки си колко трудно бе на тази възраст. Желанието да се отличава се бореше с това да има приятели и да се вмести някъде.

— Да, съвсем добре. Имам идеалната книга за теб, не е хич тийнейджърска.

— Хубаво.

Мари изпи безалкохолното си наведнъж. Раменете ѝ не изглеждаха толкова напрегнати, когато отново сложи раницата си и си събра приборите.

Луиз потисна желанието да ѝ помогне. Не искаше да влиза твърде много в личното ѝ пространство. Вместо това си проправи път през хората към отела за детско-юношеска литература. Откри „Ангел с часовников механизъм“ и се обърна, опасявайки се, че Мари ще си е тръгнала. Момичето обаче стоеше точно зад нея и наблюдаваше Силвия и другите момичета, подредени край една от дървените маси. Силвия говореше за тематично парти с костюми по „Игрите на глада“ и конкурс за най-добър костюм. Мари заетствпва, докато не се подпрая на една от библиотечките. Изглеждаше паникьосана, досущ като елена в офиса на г-н Фоули. Луиз разбра. Преди години връстниците ѝ я караха да се чувства по същия начин.

Докосна леко Мари по рамото и я насочи към регистратурата.

По-далеч от тълпата тийнейджърки, Мари свали раницата си и я отвори, като посегна към книгата.

— Още не. Трябва да ти направя карта и да я отбележим — каза Луиз.

Заобиколи от другата страна и бързо въведе данните на Мари, все още боязлива, че момичето може да промени решението си и да си тръгне. Когато получи картата и книгата си, Мари се усмихна.

— И мога да вземам каквото поискам, така ли?

Луиз ѝ върна усмивката. Бе дала на Мари подарък. Чувството бе прекрасно.

— Разбира се. Върни се скоро, по всяко време.

— Добре.

Мари прибра книгата и нарами чантата си — караше я да изглежда още по-малка и клоощава. Докато си тръгваше, пристигнаха още петима тийнейджъри, пренебрегвайки я напълно. Нито едно от двете момчета в групичката не ѝ задържа вратата, сериозно нарушение на южняшките обноски. Луиз можеше да усети съчувствието си почти физически.

Понеже всички останали бяха твърде заети с разговори и ядене, за да си вземат книги, Луиз излезе иззад регистратурата, сипа си гъмбо и се оттегли в ъгъла с периодиката. Тъкмо започна да яде, когато след последната групичка тийнейджъри влезе и Сал. Когато го видя, Луиз потръпна и прегълътна хапката си с усилие. Не беше го виждала от онази среща край къщата почти преди седмица. Тогава, боса и окаляна, едва ли е била привлекателна гледка. Ала не беше забравила сините му очи и мускулестите му рамене, потръпващи от студа.

Той си взе един кен кока-кола и се подпра на стената до нея.

— Оживление.

— Не мога да ти избягам — каза тя, опитвайки се да звучи нехайно.

— А искаш ли? Защото даже в това градче мога да изчезна.

— Няма нужда. Отива ти да си чист.

Миришеше на сапун и някакъв оствър афтършейв. Беше се постарал да се изкъпе, преди да дойде. Може би дори бе дошъл само за да се види с нея. Луиз почти се изсмя на самонадеяността си. Запуши си устата с още една лъжица гъмбо.

— Още ли мислиш да купуваш онази къща? — попита той.

— Разгледах още няколко места с агента си през уикенда. Но онази къща до теб е единствената, която мога да си позволя и която става за живеене. Трябаше да видиш през какви коптори минах. Едното място даже нямаше кухня, защото преди това е било офис.

— Мисля, че къщата до мен е хубава. И наистина бих ти помогнал да я стегнеш.

— Предупреждавам те, че уменията ми на майстор са ограничени до смяна на крушки.

Сал отпи от кена си.

— Няма проблем, на мен ми харесва. Едно от многото ми хобита.

— Моето е готвенето. Трябва да ми опиташ гъмбото. Още никой не се е оплакал, нищо че е правено от янки.

— Малко помош! — провикна се Силвия откъм регистратурата. Опашката беше вече десет души.

— Опа. По-добре да отида. Е, ще се виждаме — каза Луиз. Така се бе разсяла със Сал, че изобщо не забеляза кога тълпата е връхлетяла клетата Силвия.

* * *

На Сал му се щеше да бе предложил на Луиз среща. Досега се навиваше, но не уцели момента. Последния път, когато си позволи да е по-открит с жена, нещата не се бяха получили. Въпреки това не можеше да позволи глупавите му комплекси да го спират. Достатъчно отдавна бе сам.

Отби се край масата с храната. Наблизо имаше три тийнейджърки с твърде прилепнали тениски. Бяха хем дългокраки, хем недорасли.

И трите бяха дъщери на негови съученици.

Кога бяха пораснали толкова? Времето си минаваше. Понякога на Сал му се струваше, че е пропилял твърде много.

Сложи си ориз и гъмбо в една от пластмасовите купички. Луиз беше използвала бланширан ориз — хитро, защото, дори след като поизстинеше, нямаше да слепне. Поля си порцията с малко лют сос и се премести в зоната с периодиката. На столовете там седяха

четиридесета служители от бакалията. Той им кимна за поздрав и се облегна на стената, оставяйки кена си на един рафт наблизо.

Сал бе ял много гъмбо през живота си. Майка му го правеше по специални поводи, а след това Бета, която го приготвяше и без повод. Обикновено слагаше пиле и наденица, а понякога бамя, ако беше в сезон.

Ястието изискваше часове, а някои дори го оставяха да преседи през нощта, преди да го сервират. Луиз бе сторила нещо със своето, което като че ли събуждаше усещането за вкус по езика му както никога преди. Макар да бе използвала замразена бамя и домати — на които някои традиционалисти се мръщеха, — гъмбото ѝ му действаше пристраствящо. Още щом привърши, той отново се упъти към масата, но гърнето бе празно.

Луиз стоеше на регистратурата и маркираше купчина книги за Ейда Готро. Сал искаше отново да я заговори, но тълпата само се увеличаваше. Той си взе курабийка и си тръгна.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Следващия понеделник библиотеката още мириеше на ястието от последния вечерен прием: пилешко с кнедли, от Луиз.

Остатъчното ухание ѝ напомни, че е открила новата си мисия.

По сметки на Силвия по двеста души идваха всеки ден в новото работно време. И не просто ядяха, а разговаряха със Силвия и Луиз, даваха идеи за библиотеката, попълваха анкети и заемаха стотици книги.

Дори Хоуп се беше показвала на приема в петък, помагаше с маркирането на книгите и заяви, че пилешкото с кнедли на Луиз е „добро, но не колкото моето“. До края на седмицата Луиз чувствуваше всички новодошли ако не приятели, то поне съседи. За пръв път разбра колко е важна библиотеката в едно такова градче, което си нямаше книжарница, нито кино, нито обществен колеж. Дължеше на местните да направи това място колкото може по-полезно и уютно.

Когато си включи компютъра, хвърли поглед към паркинга. Зелен пикап с червена врата откъм мястото до шофьора тъкмо спираше там.

— Сестрите Би са тук.

— Ще отворя по-рано.

Силвия затрополи покрай Луиз в кожените си обувки на платформи. Момичетата влетяха на сред звуци като от стадо слонове — само дето слоновете са уж умни животни.

Може би сестрите Би бяха повече като хипопотами. Сладурски, дружелюбни хипопотами. Силвия се върна няколко минути по-късно и си наля поредното кафе.

— Може ли да ги наглеждаш? Трябва да звънна няколко телефона за лекциите ми в училището утре.

— Добре, ще се погрижа да не предозират с клипчета на сладки животинки.

Луиз избута встрани количката си с книги и отиде в главното помещение. Едно от момичетата стоеше пред регистратурата. Бе

къдрава, очилата и с двайсетина килограма повече от нужното около кръста.

— Бони, нали така?

— Не, Белинда.

Момичето не се усмихна. Луиз се сети, че тази е сериозната от трите, средната.

— Защо не сте на училище?

— Котелът пак се развали. Втори път тази седмица.

Белинда остави раницата си на пода и подаде картата си заедно с купчина романчета с разплакани девойки на кориците.

Луиз ги маркира, а Белинда ги натика в раницата си, преди да се върне при сестрите си на компютрите. Те си бъбреха и ровеха из интернет, от време на време си разменяха местата, когато някоя намереше особено смешно клипче с котки. И те, и майка им бяха сложени еднакво — като пожарни кранове от втасало тесто, — но лицата и характерите им се различаваха. На Луиз ѝ бе неприятно, че все не може да им запомни имената.

Мари влезе през стъклената входна врата и остави „Ангел с часовников механизъм“ пред Луиз. Носеше маскировъчни панталони, навити на половин педя над глазените, а вместо яке — огромен черен суичър, който стигаше до половината на бедрата ѝ. И на него му бе навила ръкавите.

— Прочете ли я вече? — попита Луиз.

— Да. Хареса ми. Много е... яка. Щом, другите имате ли ги? —
Момичето скри глава между раменете си и се усмихна срамежливо, сякаш Луиз е приятелка, с която си споделят тайни.

— Имаме ги, я. — Луиз я поведе към детското-юношеската литература.

— Чувам, че училището пак е затворено. Сигурно се радваш, че са ви пуснали.

— Ами, не. — Мари се зазяпа в маратонките си. На дясната, до палеца, имаше дупка. Оттам се подаваше малко от сивкавия ѝ чорап, някога бял.

— Защо не? — Луиз спря пред другите две книги от поредицата.

— Майка ми така и така е на работа, а вкъщи няма нищо заядене. В училище поне дават закуска и обяд.

— А през лятото как се оправяш тогава?

— Ами, доста огладнявам през лятото.

Момичето намести раницата си, докато се връща.

— Само минутка — каза Луиз.

Остави книгите до терминала за маркиране и забърза към хладилника в кухнята. Нейният обяд беше в найлонов плик, този на Силвия — точно до него: сандвич с пуешко и морковени пръчици. Луиз натика цялата храна в плика, отнесе го при Мари и й го подаде през регистратурата.

— Не гледай вътре, просто го вземи.

— Мерси.

Мари приклекна и прибра плика в раницата си. Луиз сканира картата и книгите.

— Ако училището не отвори утре, отбий се пак, става ли?

Мари отново заби поглед в краката си.

— И да сме на училище, може да намина. Ако нямаш против, де.

— Разбира се, че не. Винаги си добре дошла. Остани и почети тук, ако искаш.

— Може да дойда по-късно.

Момичето си тръгна, обратно към празната си къща вероятно. Или по-вероятно към някой блок или каравана. Може би живееше на паркинга за каравани на улица „Лоуъл“, онзи, пълен с разпадащи се кемпери, проядени от черна плесен.

Предния петък едно десетгодишно момче паднало, без да иска, в басейна там и се удавило. Снимката във вестника караше мястото да изглежда зловещо, дори на следобедната светлина.

Пристигна Лили и поклати глава, виждайки момичетата на компютрите.

— Виждам, че сестрите Би не са на училище.

— Котелът пак се развалил — каза Луиз, докато още се опитваше да прогони от мислите си зловещия паркинг за каравани.

— Само да си взема кафето и ще дойда да те отменя.

Когато Лили се върна с чашата си и последния бюлетин на Историческото общество на Алигейтър Баю, Луиз се настани в кабинката си.

Имаше цяла количка книги за каталогизиране, перспектива, която едва преди няколко седмици би я хвърлила в носталгични размисли за изгубената ѝ академична кариера. Сега това не ѝ пречеше

толкова. Знаеше, че леките кримки са за г-жа Труди и приятелките ѝ, трилърите — за г-н Габърдийн, който преподаваше в училището, а Ейда Готро ще дойде за новите розови романи.

Силвия подаде глава при Луиз.

— Знаеш ли какво искам да направя? Часове по зумба вечерите, когато съм до късно по график, и съботите, когато работя цял ден.

— Какво е зумба? Някаква нова плетка за младите ли? Ще ги научиш да си зумбят пуловери ли? — попита Луиз.

— Не, хронично изостанала от времето приятелко. Вид латино танцување е. — Силвия се люшна и завъртя хълбок. — Писна ми да не съм във форма. А и много хора тук има смисъл да се пораздвижат.

— Вие нещо сте мръднали — обади се Хоуп от ъгълчето си.

— Този уикенд си довършвам семинара за сертификация.

— Не трябва ли да питаш г-н Фоули? — попита отново Луиз.

— Не. Попитах г-н Хенри и той каза, че може. Жените се убиват да плащат за зумба, а ние ще им го предлагаме безплатно.

Силвия отново изпълни някакво движение, включващо много махане с ръце, и почти си прекатури компютъра.

— Добре, ами, успех тогава. — Луиз взе книга от количката си.

— О, може би сега е моментът да ти кажа, че ти откраднах обядта.

Силвия спря да танцува.

— Защо?

— Едно момиче, Мари.

— Мари Абер — допълни Хоуп. — Кльоща. С дълга коса.

— Същата.

— Майка ѝ опакова продукти в бакалията. Беше касиерка, но по пръстите ѝ все полепваше по някоя пара, ако ме разбирате. Оставиха я само заради Мари. Ама пак трябва да внимаваш и да я гледаш в ръцете, ако ти опакова тя. Прибиращ се вкъщи и се оказва, че си останала без хубавата си пържола. Обаче си върни бележката, оплачи се и старият Джуд ще ти даде друга. Не знам защо я търпи. Някои шушукат, че нещо са се взели, но мисля, че просто съжалява момичето. Виждала съм я да влиза с петаче за дъвка и да излиза с цял хляб.

Хоуп излезе от кабинката си и се протегна. Луиз отвори книгата на заглавната страница.

— Каза ми, че са ги пуснали от училище и няма какво да яде, затова ѝ дадох обядта си и този на Силвия.

— Какво ѝ има на майката? — попита Силвия.

— Мързелива, глупава, пиянде. Твърде заета да тича подир някой тип или да гони дъното на бутилката, че да се погрижи за дъщеря си или даже да се въясне на работа — каза Хоуп. — Обаче да те предупредя: тази Мари е като бездомна котка. Храни я и тя ще се връща.

— Надявам се — отвърна Луиз. — Дадох ѝ да заеме няколко книги най-малкото. Освен това я харесвам.

— Добро хлапе е, да. Много повече стока от майка си, дума да няма. — Хоуп се върна в кабинката си. — Ще звънна в „Антьни“ и ще ни поръчам обяд.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Луиз седеше на една маса в залата за посетители и гледаше втренчено купата си с домашни браунита. Макар и да бе решена да направи библиотеката популярен избор, не я въодушевяващите идеята за книжен клуб. Разговори за някоя посредствена комерсиална книга с група от запалени фенове на сапунени опери не бяха идеалната ѝ представа за библиотечна дейност.

Само че анкетата сред посетителите категорично показваше, че това искат най-много, тъй че Силвия я беше принудила да го организира. Докато Луиз чакаше да се появят заявитите хора, Силвия и групичка ученици украсяваха отдела за детско-юношеска литература с лава лампи, барбари за сядане и лепяха хартиени звезди по стените. Силвия сама бе купила всичко, защото г-н Фоули отказваше да отдели каквото и да било от средствата им за целта. И без друго едва-едва бе склонил, дори след като Силвия се беше съгласила да покрие разходите.

Мари седеше на друга маса в ъгъла, преструвайки се, че чете книга, докато скришом хвърляше погледи към групичката. Луиз искаше да ѝ каже просто да се присъедини, но знаеше от първа ръка колко трудно би могло да бъде. Накрая Силвия се понесе феерично натам и постави една лава лампа точно пред Мари. Момичето се усмихна, но остана на място.

— Това ли е книжният клуб?

Луиз остави кафето си. Не бе чула някой да приближава, но изведнъж край нея се бяха оказали г-жа Труди и още две жени и я гледаха с майчинска загриженост.

И трите носеха очила за четене на въженце около врата и полиестерови блузи. Бяха като състарена версия на сестрите Би.

— Да, съжалявам, бях се улисала. Искате ли кафе?

— Би било чудесно — каза г-жа Труди.

Луиз отиде в кухнята, глаждена от лошо предчувствие: щеше да е точно както си го представяше — шайка жени, които искат да четат

Никълъс Спаркс.

При машината за кафе тя избра три чаши и добави в една купичка върху подноса нискомаслена сметана и захар. Беше донесла истинска сметана, защото ненавиждаше изкуствените прахчета на г-н Хенри.

На път обратно към масата тя не откъсваше очи от кафето, чудейки се дали не е попрепълнила чашите. Когато отново вдигна поглед, ръцете ѝ потрепериха, а кафето се разплиска върху подноса. За няколко минути отсъствие масата се беше препълнила с хора. В две от жените разпозна касиерки в бакалията. Единият мъж беше баща на момичето, което често се отбиваше след училище. Майката на сестрите Би — Бриана? — вече си вземаше брауни, докато говореше с тъмнокосия мъж, твърде напомнящ на един конкретен ягодов производител. Луиз затаи дъх в очакване той да се обърне — беше сигурна, че е Сал.

Но коя беше тази до него, с фигурата на кабаретна танцовка и бухналата коса? Жена му?

Луиз се върна в кухнята с изпоцапания поднос. Опита се да се овладее, докато почистваше и наливаше допълнително кафе. И какво ако Сал е женен?

Бяха си поговорили два-три пъти по приятелски, нищо повече. Освен това не беше го виждала от първия вечерен прием, преди цяла седмица. Не че това я спираше да не си мисли за него. Пое си дълбоко дъх и отнесе подноса обратно в главното помещение. Остави го на масата и зае последния свободен стол — този до Сал.

— Май ще трябва да се запознаем — каза г-жа Труди, като си взе кафето и едно брауни. — Това тук е Луизиана Ричардсън, ужким тя ще води.

— Да — каза Луиз. — Макар че сте свободна да поемете, г-жо Труди.

— Не, скъпа. Но ще се представя. Аз съм Труди, а това са приятелките ми Елоиз и Елинор.

Двете белокоси дами кимнаха, а очилата им се разлюляха на вратовете, огледални образи.

Една от касиерките от бакалията изглеждаше сякаш се прехранваше с шоколадчета и кока-кола, а приятелката ѝ — с цигари и тик-так.

— Аз съм Амбър — каза пълната и посегна към браунитата.

— Аз съм Тина. — Кльоща вата имаше глас като удавен в уиски, който добре си пасваше с лицето й като кожа за моторджийски якета.

Обади се и мъжът с дъщерята ученичка.

— Майкъл. Жената ме накара. Казва, че не чета достатъчно. — Поохлаби вратовръзката си и се пресегна към кафето.

— Мисля, че мен ме познавате — каза майката на сестрите Би. — Бриана.

— Сал — представи се Сал. — А това е сестра ми Бета. Луиз почти припадна от облекчение. Сестра, не съпруга.

Трябваше да се досети — очите и косите им бяха еднакви. Отпи от кафето си и се опита да си приладе равнодушен вид.

— Мога и сама да си кажа — каза Бета и сръчка брат си в ребрата. От вида на Сал не личеше толкова, че е италианец, но от този на сестра му — със сигурност. Бета сигурно нямаше и метър и петдесет, дори на токчета, и бе закръглена точно там, където трябва. Късата ѝ къдрава коса не би помръднала дори в буря.

— Ох. — Сал разтърка ребра. — Стига де.

До масата се приближи млада двойка — той в панталони цвят каки и риза с дълъг ръкав, а тя с вталена рокля и високи токчета. Приличаха на актьори, играещи млади градски професионалисти.

— Закъсняхме ли? — попита момичето. — Аз съм Катрин, а това е Стив.

— Не, не сте.

Луиз взе още два стола. Сал се премести по-близо до нея, за да направи място на новодошлите. Тя приседна отново и загриза едно брауни, а лакътят ѝ почти докосваше неговия. Трудно се съсредоточаваше, умът ѝ — изцяло зает от близостта на Сал. Дали беше дошъл, защото му се четяха книги? Или сестра му го беше накарала? Или имаше друга причина? Как някой можеше да ухае толкова хубаво?

* * *

Сал се радваше, че освен него има още двама мъже. Така нямаше да изглежда, сякаш е дошъл да се запознава с жени. Макар че бе точно

така — искаше да види една конкретна жена. Когато Бета му се обади и го попита дали иска да дойде с нея на книжния клуб, той се съгласи с охота, която я изненада. Това начинание може би не беше идеалният метод за запознанство, но пък и не можеше просто да се втурне героично в библиотеката и да я покани на среща. Може би чикагският Сал би го сторил. Само че сега му се искаше да действа повнимателно, особено след като сестра му и братовчедка му го следяха толкова изкъсо.

Всъщност Бета седеше твърде близо до него. Макар да бе дребна, с поведението и гласа си сестра му заемаше доста пространство. Хората, които не я познаваха, не биха могли да си представят как я бе съкрушила смъртта на родителите им. На погребението не бе плакала, но после просто се разпадна, докато адвокатът четеше завещанието им. Бяха й оставили къщата. Тя и Сал я прочистваха седмици наред. През повечето време спореха дали да пазят стари билети, пресъхнали писалки и подправки с изтекъл срок на годност. Бета настоя да запази дрехите на майка си, макар че всички ѝ бяха малки.

Три години се чудеше какво да прави със себе си и така се бе прилепила към Сал, помагаше му във фермата покрай собствената си работа и му готвеше постоянно. Сал много я обичаше, но тя трябваше сама да вземе живота си в ръце.

Сал леко примъкна стола си по-далеч от този на сестра си и поблизо до Луиз. Тя се взираше в кафето си, сякаш потънала в размисъл.

— Мисля, че можем да започваме — каза г-жа Труди.

— А, да, съжалявам. Ами какво искате да четем?

Луиз срещна погледа на Сал за миг, докато оглеждаше хората около масата. Той си взе брауни. Беше богато, пътно и ужасно вкусно. Сигурно бе издал някакъв звук, защото Луиз отново се обърна към него.

— Нещо хубаво, но не твърде потискащо. Без Халед Хосейни, ако може — каза Елоиз.

— Съгласна съм. — Елинор остави браунито си върху салфетката си. — Разбирам защо всички припадат по книгите му, но животът е кратък, за да четем за някое ужасно детство отново и отново.

— Толкова сте против хубавата литература — сказа г-жа Труди. — Няма да четем Никълъс Спаркс.

— Никой не е предложил него — възпротиви се Елоиз.

— Ами, ако не щете ужасии...

— Казах само „без ужасно детство“ — рече Елинор.

Г-жа Труди се разсмя.

— А други ужасии може?

Сал се отпусна назад на стола и довърши браунито. Обожаваше храната на Луиз — или беше страхотна готвачка, или така му се струваше от близостта с нея, почти усещаше топлината от тялото й.

— Брат ми чете много, може би има предложения — казваше Бета.

Сал не внимаваше в препирните на възрастните дами и сега изгледа сестра си с присвiti очи. Знаеше ли тя същинската причина той да е тук? Бета открай време умееше да чете мислите му. Полезно умение, докато Сал беше на три и още говореше с неохота, но оттогава си беше чиста проба досада.

— Харесвам Майкъл Шейбън. Ричард Русо, поне ранните му неща. Ед Макбайн, Елмър Ленърд...

— Книги за мъжа — изкоментира Бета.

— Аз съм мъж, какво очакваш? — Бета го тупна с юмрук по рамото. Явно беше решила да му остави синина днес.

— Имам идея — включи се Луиз. — Ще се редуваме с избора. Всеки месец нов човек ще задава книгата.

— Чудесна идея. Да започнем от най-възрастните — каза г-жа Труди.

— Значи аз съм първа — каза Елинор.

— Знам, драга.

Елинор смачка салфетката си.

— Добре, тогава избирам „Най-дългото пътуване“ на Никълъс Спаркс.

Г-жа Труди простена.

— Шегувам се! Сериозно: „На изток от рая“.

— Потискащо — отвърна г-жа Труди.

Елинор сви рамене.

— Добре. Но има проблем — каза Луиз. — Г-н Фоули, директорът, няма да иска да осигури копие от всяка книга за всеки от нас. Тъй че не знам с колко разполагаме в момента. Предполагам едно.

— Не се тревожи, скъпа. Всички вече четем на „Киндъл“ — отвърна г-жа Труди.

Когато се разбраха, събирането се превърна в раздумка. Сал скръсти длани зад главата си и остави бърборенето да се разлее около него. Този път нямаше да пропусне да покани Луиз. Докосна я по рамото.

— Може ли да поговорим ей там за минутка?

Луиз кимна и го последва до списанията. Сал се облегна на един стол и заби поглед в протритите си работни ботуши.

— Трябва да ти призная нещо. Знам, че звуци наудничаво, но не мога да си позволя да купя книгата. Не искам Бета да разбере. Изхарчих всичките си пари за едни нови ягодови разсади. Не знам ще се прихватят ли. Може да измрат. Но искам да участвам в клуба.

Той вдигна глава и я изгледа като гладно кученце.

— Може да вземеш моята бройка — каза Луиз. — Няма проблем. Вече съм я чела, но за клуба ми се ще да я препрочета.

— Ще си я споделяме. Чета бързо. В правото трябваше да се науча. Ще си я предаваме.

— Да, добре.

Сал долови разочароване в гласа ѝ. Нима и тя се надяваше да я покани да излязат? Запленен от представата, той се впусна с главата напред.

— Искам да те поканя на среща, но понеже нямам пари, ще трябва да изтърпиш готвенето ми и филм по телевизията.

— Дадено — отвърна веднага Луиз. — Ще намеря бавачка за утре вечер.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Луиз не знаеше какво да очаква от фермата на Сал — не и глутница чихуахуа. Кучетата ѝ се нахвърлиха още щом слезе от комбито си. Нямаше от какво да се тревожи, разбира се, понеже нападението представляваше усърдно близане и опити да яхнат каубойските ѝ ботуши, по-големи от тях самите. Сал се появи иззад караваната си с обичайното си избеляло вълнено яке, дънки и бейзболна шапка. Луиз се успокои, че не се е престарал с обличането — харесваше го във фермерските му дрехи. А и тя също бе размислила след първоначалното си решение да облече рокля „за среща“, от тези, които вече нямаше повод да слага, и бе навлякла дънки и тениска.

— Да побързаме, стъмва се — подкани я той.

— Ей, не се ли бяхме разбрали за вечеря и фильм? — попита Луиз, но Сал вече я водеше покрай караваната.

Слънцето бе залязло и прожекторите, прикачени към стените на кемпера, осветяваха едва по метър трева тук-там. В мрака отпред Луиз различи оранжерия, над входа ѝ — самотна гола крушка.

Пазейки с калния си ботуш кучетата да не нахълтат, Сал задържа вратата, за да влезе Луиз, а после бързо затвори след себе си. Включи лампите. Оранжерията бе виждала и по-добри времена. По зеленикавото стъкло се бе наслоила пръст, а някои от стъклата бяха пропукани. Въпреки това мястото очевидно получаваше грижи и внимание. Виждаха се стройни редици от растения, а покрай стените, старательно разположени по метални рафтове — градински инструменти, бутилки и буркани.

— Виж тези тук. — Сал спря пред редичка миниатюрни растения. Приведе се към листенцата и ги погали леко.

Луиз се престори, че ги оглежда, но не мислеше за градинарство. Тревожеше се дали това, което прави, е редно. Дори да се харесат, как щяха да намерят време един за друг? А и Сал нямаше деца, не можеше да си представи суматохата в живота ѝ.

Сал се изправи.

— Това са те. Ягодите, които купих. Така де, семената. Много, много скъпи семена. Най-после покълват. Първите, които посадих, загинаха почти веднага. Опитах какво ли не и реших да пробвам да ги вдигна на по-високо, в суха почва — но не твърде суха.

— Интересно — отвърна Луиз. Фините филизи не изглеждаха особено специални. Не знаеше нищо за градинарството и растенията. С тези неща винаги се беше занимавал Брендън. Откакто ѝ се налагаше да поддържа двора си сама, той тънеше в метлица и други плевели.

— Само се надявам да пораснат достатъчно, за да започнат да дават плод. Нямам представа какви са на вкус, но всички казват, че са страхотни. Яла ли си луизиански ягоди?

— Мисля, че да.

— Нямат никакъв вкус. Знаеш ли защо? Защото фермерите ги подбират така, че да не хващат плесен, а не за вкус. А, и за да са големи. Хората обичат големи червени ягоди. Но просто нямат вкус. Всички, които отглеждам навън, за нищо не стават. — Той махна с ръка към полетата оттък оранжерията. — Не ми се ще изобщо да ги продавам, но само така мога да плащам сметките. Някой ден обаче... хайде да влизаме.

Докато вървеше по каменната пътечка до караваната, Луиз не откъсваше поглед от широкия му гръб. Сал беше пълна противоположност на бившия ѝ съпруг. Брендън беше дребен и компактен, сякаш изваян от точно толкова материал, колкото бе нужен. Раменете и гръденят кош на Сал обаче бяха широки и мускулести, тялото на мъж, създаден за физически труд.

Тя го настигна пред караваната. Той ѝ отвори вратата. От уханието на червен боб и наденички стомахът ѝ закъркори.

— Бета не се доверява на готвенето ми — каза Сал. — Намина тази сутрин и направи боба в глиненото гърне. Даже зареди уреда за ориз.

— Мирише много добре — каза Луиз.

И двата уреда бяха включени на топлоустойчивия кремав плот. В кухнята имаше и печка с два котлона, умен хладилник и мивка пред прозорец с жълти завеси на цветчета. Сал изглеждаше като великан сред всичко това, докато вземаше бира от хладилника. Отвори ѝ бутилката и ѝ я подаде.

Всекидневната беше малка, но там поне мебелите бяха с нормални размери. Диван с мека бежова тапицерия бе разположен пред телевизора, а на масичката за кафе — няколко книги от библиотеката. Като цяло, мястото изглеждаше невероятно спретнато като за ергенски дом.

Пет от кучетата се бяха вмъкнали вътре и сега се изсипаха едно връз друго на дивана.

— Как не им губиш сметката на всички тези кучета? — попита Луиз, докато отпиваше студена бира.

— Само десет са: Сол, Бъфи, Джаки, Маестро, Цезар, Джоан Джет, Уинстън Чърчил, Чери, Дюк и Гъмбо. — Сал се върна в кухнята и извади нещо от хладилника. — Набрах този фасул сутринта. Там е работата, че отглеждам тези неща, но не мога да ги готовя.

Той хвърли фасула нехайно на плата — зеленчукът беше великолепен, повече като натюрморт, отколкото като нещо истинско.

— Това е най-прекрасният фасул, който съм виждала — каза Луиз.

— Шегуваш ли се? — Сал застана до нея и погледна от нейното място, а хълбоците им почти се докоснаха. — Ти си прекрасна. Това е... фасул.

Луиз усещаше топлината на тялото му — близо, твърде близо. Трябваше да се насили да се овладее.

— Не, грешиш. Това е зеленчуково съвършенство. Готовното е лесната част, ще те науча. Дай ми тиган за сотиране и някакво масло или бекон. Имаш ли пилешки бульон?

— Не знам какво е тиган за сотиране, но може да имам бекон. Бульон — със сигурност не.

— Ами нож? Поне с това можеш ли да се оправиш? Отрежи краищата и ги разполови, докато видя какво имам на разположение.

Луиз намери тиган, бекон, чесън и един спаружен лимон и се хвани на работа. Наряза бекона и го изпържи. Сал не отделяше очи от нея, докато работеше по фасула.

— Не ме зяпай, ще си отрежеш някой пръст. Държиш ножа погрешно. Освен това е тъп. Имаш ли точило?

— Не знам — отвърна Сал.

Луиз намери точило и мина ножа по него няколко пъти.

— Така е по-добре. Виж сега как го хващам. Опитай.

Сал стисна ножа в юмрук.

— Така ли?

— Не, показалеца трябва да крепи основата на ножа, отгоре.

Тя поведе ръката му към правилното място, опитвайки се да пренебрегне електричеството по своята собствена ръка, когато го докосна. Сал се ухили.

— Може пък и да се науча.

— Стой така.

Луиз изсипа готовия бекон в чиния, върху която бе сложила кухненска хартия, и изключи котлона.

— Сега подреди три парчета от фасула едно до друго и постави върха на ножа върху дъската. Точно така.

Съсредоточен в задачата, Сал изглеждаше като хлапе, което се учи на нов номер с топката. Луиз изпита рязка вина. Децата ѝ прекарвала поредната вечер без нея — и най-лошото, от много време насам тя не си бе прекарвала толкова добре.

— Добре, готови са, шефе. — Сал оставил ножа.

— Добре. — Луиз пусна отново котлона и сложи чесъна в тигана.

Разбърка фасула вътре, изля чаша вода и сложи капака. — След десетина минути ще добавим лимоновия сок, солта и пипера.

— По-добре да нахраня кучетата.

Сал отвори вратата и подсвирна. Още пет чухуахуа се втурнаха вътре и застанаха мирно заедно с петте от дивана. Сал отвори един пластмасов бидон със суха храна и напълни десет купички.

— Как се оказа с толкова много кучета? — попита го Луиз.

— Когато се преместих отново тук, този, едричкия, Сол, се показва на прага ми. Облиза ме от глава до пети и взех, че се влюбих в породата. Ако някой намери някое от тях наоколо, направо ми го дава. Ей, замалко да забравя. Намерих ни филм. — Сал вдигна дивидито до телевизора. — „На изток от рая“.

Пред телевизора със Сал, Луиз се почувства отново на двайсет. Не беше майка, нито библиотекарка, само едно момиче с гадже и собствен живот. Беше хубаво да си го въобразява. Скоро щеше да се събуди и пак да се превърне в преуморена самотна майка.

Само мисълта я скапваше.

— Това е най-добрият фасул, който съм опитвал — каза Сал.

— Червеният боб ли?

— Не, фасулт. Сестра ми готви доста добре, но ти си невероятна.

— Казах ти, че е първокласен фасул.

— Не е от това. Бета ми е готвила точно същите и нямаха този вкус.

— Е... мерси.

Луиз задържа гълтката вино в устата си. Не беше по-добро от евтинията, която обикновено си купуваше тя, но атмосферата го подобряваше неимоверно. Две кучета лежаха до нея на дивана, сгущили миниатюрни главици в крака ѝ. Уинстън Чърчил пък се бе изтегнал напреки върху нея и Сал, краката му на бедрото ѝ, главата му на неговото. Въпреки че се пречкаха навсякъде, Луиз ги харесваше. Добавяха към домашния уют.

— Знаеш ли? Много е късно, за да се връщаш чак до Сейнт Джуд. Защо не останеш? Имам спалня за гости.

На Луиз също не ѝ се връщаше вкъщи. Децата ѝ липсваха, но пък и искаше да се попреструва още малко. А и храната и виното я успиваха.

Щеше да е хубаво просто да се опъне на леглото, без да се бори с децата, докато си сложат пижамите, докато си измият зъбите и си изпият витамините, и хапнат за последно. Повече от хубаво — беше като събудната мечта. Не завинаги, но поне за нощ...

— А хората няма ли да шушукат? Градчето е малко.

— Хубавото на малките градчета е, че хората шушукат, но знаеш точно какво.

Сал остави настррана празната си чиния и премести Уинстън Чърчил в края на дивана. Премести се по-близо до Луиз, тъй че краката им почти се докосваха.

— Исках да те поканя на среща още щом те видях за пръв път, но не ми стискаше. После тук настана хаос за известно време, но когато чух за книжния клуб...

Луиз допи виното си наведнъж.

— Добре, склони ме.

Взе си телефона и се обади на Силвия.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Сал се събуди от Джоан Джет, която близеше лицето му.
Беше почти осем.

Не бе се успивал така, откакто се бе върнал в Алигейтър Баю. С Луиз бяха говорили дълго след полунощ.

Той й разказа за живота си в Чикаго, родителите си, сестра си, как родният му град едновременно го удовлетворява и ограничава. Тя пък призна колко трудно се справя едновременно с немирните си деца и разправиите с бившия си съпруг. Той обаче я увери, че е готов да опита. Повече от готов. Нуждата, която изпитваше, докато бе с нея, го изгаряше отвътре. Ако й го бе споделил, тя сигурно щеше да се обърне и да избяга. С усилия на волята се сдържа само да й покаже стаята й, когато и двамата се умориха твърде много, за да продължат разговора.

Откъм всекидневната избухна лай. Джоан Джет се хвърли от леглото на пода заедно с Гъмбо и Уинстън Чърчил, които бяха легнали в долния му край. Сал навлече дънките си и влезе в кухнята.

Сестра му остави на масата метална кутия от коледни курабийки, в която сега имаше друго, и си свали палтото.

— Сал! Донесох мъфини. Още ли спиш? Как мина снощи?
— Добре.

Обикновено нямаше нищо против сестра му да го навестява. И бездруго често му беше самотно, но му се щеше да има няколко минути насаме с Луиз, преди да си тръгне. Сипа малко смяло кафе в машината и извади три чаши.

— Не звучиши много... о! Извинявай, Луиз. Нямаше да намина, ако знаех, че си още тук. Просто ми останаха мъфини и реших да ги донеса, преди да изсъхнат — каза Бета, докато вземаше маслото от хладилника.

Сал се обърна. С Луиз не се бяха виждали само от няколко часа, но вече нямаше търпение отново да я погледне. Носеше една от тениските му, която едва-едва стигаше до коленете й, а гледката на

голите ѝ крака спря дъха му за миг. Тя седна на масата и отметна няколко кичура от лицето си.

— Добро утро, Бета.

— Да бе, мъфини — измърмори Сал. — Все едно не си дошла да слухтиш. Бета е фризьорка. По цял ден клюкарства.

— Не е вярно! Вземам много на сериозно професията си.

Бета отвори кутията, избра си мъфин и отхапа кокетно. Сал седна до Луиз и изтегна крака под масата.

— Какви мъфини са?

— Боровинкови, разбира се. Фризерът ми още е пълен от лятото, когато ми прати боровинките.

— А, да. И боровинки отглеждам. Доста са добри — каза Сал, докато си избираше мъфин. Разкъса го и го намаза с масло. — Е, имаш ли въпроси, Бета? Така и така си дошла.

Бета си поигра с една от стегнатите си къдици.

— Не. Хайде де, Сал, недей да си толкова мнителен.

Сал стана и им наля кафе.

— Хапнахме от вкусния ти боб и гледахме филм. Мерси за вечерята — каза Луиз.

— Пак заповядай. Ето, вземи си мъфин.

Сал им остави чашите, взе нискомаслената сметана от хладилника и се върна при тях. Надяваше се сестра му да не си помисли, че е спал с Луиз. Бета трябваше да разбере, че Сал няма наум забавление за една нощ. Но пък нямаше как да го изтърси на масата, разбира се. Довърши мъфина си и изпи кафето набързо.

Луиз си наля сметана и си взе мъфин.

— Трябва да тръгвам след минутка. Вече закъснявам за работа. Шефът ми ще ме плесне през ръцете с показалката.

— И аз трябва да тръгвам. Г-жа Труди идва в девет за седмичния си час. Защо не се отбиеш по някое време, Луиз? Ще ти направя кичури за чудо и приказ.

Сал за миг зърна ужаса в изражението на Луиз и с мъка сподави смеха си.

— Да, ъм, разбира се...

— Доведи и децата. И тях ще ги оправя. Не кичури де, само подстрижки. Имам близалки.

— Добре. Много хубав мъфин. Благодаря, Бета. — Луиз стана и остави чашата си в мивката. — Не ми се ще да тръгвам, но г-н Фоули наистина се ядосва, ако закъсняваме. Ще се преоблека и ще тръгвам.

Когато тя излезе, Бета затвори похлупака на кутията с мъфини.

— Натресох се точно когато не трябва, а?

— Нищо такова. Радвам се, че намина. Но не искам да си правиш грешни изводи. Наистина харесвам Луиз. Много — каза Сал.

— Браво. Браво на теб. — Бета грабна палтото от стола и се облече. — Трябва да тръгвам.

Сестра му бълсна вратата на излизане. Сал осъзна, че се е тревожил не за каквото трябва. Трябваше да се досети, че Бета ще ревнува. Ако започнеше сериозна връзка с Луиз, сестра му вече нямаше да е единствената жена в живота му.

И тогава щеше отново да бъде изгубена.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Главата на Силвия се понесе над стената на кабинката като разглобена част от кукла Барби.

— Трябва да дойдеш.

— Не мога да танцувам, казвала съм ти го.

Луиз подреди купчината книги, които вкарваше в каталога. Не беше танцуvala от часа по физическо в осми клас, когато трябваше да се мъчи с валса заедно с Дани Стюарт и потните му длани. Бесните кучки — както тайничко наричаше глутницата от трите й най-свирепи мъчителки — й натякваха слuchката седмици наред. Оттогава всички я наричаха Луиз Левачката.

— Така и така ще си на смяна на регистратурата, не виждам защо да не се присъединиш.

— Няма да мога, ако дойдат хора — каза Луиз.

— Ами ти, Хоуп? — Силвия премина към съседната кабинка. — Идваш ли на зумбата довечера?

Хоуп изсумтя.

— Всички сте се чалнали. Не си питала г-н Фоули, нали?

— Тц. Правя го в извънработното си време. Като обществена услуга.

— Не го мисли, няма да те издам. Ама ти казвам. Няма да остане доволен, като разбере.

— Пуснах обявление в бюлетина и изпратих пресъобщение във вестника. Да не говорим за табелата на вратата. Не е точно тайна.

— Чупѝ си главата — каза Хоуп.

— Кхъм. Добро утро, дами. — Гласът на г-н Хенри постресна Луиз.

Дали беше чул коментарите на Силвия? Той самият никога не казваше нищо лошо за директора. Двамата се държаха странно един край друг, едва си продумваха, но някак се разбираха. Или си четяха мислите, или тайно си пишеха съобщения по телефоните.

Силвия с нищо не показа смущение, задето са я хванали да одумва шефа си.

— Как сте днес, г-н Хенри?

— И по-добре съм бил, но ще преживея. — Отпи кафе и се прокашля, преди да продължи: — Имам малка задачка за вас. От няколко години насам се опитваме да прокараме едно данъчно увеличение, за да получаваме повече средства. Не е много, само малко данък собственост, около стотина долара на година на домакинство. Поисках от съблюдалния събор да ни включат в графика си за следващата седмица. Мисля, че ще е хубаво да изнесем малка презентация за подобренията, които сте направили.

— Заемаме се, г-н Хенри — каза Силвия. — Не се тревожете за нищичко. Луиз и аз ще се погрижим.

— Наистина мисля, че вършите страховта работа. Едно време щях и сам да се захвана, но вече съм старец.

— Недейте така. Човек е на колкото се чувства — каза Силвия.

— Чувствам се на около сто и десет — промърмори той и се затътри към кабинката си.

Хоуп се изправи и го изпроводи с поглед до входа към общото помещение.

— Това е то, хора. Г-н Хенри не ще да си признае, но г-жа Гъндерсън иска да ни затвори. Нали ви казах за нея?

— Настоятелката, която на практика командва енорията. Г-жа Труди ми разказа — рече Луиз.

— Онази дребна пълна женица, пред която г-н Фоули удряше чело, когато се появи ли? Тя иска да ни затвори, така ли? — обади се Силвия.

— Мрази г-н Хенри, защото не подкрепи кампанията й за настоятел. Прицелила се е в кметското място тута, в града. Един вид, вижда го като враг. И мене не ме е залюбила.

Хоуп сложи ръце на кръста си и се намръщи, все едно виждаше г-жа Гъндерсън пред себе си.

— Не може да затвори библиотеката, няма властта — каза Силвия.

— Няма и да може, ако данъкът мине. Но иска да го спре, а тогава на библиотеката просто ще ѝ свършат парите.

Хоуп седна обратно на бюрото си.

— Какво ще правим? Как ще я надвием? — попита Луиз.

— Не знам. Май никой не може да спечели срещу старата кукувица.

* * *

От мястото си зад регистратурата Луиз гледаше идващите за зумба жени. Силвия настоя, че стаята за конференции е малка, тъй че тя и Луиз преместиха масите в главното помещение до стените, за да освободят пространство. Когато дойде време за началото, петнайсетина жени смутено пристъпваха от крак на крак, преструвайки се, че загряват. Майката на сестрите Би беше там заедно с най-голямата си дъщеря (Белинда?), а също и Амбър, касиерката от бакалията, Шерил, Джина и Трейси, майки на децата, които идваха за вечерните приказки на Хоуп, както и Дженифър, Мишел, Стейси и Томика, които учеха в близкия обществен колеж, обслужващ няколко от местните енории. Някои от другите също изглеждаха познати, но Луиз не си спомняше имената им.

Силвия бе успяла да изтормози Луиз да се преоблече за тренировка. Предишната седмица пък Луиз изкопа трикото от дъното на шкафа си и се записа за безплатен пробен период в местния фитнес. Не искаше да си признае, че ненадейният ѝ интерес към добрата физическа форма може да има нещо общо със Сал. Нито пък че това е причината да открие почти изсъхналата си спирала и лак за нокти от най-горното чекмедже в банята, което тя бе твърде ниска, за да достигне без стол.

Мари влезе и леко развеселено погледа жените от зумба класа.
Остави книгите си на регистратурата.

— Какво е това чудо?

— Зумба. Последната фитнес мания. — Луиз маркира книгите.

— Силвия се мъчи да ме убеди да се включва, но не мога да танцувам.

Момичето повдигна леко рамо под огромния суичър.

— Повечето от тях сигурно също не могат.

— Права си. Хареса ли ти поредицата за дивергентите?

— Да, много.

— Чела ли си „Игрите на глада“?

— Не.

— И аз, но Силвия казва, че са много добри. Мислила ли си да се запишеш в нейния книжен клуб?

Мари поклати глава.

— Онези хлапета ме мислят за шантава. Винаги казвам не каквото трябва и ме гледат странно. Падат си по някакви сериали, които не съм гледала, и гримове, и тем подобни. Сигурно са свестни, но не ме разбират.

— Продължавай да опитваш. На мен ми отне дълго време да го науча. Давам ти този съвет безплатно.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Напротив, познато ми е. Като дете ме тормозеха често.

Мари окръгли очи. За пръв път, откакто Луиз я познаваше, момичето изглеждаше напълно будно.

— Теб?

— Тогава бях по-различна. По-тиха, по-смотана. Нещо такова, кой знае? Затова се омъжих за първия мъж, който ми обърна някакво внимание, разведох се и сега отглеждам две деца сама.

— Това е кофти.

— Можеше и по-зле да е. Вече не се боя от хората. Преследвам целите си. Какво пък, най-много някой да ми каже „не“.

Това си беше напълно вярно. Още се чувствуше ненамясто понякога, например сред южняшките хубавици от онова бебешко парти, но това не й пречеше.

Ако беше тийнейджър, ситуацията в дома на Триш щеше да ѝ причини дни емоционално тъпчене със сладолед и самоомраза. Но сега можеше просто да свие рамене.

— Да... — Мари хвърли поглед към класа по зумба. — Може ли да си взема книгите? Трябва да се прибирам, имам да пиша домашни.

— Стигнаха до детскo-юношеския отдел. Историята на Луиз може би не бе повлияла изобщо на момичето. Мари имаше много повече проблеми от Луиз на нейната възраст — например кога пак ще може да яде. Влезеше ли в университет, щеше да е направила добра първа стъпка по-далеч от тази ситуация. Луиз си отбеляза наум да предложи на Силвия да започнат програма за подготовка на кандидатстуденти.

— Добре, дами. Да започваме! — Силвия натисна копчето на CD плейъра си, докато Луиз и Мари се връщаха към регистрацията.

— Присъедини се — каза момичето. — Ако искаш де.

— Може да пробвам.

Преди да маркира книгите, Луиз отиде до кухнята и извади допълнителния си обяд. Беше свикнала да носи повече храна, в случай че Мари се отбие. Когато се върна при нея, каза:

— Искаш ли от време на време да гледаш деца? Силвия със сигурност много би искала да поизлезе понякога с мъжа си. Аз също може да поискам да седна в някое кафене с хубава книга.

— Супер. Едно време гледах децата на съседите, преди да се изнесат — каза Мари, прибирайки книгите и храната.

— Какво ще кажеш за понеделник? Ела към четири и половина и ще те откарам до вкъщи. Може да преспиш, а аз ще те върна тук навреме за училище.

— Да, става.

Мари затвори раницата си и се повлече към изхода. Спря на прага, вдигна вежди и кимна към зумба групичката.

Луиз сви рамене.

Момичето кимна, поизправи гръб и излезе.

Силвия угаси повечето лампи и включи една диско топка, която бе закачила за тавана. Първата песен беше „Трильър“ — някои от жените захихикаха. Въпреки това ентузиазирано последваха Силвия. Тя не беше много добър танцьор, но ентузиазмът ѝ беше заразителен.

Луиз излезе иззад регистратурата и си намери място най-отзад. Жените се въртяха и усукваха редом със Силвия, а когато песента свърши, смехът и пляскането бяха почти по-силни от тези на Майкъл Джексън.

Следващата песен беше нещо на испански. Луиз забрави за неувереността си и се изгуби в музиката. Темпото беше бързо и повечето жени трудно смогваха.

— Просто се движете — викаше Силвия. — Не се тревожете, ако не нацелвате стъпките!

До втория куплет някои от по-добрите танцьорки вече заучаваха движенията. Луиз винаги вдигаше погрешния крак, винаги пристъпваше вдясно вместо вляво. Но както никога, не ѝ пушкаше дали изглежда глупаво.

Песента почти приключваше, когато музиката рязко спря. Всички застинаха. В сумрака Луиз зърна тролоподобно създание до

CD плейъра. Трябваха ѝ няколко секунди да познае г-н Фоули. С ръце на хълбоците, той гледаше ядно групичката.

— Не можете така тук! Спрете веднага!

Тишината след този изблик пищеше в ушите на Луиз. Като че всяка жена наоколо бе затаила дъх. Директорът посочи Силвия с треперещ показалец.

— Правиш тези неща без мое позволение. Не можеш да превръщаш библиотеката в дансинг! — Той издърпа кабела на плейъра и размаха щепсела. — Силвия Джоунс, ти си напаст за тази общност. Тикаш в ръцете на децата ни боклучави вампирски романи, подиграваш се на тази литературна институция с необразователни филми, идваш с градските си измислици... Това не е Ню Орлиънс, не ни трябват хора като теб тук.

— Не можеш да говориш така на Силвия! — извика Бриана.

— Не, господине. Това няма да го търпим — даде друга от жените.

Амбър и някои от останалите запристигаха напред, сякаш щяха да се нахвърлят върху г-н Фоули. Директорът вдигна ръце пораженчески.

Висока чернокожа жена с неоновосин анцуг застана пред него и размаха пръст в лицето му.

— Г-н Фоули, не знам какъв ви е проблемът, обаче го прекалихте. Тази млада дама там помага на общността. Повечето от нас не се хващат да спортуват. А ако ми позволите, и на вас ви трябват няколко килца по-малко.

Думите на жената поразсеяха напрежението в стаята. Сред насибраниите жени се дочу хихикане, а онези, тръгнали към г-н Фоули, се върнаха по местата си. Директорът прибра глава между раменете си, победен.

Луиз се промъкна към една от жените, ниска и русокоса, и я попита:

— Коя е тя?

— Тя ли? Марти Прат. От настоятелството е. Г-н Фоули сигурно нямаше така да се разлюти, ако знаеше, че тя е тук. — Жената се засмя.
— Ама че е самомнителен глупчо.

Това беше добронамерено определение. Мнението на Луиз не бе толкова меко: озлобен, жалък малък човечец.

— Да, извинявам се — каза г-н Фоули. — Права сте, г-жо Марти. Малко се поувлякох. Моля, продължете.

И той се изниса през аварийния изход, а Силвия отново увеличи музиката. Луиз се присъедини за следващото парче, макар че доброто ѝ настроение се бе изпарило. Г-н Фоули бе възпрян засега, но нямаше да се откаже.

* * *

Когато иззвъння телефонът ѝ същата вечер, след като беше приспала децата, на Луиз ѝ се прииска да го запокити в стената. Вдигна, тъй като иначе хем щеше да ѝ се наложи да изслуша едно от безкрайните съобщения на бившия си на гласовата си поща, а след това така и така да му се обади.

— Получи ли чека? — започна Брендън. — Исках да съм сигурен. Нито ми се обади, нито ми писа.

Гневът в тона му бе явен, но Луиз се престори, че не го чува. Той може би си мислеше, че светът ѝ се върти около него, но не и тя.

— Да, тъкмо го получих вчера, нямах време да ти пиша.

— Е, сватбата е само след седмица и ти дадох аванс от издръжката, за да можеш да направиш оферта за онази къща.

— Знам, оценявам го. Приеха предложението, ще подпишем в края на месеца. Получих и сериозна оферта за старата къща, тъй че нещата се подреждат.

Внезапно я присви стомахът и я заизмъчваха киселини. Брендън бе нехарактерно отзивчив, заемайки ѝ тези пари, но тя все така не искаше да го вижда. Щеше да ѝ е трудно да се държи нормално край него, дори и в името на децата. Не можеше да им показва колко много неприязън изпитва към него и Джулия. Бяха разбили семейството ѝ и тя не мислеше, че някога ще успее да им прости.

— Предполагам вече си се погрижила за дрехите?

— Взех рокля на Зоуи. Мисля, че ѝ стане. Още не съм ѝ я обличала.

— Ами смокинга? Ще трябва да се втали, нали знаеш?

— Щях да свърша това миналия уикенд, но нямах време.

Луиз седна на леглото и завъртя очи срещу отражението си в огледалото. Не беше нужно Брендън да знае, че Макс се беше запилял, докато тя подбираше роклята на Зоуи. Когато го откри, залепил поглед върху фигурките на Батман в магазина за играчки в мола, беше твърде облекчена и изтощена, за да продължава с пазаруването на дрехи. Ако разбереше, Брендън само щеше да я помисли за калпава майка. Не че и бездруго не си го мислеше.

— Ще отидем утре.

— Надявам се.

— Трябва да затварям.

Луиз го чу да мърмори нещо, но го пренебрегна. След това набра Силвия.

— Искаш ли да отидем до мола утре? — попита Луиз.

— Винаги искам. Защо?

— Трябва ми смокинг за Макс и рокля за мен, но не мога пак да отида сама с децата.

Луиз усети, че може да се разплаче само като си помисли за мъките, които я чакат, когато вземе Макс и Зоуи по задачи. Беше започнала да пазарува надве-натри, преди да ги вземе от училище, защото с тях нещата в магазина винаги приключваха с изтощение и срам. Нещо в бакалниците превръщаше малчуганите в малки машини за унищожение. Прегълътна сълзите си, а гласът ѝ проскърца жаловито по телефона.

— Какво има? — попита Силвия.

— Говорих с Брендън.

— Това ще да е било. Не се тревожи. Ще намерим смокинг и рокля. Ще е забавно.

— Да бе — каза Луиз. Беше възможно. Ако децата се държаха добре и ако можеше да забрави, че го прави за сватбата на Брендън. Захвърли телефона на леглото и отиде в кухнята за чаша вино.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Силвия пристигна, облечена с клин и дълга туника, която някак все пак успяваше да подчертава формите ѝ. Макс я прегърна през краката, демонстрирайки необичайна привързаност.

— Джими мама!

— Здрасти, миличък. Готов ли си да ходим на мол? — Тя приклекна до него. — Ще ти вземем костюмче. Няма ли да е хубаво? Джими чака в колата.

Макс излезе и махна на Джими. Луиз събра обичайния си арсенал купички, пелени и кърпички и закрепи седалката на Зоуи отзад в джипа на Силвия. Единственият признак за промяната във финансовите обстоятелства на Силвия бе колата ѝ.

Някога лъщеше от чистота, но сега подът бе покрит със зърнени закуски и парченца сушени плодове. Преди да уволнят Джейк, Силвия навярно я бе давала за професионално почистване.

— Как върви с мъж вкъщи по цял ден? — попита Луиз.

Силвия сложи седалката на Макс до тази на Джими.

— Моето момиче, пълна бъркотия е. Връщам се всеки ден от работа, чинии навсякъде, играчки на пода, пране прелива от кошовете... А нямам сърце да му се развикам, защото е постоянно депресиран. Справя се добре с Мади, но да гледа бебе по цял ден, не му понася изобщо. Не ми се щеше да я оставям с него днес, но тя вече спеше, когато стана време да излизам.

— А какво прави той по цял ден?

— Моля ти се. Забравяш как е с малко бебе. А и мъжете не могат да вършат повече от едно нещо едновременно. Отчаяно си търси работа онлайн. Даже звъни на приятели от университета. Изведнъж мъжът ми започна да разбира от нетъркинг. Но сега оценява през какво съм минала. Попита ме как не съм се побъркала с Джими като бебе. Казах му „вино и «Дните на нашия живот»“.

— Ами. По-скоро кафе и кримки.

— Скъпо лате от „Старбъкс“. Натоварвах Джими в колата и отивах там всяка сутрин.

Силвия излезе на заден от алеята.

— Значи, трябва да ходиш на сватбата на Брендън. Боже, не мога да повярвам, че се мести тук.

— И аз. Най-лошият ми кошмар.

— Стига. Няма да е толкова зле. Може да помога с децата. Ще ти дава повече време.

— В понеделник ще дойде да ги гледа Мари. Ще трябва да ѝ платя, но поне няма да ми натяква за родителските ми умения.

Луиз хвърли поглед през рамо. Макс и Джими се удряха, а Зоуи зяпаше през прозореца. На Луиз ѝ трябваше помощ с тях, но в същото време не искаше да ги дели с Брендън.

— Трябва да се възползваш максимално. Накарай го да ги взема през уикенд или нещо такова. Може да ти се отвори време за срещи с ягодовия ти фермер. Дано си му се обадила за понеделник.

Силвия размърда многозначително вежди.

— Не, просто ще отида да напазарувам. Това засега е достатъчно вълнуващо.

Луиз искаше да види Сал, но се беше убедила, че ходенето до магазина е по-важно. Всичко им свършваше. Тази сутрин си беше измила зъбите с пастата на децата, с аромат на синя дъвка, защото нейната беше свършила. Малко гласче ѝ нашепваше, че може би просто се страхува от нова връзка, но тя го заглуши. В мола Силвия като по чудо откри паркомясто до вратата. Излязоха и се упътиха към магазина за смокинги.

— Макс има ли си обувки? — попита Силвия.

— С Човека-паяк и с автомобилите от „Коли“.

— Мда, така няма да стане. Ще вземем под наем. Освен ако не искаш да купиш чифт.

— Боже, не знам.

Луиз се радваше, че Силвия реши да поеме щафетата. Самата тя щеше да остави Макс да отиде на сватбата с маратонките си с вградени лампички. Беше ѝ неимоверно трудно да положи каквото и да било усилие за Брендън.

И защо да го прави? Нищо не му дължеше. Може би щеше да е различно, ако поне веднъж беше пратил издръжката навреме или ако се

бе постарал да види децата си през изминалата година, освен за да ги изиска за сватбата си.

В магазина Силвия каза на продавача какво им трябва, докато Луиз пазеше децата да не пипат нищо с лепкавите си ръчички. След като инструктажът приключи, мъжът се скри в задната стаичка и се появи с миниатюрен смокинг и чифт лъскави черни обувки.

— По дяволите, не помня какъв цвят папийонка трябаше да носи и дали да е с жилетка, или пояс — завайка се Луиз.

— Няма значение. Всички така ще му се умилят, че няма да забележат дали си пасва с шаферите.

Силвия показа костюма на Макс. Той заотстъпва назад.

— Не познаваш Брендън. Ще изпадне в истерия.

— Ами, обади му се.

Луиз извади телефона си.

— Силвия, би ли отвела Зоуи по-далеч от папийонките? — Попадна на гласовата поща на Брендън. — Не вдига.

Силвия върна Зоуи в количката ѝ.

— Черна жилетка, черна папийонка. Не можеш да сгрешиш с това.

Продавачът кимна. Извади шивашки метър от джоба си и започна да мери краката, ръцете и кръста на Макс. Момчето не помръдваше и го гледаше ококорено.

— Сега, Макс, трябва да изprobваш тези обувчици тук — каза Луиз.

— Не. — Макс се върна при Джими и двамата се завъртяха около една от стойките за дрехи, преструвайки се, че се обстреляват.

— Макс, ако не дойдеш и не обуеш обувките, няма да получиш сладолед.

— Сладолед!

Джими спря да тича, а Макс отиде да разгледа обувките.

— Не mi харесват.

— Пробвай ги.

Силвия свали щампованите му с Човека-паяк маратонки и натика крачетата му в кожените обувки.

— Стягат! — Макс се измъкна от обувките.

— Имате ли с един номер по-големи?

Продавачът сви рамене.

— Тези са по мярка, сигурен съм.

— Намерете други. Не ме интересува, ако ще да са за възрастен, искам просто да ги носи — каза Луиз.

Той отново сви рамене и се оттегли.

— Мъже... — Силвия завъртя очи. — Джими!

Синът ѝ се опитваше да свали едно палто от закачалката му. Дръпна го отново. Стойката се наклони към него, но вместо да я пусне, той дръпна по-силно. Силвия и Луиз изтичаха да я хванат. Късно. Джими скочи встрани, а стойката се сгромоляса.

Палтата и саката по нея имаха вид на сплескани, натрупани един върху друг трупове. Луиз и Силвия вдигнаха стойката и се заеха да окачат наново палтата. Продавачът се върна с нов чифт обувки. Загледа се в палтата на пода, но нищо не каза.

Силвия взе обувките, оставяйки Луиз да се справи с дрехите.

— Само това ли имате?

— В по-големите размери, да.

Той потрети познатия жест с раменете си.

— Макс, пробвай тези.

Той тъкмо бе облякъл едно мъжко сако. Ръкавите се влачеха по пода. Луиз го взе и го окачи обратно на стойката.

— Стига си се правил на Чарли Чаплин. — Силвия му помогна да се обуе. — Харесват ли ти?

— Да.

— Вземаме ги.

— Петдесет долара — каза продавачът.

— Мислех, че са под наем — каза Луиз.

— Не и тези.

— Добре тогава — отвърна Силвия. — Отиваме в детския кът. Ще се срещнем на етажа за хранене след четирийсет и пет минути. Мисля, че ти стига, за да си намериш рокля.

— Сигурна ли си, че ще се справиш и с тримата?

— Ако възникне криза, ще ти се обадя.

— Щом настояваш.

Луиз забърза към най-близкия магазин за дрехи, опитвайки се да пренебрегне проплакването на Зоуи зад себе си. Звукът ехтеше в ушите ѝ дори след като се отдалечи.

Докато търсеше женските дрехи, Луиз се бореше с гнева си към Брендън. Не би трябвало да я е грижа, че Брендън се жени. Не беше очаквала нищо по-различно и със сигурност не го искаше обратно при себе си. Защо тогава беше толкова разстроена? Защото е сама? По прищаявка, извади телефона си и се обади на Сал.

— Ей — каза той. — Виж, съжалявам, че не съм ти звънял. Глупавите ми скъпи ягодови растения измират. Опитвам какво ли не, но нищо не работи. А реколтата от другите, които продавам, вече е готова, така че работя като луд.

— О, извинявай. — Луиз изпусна затаенния си дъх.

Беше минала само седмица от срещата им, но тя все така се тревожеше защо той не се обажда или не спира край библиотеката.

— Искам да ме изведеш. Моля те.

— Добре. Не ми се ще да питам, но защо?

— Трябва да ходя на сватбата на Брендън и не искам да си купя рокля за нея. Ако знам, че мога да я облека за среща с теб, ще успея да си избера нещо.

Луиз прехвърли няколко рокли, които й напомниха на полиестерните ужасии на майка й от едно време. Продължи нататък.

— Следващата седмица ще получа първите приходи от ягодите, тъй че, добре, нека да измислим нещо. Съжалявам за сватбата.

— Боже, току-що ми хрумна нещо.

— Какво?

— Ела с мен. Така де, човек винаги може да вземе някого със себе си на сватба, нали?

— Да, предполагам. Не разбирам от етикет.

— Имаш костюм, нали?

— Цял куп. От дните ми на фукилив адвокат.

— Хайде, тогава. Моля те.

— Добре. Даже може да се позабавляваме, да потанцуваме.

Погледът на Луиз попадна на наситеносиня рокля до прасеца.

— Идеално.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Понеделник сутрин Луиз прекара първите няколко часа на работа в мъгла от изтощение. Зоуи се беше събудила към два през нощта и така и не си легна до пет. Луиз реши да гледа телевизия, наваксвайки с повторения на този или онзи сериал. После заспа в джипа на Силвия на път към работата въпреки денс музиката, която бучеше по радиото. Чувстваше мозъка си, сякаш се движи с десет километра в час въпреки петте чаши кафе, които бе изпила насила досега.

Когато дойде редът ѝ на регистратурата, тя задряма на стола на Лили за няколко минути. Когато се събуди, пред нея стоеше жена с кисело лице и перхидролена коса.

— Ако сте приключила с дръмката, искам да поговорим.

— Да, разбира се. — Луиз се понадигна. — Извинете, дъщеря ми ме държа будна нощес.

— Аха. — Жената очевидно не бе впечатлена от оправданието на Луиз. — Възмутена съм, че настърчавате децата ни да четат тези боклуци.

Показа ѝ книга, на чиято корица позираше жена с яркочервени устни и туника с цепка по средата.

— Това е пълна проклетия. Дъщеря ми я донесе от училище. Каза ми, че една от вас ѝ я е дала. Не ми харесва детето ми да си взема книга от библиотеката, без да знам. Нарушавате правото ми на родител да казвам на детето си какво да чете.

Луиз още не се беше събудила от неочекваната дръмка. Взря се в девойката на корицата, сякаш момичето аха-аха щеше да продума.

— Ами, мисля, че колежката Силвия е обсъждала книгата в някои училища... — За рамото я стисна корава длан. Беше Хоуп, свила устни.

— Г-жо Урсула.

— Г-жо Хоуп. Знаете ли за това?

— За това, че г-жа Силвия ходи по училищата и се опитва да накара децата ни да четат? Разбира се.

— Значи одобрявате.

Урсула направи гримаса, все едно е заровила нос в кошче за боклук.

— Ето как ги виждам нещата — започна Хоуп. — Ако ще караш децата да четат, по-добре им дай нещо, което ще им е интересно. Не можеш да им тупнеш „Моби Дик“ и да ги чакаш да го изядат с кориците. Тази книга тук не е толкова лоша. Слагат корици като тази, за да привлекат децата. А и, г-жо Урсула, на ваше място повече щеше да ме е грижа какви ги върши ангелчето ви под пейките на игрището с онзи хлапак Краски.

— Хмпф. Г-жа Гъндерсън ще разбере за това.

Урсула пусна книгата на бюрото пред Луиз и излезе.

— Мислех, че не харесваш тези детско-юношески неща — каза Луиз.

Хоуп изпроводи с поглед Урсула, скръстила ръце.

— И нея не я харесвам. Дано двете със Силвия да се подгответе за онази презентация пред настоятелството. Ето това ви чака.

— Всички ни чака — поправи я Луиз и за миг реши, че Хоуп може да я оспори.

— Права си. Всички сме заедно в това — рече накрая.

Луиз направи нова кана кафе за обяд. Пружинираше на пръсти, докато я чакаше да стане, поредният отчаян опит да се посьбуди. Силната музика в слушалките ѝ в кабинката ѝ помогна малко, но сега пък ушите ѝ пищяха. Взе си сандвича със сирене и ябълката от хладилника и седна на масата. След няколко минути Силвия и Хоуп се присъединиха към нея.

Г-н Фоули подаде глава от офиса си. На Луиз отчетливо ѝ се стори, че той си търси за какво да ги нахока, но успя само да измърмори:

— Да не шумите там.

— Да, сър! — Силвия отдаде предизвикателно чест, а плешивата му глава се скри отново, а щорите изтрополиха по стъклото, когато Фоули затвори вратата.

— Не знам какво сте му направили — каза Хоуп. — Беше трън в задника ми, но вече е хемороид.

— Ти ли му каза за зумбата миналия петък? — попита Луиз, докато захапваше ябълката си.

— Не, нали ви казах, че няма да ви издам. Сигурно е видял листовките. Защо? Да не се е появил и да ви е спрял?

— Опита, но Марти Прат беше там и му даде да се разбере.

Хоуп разбърка притопления си боб с ориз.

— Уха! Нали знаете, че е в настоятелството? Един вид му е шеф. Един от тях във всеки случай. Нищо чудно, че не знае къде да се дене.

— Ти ли си правила боба? — попита я Силвия. — Добре мирише.

Кокетният ѝ тон я издаде: беше намислила нещо. Луиз я изгледа въпросително, но Силвия само се усмихна. Хоуп сякаш не забеляза.

— Сама си отглеждам боба. Това най-напред. После, не използвам нищо, освен кървавицата на „Ричърдс“. Не ме интересува кой какво приказва, тя е най-добрата. Запържваш я, а после в мазнината от нея и троицата — лук, целина и зелена чушка, северняците не го знаете това, — и малко чесън, а после всичко това и боба ги бутате в гърнето. Обаче първо вадите кървавицата и я слагате чак с ориза. Ако сложиш месото прекалено рано, почва да се разкашка.

— Интересно. — Силвия отпи от диетичната си кола и се престори, че се замисля. — Значи, искам да организирам нещо като събитие на тема здраве в библиотеката.

Хоуп отхапа от царевичния си хляб. Изражението ѝ бе олицетворение на скептицизма.

Силвия продължи:

— Започнахме със зумбата. Но мисля, че проблемът е, че хората в наши дни не готвят. Затова така затъсяваме.

— Това си е така — отвърна Хоуп. — Никой не знае как да готви. Правят се, че нямат време, но имат време да висят пред телевизора по цяла вечер. На мен ми трябват няколко минути да си пригответ манджата сутрин, а като се прибера, имам вечеря. Храната отвън за нищо не става.

— Само дето аз също не мога да готвя. — Силвия вдигна сандвича си с пуешко. — Мога да се оправя с това, но иначе...

— Майка ти не те ли е учила?

— И тя не готви много.

— Лоша работа.

— Тъй че можем да предлагаме готварски курсове. Но ни трябва някой, който да ги води. А Луиз вече е заета с книжния си клуб.

— Никой тук не ще да се учи да готви като янки и бездруго. Трябва ви човек, дето да готви южняшка храна. Обаче откъде ще намерите печка и котлони? Не може да ги сложите тук.

— Защо не? Г-н Хенри има походна печка и може да я донесе. Сигурна съм, че можем да съберем и още няколко преносими котлона.

— И аз имам походна печка. Става, когато спре токът.

— Чудя се дали Лили може да готви — зачуди се Силвия. Луиз потисна усмивката си. Приятелката ѝ се беше разиграла по тънките струни на Хоуп.

— Тая жена може да прави само полуготови бисквити — каза Хоуп, хвърляйки поглед към главното помещение, за да се увери, че Лили е достатъчно далеч. — И тях ще ги обърка, добре, че имат инструкции на кутията.

— Ами някоя от другите клонове? Може би Гленда?

Хоуп изсумтя.

— Трябваше да видите какъв кекс донесе на последната разпродажба на сладки. Беше ме срам да го гледам.

— Е, тогава не знам. Може би трябва да измислим друго. Измерване на кръвното налягане. Червеният кръст сигурно ще изпрати някого.

— Това никого няма да го интересува. Но понеже и бездруго сте ме хванали да работя до късно всяка сряда, може аз да го водя тогава. Но трябва да ми намерите уреди.

— Ей, страхотна идея! Ще ти намерим каквото ти трябва. — Силвия почисти остатъците си и ги изхвърли. — Ще звънна на няколко места веднага. Междувременно може ли да погледнеш черновата ни за пред настоятелството?

— Искате да я прочета?

Силвия влезе в кабинката си и се върна с няколко закрепени с тел листчета.

— Разбира се. Познаваш онези хора. Може да ни кажеш как да ги впечатлим повече.

— Де да знам. Но ще опитам.

Хоуп си взе червен химикал и седна на бюрото. Сложи химикала зад ухото си и се зае да чете.

Мари пристигна точно в четири и половина, повлякла огромната си раница. Панталоните ѝ бяха скъсани на едното коляно. Сложи две книги в купчината си за вземане и се облегна на стената.

Луиз сканира книгите и изключи компютъра на регистратурата.

— Не стой така, помогни ни да затворим — каза Силвия. — Изключи компютрите, докато си взема чантата.

— Да, добре. — Мари обиколи компютрите и ги угаси.

— Майка ти не е против да преспиш вкъщи, нали? — попита Луиз.

— Да, каза само да се държа добре.

— Хайде, момичета, да палим колата. — Силвия се понесе към изхода, а двете я последваха.

Луиз се радваше, че беше ред на Силвия да кара. Още беше изтощена, а и колата беше минно поле от чашки за еднократна употреба и празни опаковки. Тя опря глава назад и се заслуша с половин ухо, докато Силвия и Мари обсъждаха най-новите тийн романи.

Докато вземат децата от училище и се приберат, на Луиз ѝ се искаше да пролази в леглото с чаша вино и книга. Вместо това разведе Мари из къщата и ѝ каза къде са им пижамите и четките за зъби.

Когато стигнаха до спалнята на Макс, Мари вдигна ръка.

— Ако прекараш още малко време в обяснения, вечерта ще мине. Не се тревожи, ще се оправя.

— Права си. Добре, във фризера има пилешки хапки. Знаеш ли как да работиш с печка?

— Ако не знаех, отдавна да съм умряла от глад. Върви. Забавлявай се. Пазарувай или там каквото ще правиш.

— Да, добре. — Луиз си взе платнените чанти за пазар и романа, който мислеше да зачете в кафенето. — ЧАО, деца!

— ЧАО, ЧАО! — провикна се Макс.

Влезе в комбито и запали двигателя. Нещо не изглеждаше наред. Огледа празните седалки, захвърлените чашки, забравените играчки. Децата вече ѝ липсваха.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Следващия четвъртък след работа Силвия откара Луиз до новата ѝ къща. Луиз беше подписала договора два дни по-рано, но не бе имала време да намине оттогава. Хамалите трябваше да започнат работа на следващия ден и тя искаше да се увери, че мястото е в приличен вид. Силвия беше бръкнала в спестяванията си и подаръкът ѝ за Луиз и новата ѝ къща беше отряд чистачи, които цяла сутрин търкаха мръсотията, оставена от предишните наематели.

Щом влезе, в носа я удариха лимоновите изпарения от почистващите препаратори. Всичко светеше. Не я бе грижа, че килимът се разплита, а шкафовете в кухнята са неоноворозови. Цената беше поносима, а тихото кварталче — само на пет минути от библиотеката.

Разходи се из къщата, планирайки кое къде да постави. Двете горни спални щяха да са за нея и Зоуи, а за Макс щеше да остане преустроената всекидневна.

— Луиз, мисля, че имаш натрапник — обади се Силвия откъм кухнята.

Луиз слезе на приземния етаж. От тона на приятелката си си представяше нещо безобидно — гущер или котка.

Присъедини се към Силвия при кухненския прозорец. Беше купила къщата въпреки ужасния двор — небоядисана дървена ограда и площ около два буренясали декара. Обещанието ѝ към Макс за люлка още я тормозеше. Нямаше толкова пари, но не можеше да го разочарова.

Сега обаче все едно сънуващие. Тревата бе окосена старательно, а някой вече беше сложил люлка, както и пързалка и пясьчник. Сал пристъпи иззад един храст, който тъкмо подстригваше.

— Той ли го е направил? — попита Луиз, замаянна.

— Не знам — каза Силвия. — Но звуци като най-вероятното обяснение. А най-подходящият отговор би бил да излезеш и да му благодариш.

— Да, предполагам.

Луиз поклати глава, опита да я проясни. Сал сигурно бе прекарал цял ден в двора. Беше ѝ дал най-хубавия подарък, който някога бе получавала, а тя дори не го беше помолила. Той може и да нямаше деца, но явно я разбираше по-добре от всекиго. В гърлото ѝ заседна буза, но нямаше да плаче пред Силвия, в никакъв случай. Силвия отвори комарника.

— Хайде, моето момиче, едва ли ще те ухапе.

Сал остави ножиците, свали си шапката и обърса чело с червена кърпичка.

— Здрасти, как я карате? Това трябва да е изненада.

— Изненада е — отвърна Луиз. — Изглежда невероятно. Не мога да повярвам, че си свършил всичко сам.

— Нито пък аз. Трябва да работя по реколтата. Но Бета ми каза, че трябва да оправя някак старата люлка, тъй че наминах. Хрумна ми и да поокося, така и така съм тук.

— Може да научиш моя Джейк на това-онова — каза Силвия. — Когато коси ливадата, накрая изглежда като лоша прическа.

— Харесва ми. Сигурно по същата причина, по която ми харесва земеделието. Държиш в ръцете си резултата от труда си. Като адвокат нямах това чувство.

— Ще ми се да те изведа на вечеря, но имам да вземам децата — каза Луиз.

— Няма проблем. Бета е започнала да готови гъмбо и ще ми одере кожата, ако не отида да ѝ помогна да го изяде. Но какво ще кажеш за някой друг път, скоро?

— Става — каза Луиз.

* * *

В другата къща пред входните стълби я чакаше пратка.

Тя я загледа подозрително.

— Мамо, може ли да я отвориш? Моля, моля! — Макс се опита да я повдигне, но веднага я изпусна. Луиз отключи и завлече кутията вътре.

— От татко ви е.

— Татко! — извика Зоуи. Макс заподскача.

— Отвори! Отвори!

— Добре, добре, секунда.

Брендън беше използвал твърде много тиксо и Луиз трябваше да го среже с ножици — междувременно Зоуи се покатери на гърба ѝ. Тя устоя на изкушението да я изтърси от себе си като муха.

Луиз се разтършува из целофана и откри тениска за Макс с щампа на камионче отпред. Щеше да му стои като рокля. Даде му я, а той я захвърли настрана. За Зоуи имаше тениска с цял размер по малка. Брендън, разбира се, не беше включил касовата бележка. А ако просто бе попитал, тя щеше да му каже размерите на децата — той обаче смяташе, че вечно знае всичко. Чак когато се разделиха, Луиз осъзна каква подлога е била. Беше изпратил и кукла за Зоуи. Няя куклите не я интересуваха. Тя я натика в един ъгъл и отиде в кухнята да си играе с консервите в долапа.

Междувременно Макс се мъчеше да отвори кутия с камиони играчки. Е, тук поне Брендън беше налучкал.

Луиз успя да ги измъкне, след като пет минути мушка и ряза опаковката, и Макс започна да ги кара по пода — лесно беше да му се угоди, поне временно.

Луиз си наля вино, преди да прочете бележката на дъното на колета:

Дано децата да си харесат подаръците. Надяваме се,
че всички са готови за сватбата.

Брендън и Джулия

Луиз сръбна вино и включи печката, а после извади пилешките хапки, докато Зоуи вадеше консерви от долапа и ги подреждаше на пода. Защо не можаха да ѝ подарят някакви кухненски играчки?

Луиз натика уплътнението на колета и бележката в боклука. Нямаше сватбен подарък, но и не беше гост. Макс и Зоуи бяха. Въпреки това сигурно се очакваше да купи нещо. Защо не можеха да се оженят във Вегас, пред някой фалшив Елвис?

Глупавото шумолящо уплътнение не се побираше в кофата за боклук. Зоуи откри едно парче и започна да го къса на парченца, които щяха да са ад за измитане. Луиз бе твърде уморена, за да я спре. Седна

и довърши виното си. Надяваше се някога да отшуми неприязънта ѝ към Брендън и Джулия. Гневът не ѝ влияеше добре, нито на децата — знаеше това. Но сетеше ли се за онези двамата, цялата се напрягаше. От ъгъла на стаята куклата я гледаше изцъклено.

* * *

Луиз се разходи за последно в старата си къща, за да се увери, че хамалите не са забравили нещо. Беше удържала на обещанието си да не излиза на двора. Дори през прозореца гледката на люлката на дървото и бараката, където държаха надуваемия басейн и разните играчки, я натъжаваше повече дори от опразнената къща. Още едно напомняне, че животът ѝ се променя против волята ѝ, отново. Макс и Зоуи дори не помнеха голямата къща в Айова, когато родителите им още бяха женени. А когато се преместиха в Луизиана, Макс понякога споменаваше Брендън, но след това сякаш забрави.

Луиз тайничко се зарадва, когато го забеляза. След като мъжът ѝ не полагаше никакви усилия за децата си, не заслужаваше и да го помнят. Сега обаче се местеше в Сейнт Джуд и тя бързо трябваше да промени отношението си. Нямаше да е лесно.

Луиз заключи и се качи в комбито. Беше започнала да чувства Сейнт Джуд като дом през последната година. Не беше сигурна дали с Алигейтър Баю това щеше да се повтори. Когато се премести в Сейнт Джуд, беше ѝ се сторил твърде различен от Средния Запад, беше решила, че никога няма да свикне с Юга.

Но Алигейтър Баю беше съвсем различен. Единият град беше едно от средоточията на щата, а другият дори трудно можеше да се нарече град. Местеше се на изолирано, провинциално място. Всеки познаваше всекиго, а тя щеше да се чувства още по-чужда отпреди.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Когато стигна до новата си къща, намери Сал отпред, подрязващ храстите пред входа. Г-жа Труди и Бета пък бяха на колене и засаждаха цветя.

Луиз паркира зад олдсмобила на г-жа Труди и се загледа с почуда. Местенето в Сейнт Джуд беше самотна история.

Никой не ѝ беше помогнал да разопакова, да окоси ливадата, да поправи дупките в дървената ограда. Преди да срещне Силвия, Луиз се луташе. Но Алигейтър Баю вече я приветстваше.

Вътре, в кухнята, Хоуп и Бриана приготвяха обяд. Всички тези хора се трудеха заради нея, сякаш наистина я искаха до себе си. Вече се чувствуваше част от градчето.

— Не мога да повярвам, че сте тук заради мен — каза тя.

— Никой не се мести да живее тук без хубаво посрещане — каза Хоуп. — Посетителите от библиотеката оставят неща цяла сутрин. Ела да видиш.

Плотът до хладилника бе отрупан с печива: хляб, бисквити, пралини, орехови сладкиши, кексове. Всеки подарък беше с бележка.

— Все едно се женя в огромно семейство — каза Луиз, докато четеше картичката, прикрепена към найлонов плик с шоколадови курабийки. Хората в града очевидно ценяха това, което тя и Силвия се опитваха да направят. Беше важно за тях. Без библиотеката къде щеше да ходи Мари за безплатен обяд и компания? Къде сестрите Би щяха да си пишат с приятелите си онлайн и да намират други хлапета, които обичат К. С. Луис? Как щеше шофьорът на камион да си намира аудиокнигите, които го държаха буден, докато пътуваше из страната? Къде щеше да ходи г-жа Труди за кафе и списанията си? Луиз остави курабийките и се обърна към Хоуп.

— Трябва да победим г-жа Гъндерсън. — Очите на Хоуп се поокръглиха малко повече от обичайното.

— Така си е. Ела да поседнеш сега, ще ти сипя нещо за ядене, преди да почнеш да разопаковаш — каза тя.

Някой беше разположил пластмасова маса и столове в кухнята. Луиз седна и загледа Бриана, която овалваше филета от сом в яйце, а после в царевична галета, а после ги нареждаше в мазнината в чугунения тиган. Движеше се пъргаво въпреки килограмите си. До нея Хоуп сипваше готовата храна — пържена риба, бял хляб и колсло, по чиниите. Луиз не искаше да бездейства, докато другите работеха, но знаеше, че няма смисъл да спори с Хоуп.

Хоуп оставил чиниите на масата и подреди край тях пластмасови прибори и салфетките. Когато всичко беше готово, отвори входната врата и подвикна:

— Идвайте да ядете!

Сал, Бета и г-жа Труди влязоха, свалиха мръсните си обувки и измиха ръце, преди да се подредят около масата. Хоуп им наля студен чай в картонени чашки и започнаха. Луиз заби виличката си в хрупкавата коричка на рибата — отдолу месото беше сочно и мяко, още по-вкусно в комбинация с тръпчивото колсло.

Хоуп спря хамалите, когато внесоха първите кашони.

— Вземете да намерите масата на Луиз в онът ваш камион, и столовете, и ги сложете тук, преди да изстине храната. А пък и чай сигурно ще искате след цялото мъкнене.

Двамата млади чернокожи мъже побързаха да внесат масата и столовете, а Бриана им напълни чиниите.

Луиз огледа групичката: Сал, къдрокос и рошав, с нахлупената над очите шапка, дългнестите хамали, които си сваляха кожените ръкавици, Бета с опънатия по нея градински гащеризон и чевръстата Бриана, която тъкмо носеше допълнителните порции. Хоуп пък вече си пълнеше устата с риба и колсло все едно животът й зависи от това. Луиз се чувстваше почти като у дома си. Никога нямаше да е южнячка, но можеше да е ексцентричната библиотекарка янки. Нямаше да е толкова зле.

— Радвам се, че си тук — каза Сал. — Всички се радваме.

— Може да си от Замръзналия Север, но си наш човек. Няма да те върнем — додаде Хоуп.

— Давайте ми да ям храна като тази и няма да можете да ме върнете, даже да искате — каза Луиз. — Какво ще има за десерт?

— Кекс със заливка. — Бета отнесе празната си чиния в кухнята.

— Донесох си домашното ягодово сладко за заливката.

Когато изядоха два кекса и цял буркан със сладко, всички се върнаха на работа. С толкова много помощници почти всичко беше готово, докато стане време Луиз да вземе децата от новото училище. Щеше ѝ се да има как да се отблагодари на всички. Прегърна жените и се ръкува с мъжете, а после всички се отправиха по колите си.

Сал си тръгна последен.

— Чакай да ти изнеса боклука.

— Благодаря за всичко. Не мога да повярвам, че ми свършихте цялата тази работа.

— Подбудите ми не са съвсем чисти.

Сал стегна връвта на чуvalа за смет и го изнесе навън.

— Какво имаш предвид?

— Още искам втора среща с теб.

— И аз — отвърна Луиз.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Луиз седеше в кабинката си с третата чаша кафе от обяд насам. Още един ден на умора. Само веднъж ѝ се щеше да спи цяла нощ, без прекъсвания.

Обикновено се будеше Зоуи, но напоследък Макс се измъчваше от кошмири, сигурно заради новата къща. Обикновено заспиваше след малко успокоение и приказка на айпада, още един подарък от Брендън. Понякога обаче се будеше само час по-късно. Луиз бе така отмаяла, че я боляха очите. Дори бе опитала да спи в колата в обедната почивка. Не помагаше.

Силвия показа глава над преградата на кабинката.

— Десетима души — каза.

Луиз примигна, опитвайки се да се съсредоточи.

— За кое?

— Готварският курс на Хоуп. Доста добре като начало.

Проскърцаха маратонки и се показва и Хоуп.

— Не искам да го спира, както е пробвал с вашите зумби. Искам всичко да се знае. Отивам да му кажа.

— Добре, но г-н Хенри вече одобри — подхвърли Силвия, докато вкарваше количката с новите юношески книги в кабинката си.

Луиз глътна още кафе и успя да довърши каталогизирането на собствената си количка с кримки. След няколко минути беше вече на път към рафтовете, където да ги подреди, когато Хоуп излезе от офиса на директора. Бълсна вратата, а щорите зашляпаха по стъклото, докато тя излизаше от задната врата, без да каже нищо на Луиз и Силвия.

— Трябва да я хванем. — Силвия закрачи почти бежешком към вратата. — Хоуп, чакай.

— Не, писна ми. Махам се оттук. Този човек ми скъса вече нервите.

Хоуп махна небрежно с ръка и продължи напред.

— Поне ни кажи какво стана — подканни я Луиз.

Хоуп се качи в пикапа си.

— Искате да знаете? Елате с мен.

— Къде отиваш?

— Фермата на Сал.

— Не можем просто да си тръгнем — каза Луиз. Примамваше я възможността да види Сал, но работната ѝ етика не ѝ позволяваше да остави работата си. Дори от столовата преди години не се бе измъквала, макар да я мразеше.

— Както щеш. — Хоуп понечи да затвори вратата.

— Защо не? И бездруго приключваме след час — каза Силвия. — Нека мързеливият негодник да стои и да маркира книги за разнообразие.

Хоуп се ухили.

— Не, Лили е там, тя ще се погрижи. Освен това и бездруго ще остане за вечерната смяна.

— Чакайте, трябва да взема нещо. Не тръгвайте без мен. — Силвия се затича обратно, изумително бърза върху десетсантиметровите си токове. Върна се с лаптопа си, отново на бегом, и после се натикаха в купето на пикапа, Луиз по средата, опряла бедро в това на Силвия.

— Да минем да се понатискаме на задната седалка? — предложи Силвия.

Луиз се засмя. Наистина в училище се беше тъпкала така в кола.

— Само ако ме заведеш после на бала. Не съм толкова лесна.

Хоуп запали и тръгна.

— Каза ми да си махам дебелото четирибукувие от офиса. Само дето не го каза толкова меко. Познавам го, откак бяхме малки. Не може да ми говори така. — Тя хвърли кос поглед към Луиз. — Наистина сте му бръкнали в окото.

— Нищо не сме правили — каза Силвия.

— Еми, сменихте графика, започнахте програмите за юноши, книжни клубове, зумба. Не обича да ви гледа как променяте нещата. Той си е добре на службицата. Не ще нищо различно. Мрази различното. И двамата помним времето, когато знаехме чия е всяка кола по главната улица, тогава се казваше улица „Хетфийлд“, на баща му беше кръстена. На тази улица най-напред построиха тяхната къща, тогава полето беше още голо. Сега човек едва излиза на шосето сутрин, толкова голямо движение има. И аз съм така.

— Това не му дава право постоянно да се прави на диктатор на дребно — възрази Луиз.

— Естествено, че не. И съм бясна като миеща мечка на дърво. Направо ми иде да си хвърля оставката и да се върна в детската градина. Малките деца ще са ми по-малко беля от него. — Силвия се притисна във вратата, когато Хоуп взе един завой малко рязко.

— А защо ще ходим във фермата на Сал?

— Защото може да успее да ме успокои. Ако сестра му е там, може и вечеря да получим даже.

— Няма ли да възразят, ако им се натресем? — попита Луиз, гответвайки се за поредния остьр завой.

— Хич. Рода са ми. А и му се ще да види момичето от Минесота пак.

Силвия смущи Луиз в ребрата, малко по-силно от нужното.

— Ох!

Хоуп стигна до новия квартал на Луиз и забави пред къщата ѝ.

— Как се нагаждаш към новия дом?

— Добре. Хубаво е тук. Дори не съзнавах колко шумна е магистралата, преди да се окажем далеч от нея.

С изключение на кошмарите на Макс, децата бързо привикнаха с новата къща. Прекарваха часове в задния двор, играеха в пясъчника и на люлката. Не забелязваха, че къщата е по-малка, нито че килимът е износен, а линолеумът се лющи по ъглите.

Хоуп спря колата. Посочи с палец към къщата срещу тази на Луиз.

— Срещна ли вече Петигрю?

— Още не.

— Старата ни гледа в момента. Преместила се е с първия си мъж още през 56-та и си викам, че не ще да е мръднала от онъя прозорец оттогава. Хилда ходи да им носи по някой кекс от време на време и казва, че си имат от онези тапицираните столове и телевизор като кашон, все едно си в тв предаване отпреди петдесет години. Един пръст прахоляк по всичко. — Хоуп стартира отново и зави по алеята, водеща до дома на Сал. — Но са кротки, де. Трябва да се отбиеш и да се представиш някой път. Веднъж в седмицата Сал си докарва косачката и им оправя ливадата.

Луиз кимна, но не слушаше внимателно. Едва за втори път гостуваше на Сал. Наистина ли беше толкова зает, колкото твърдеше? Или караше по-бавно по други причини? Очевидно я харесваше — сестра му едва ли можеше сама да го принуди да прекара цял ден, оправяйки задния ѝ двор. Трябва да е било негова идея. Или просто ѝ се щеше да вярва в това.

* * *

Когато Сал чу автомобила по алеята си, заобиколи кемпера, за да види кой е. Февруари беше най-заетият му месец. Ягодите бяха започнали да зреят, а Бета практически беше затворила фризьорския си салон, за да му помага с обиколките по училищата и уикендите на откритите врати. Децата идваха да берат, да си играят, да учат за земеделието. Обичаше да вижда полетата си пълни с деца, работници и приятели, но имаше толкова много за вършене, че нямаше време даже да мисли. Все му се искаше да се обади на Луиз, но така и не стигаше дотам. Дори сега беше край кемпера си само за да нахрани кучетата и да нагледа ягодите в оранжерията си. Беше Хоуп. Позна червения ѝ пикап. Първа слезе Силвия и кучетата моментално я обградиха, а когато приклекна, се надпреварваха да близнат лицето ѝ. След като Луиз и Хоуп също слязоха, някои насочиха вниманието си към тях. Луиз носеше светлосин жакет и пола с ниски черни обувки. Беше разкошна, но Сал предпочиташе дънките и каубойските ѝ ботуши. Най-малкото тези дрехи ѝ изглеждаха неудобни — все скришом подпъхваше ризата си в полата или пък опъваше чорапогащника си.

Хоуп си проправи път през кучетата, разбутвайки ги с гумения си ботуш.

— Сал, чихуахуатата ти ни нападат.

Сал подсвирна. Две от животинките хукнаха към него, а останалите продължиха да душат новодошлите.

— Ще трябва да извините добичетата, нямат много обноски. Виждам, че си докарала цялата библиотека.

— Не, Лили и Мат ги няма — каза Хоуп.

— Така си е. Ще влизате ли? Малко е хладно днес, особено за без якета. — Вдигна вежди. — Г-н Фоули ли ви изгони?

— Точно тъй — каза Хоуп. — И по-добре да ме склониш утре да се появя пак там, иначе ти и Бета ще ме храните всеки ден.

— Тя няма да възрази.

Сал задържа вратата, докато влязат всички, заедно с кучетата, коитознаеха, че е време за ядене. Радваше се да види Луиз и се наруга наум, задето не ѝ се беше обадил. Заеш беше, но не можеше ли да отдели минутка? Или се боеше? Притесняващо се, че ще се изложи някак или че тя ще му разбие още крехкото сърце?

— Имам бял боб за цяла рота, ако искате да останете. Бета намина и го сложи в гърнето сутринта. Както казах, обича да храни хората.

— Най-напред искам бира — каза Хоуп.

— Вземи си от хладилника. — Сал загреба храната на кучетата и те се подредиха да ядат, размахали опашки.

Силвия и Луиз седнаха на кухненската маса, докато Хоуп тършуваше в хладилника. Сал седна до Луиз. Щеше му се да са насаме, за да се извини, задето не поддържаше по-често връзка.

— Е, не сте ми казали какво правите тук — каза той. Хоуп му подаде бира и изпи половината от своята, преди също да седне.

— Онзи мухльо, за когото работим, беше груб и ми скъса нервите. Писна ми от глупостите му.

— Е, нищо ново, нали? Хайде, Хоуп, познаваме Фоули достатъчно отдавна, можем да го очакваме от него.

— Не, сега е друго. Откак Луиз и Силвия започнаха работа, не спира да ме тормози. Вика на всички, ако си говорим, праща нагли имейли. Казах му, че искам да започна уроци по готовене, а той вика, че храната ми смърдяла. Знае, че не е вярно! Да не сме третокласници!

— Луиз и аз сме проблемът, дума да няма — каза Силвия.

Хоуп изсумтя.

— Не сте вие. Той е.

— Енорийските настоятели се срещат днес — каза Луиз. — Г-н Фоули може да мисли, че сме проблем, но трябва да покажем на тях, че не бива да ни мислят за такъв.

— Направо ми беше изскочило от главата — рече Хоуп.

— Желая ви успех. Г-жа Гъндерсън е от желязо. За нищо не гласува, което не е предложила сама.

Сал се облегна назад на стола си. Искаше да им помогне да спасят някак библиотеката, но знаеше колко е влиятелна Гъндерсън. Обменната ѝ монета бяха услугите, а който влезеше в черния ѝ тефтер, беше наказван. Можеше да се окаже спрян, задето е карал пет километра в час над ограничението или пък изправен пред настоятелите по силата на някаква никому неизвестна наредба за райониране.

— Просто трябва да я издухаме — каза Силвия. — Образно казано. Луиз и аз работихме като луди по презентацията.

— Каквото видях, изглеждаше добре. — Хоуп вдигна бирата си за наздраве. — Наистина ви желая успех.

— Значи можем да разчитаме на помощта ти — и Силвия запримила свенливо срещу Хоуп.

— Ама, разбира се. Особено след днес. Може да сте градски момичета, но сте прави за цялата работа, няма спор.

Кучетата навириха уши, а миг по-късно по алеята се чу втора кола. Сал беше изгубил представа за времето.

Беше обещал на Бета да ѝ помогне да привършат заедно работата по лехите. Сигурно вече беше преброяла парите, беше изпратила работниците, беше се уверила, че всички приспособления са прибрани, и всичко беше заключила. Сал ѝ беше дължник.

Довърши бирата си и отвори вратата. Бета се качи по стълбите с шоколадов кейк в ръце. Остави го на масата и свали кафявото си космато палто, докато кучетата подскочаха покрай коленете ѝ.

— Виждам, че си имаш компания. Добре, че сготвих повече боб.

— Трябва да ядат по-бързо и да ходят на срещата на настоятелството — каза Сал.

— Божичко, трябва ли да ходите? Онези хора цяла нощ ще говорят празни приказки.

— Е, заради данъка за библиотеката е. Искаш ли и фасул?

— Онзи, който консервира миналия месец? Ако само това имаш.

— Бета седна на масата.

— Естествено, че само това имам, какво си очаквала? Козе сирене и минирукола?

— От време на време.

— Има ли как да помогнем? — попита Силвия.

— Не, оправих се.

Сал взе буркан с консервиран фасул от шкафа си и го изсипа в една тенджера.

Бета се изправи.

— Нека направя ориза. Последния път го изгори.

— Ти стой там. Аз ще го направя — каза Хоуп и се засути покрай Сал, търсейки дълбок тиган.

Сал се върна на мястото си, докато жените поемаха нещата в ръце. Така му беше писано явно.

* * *

Докато довършат парчетата си от кейка на Бета, Луиз искаше само да се излегне на дивана и да заспи, но предстоящата среща не ѝ даваше мира. Щеше ли една янки и една градска мадама от Ню Орлиънс да надвият г-жа Гъндерсън?

— Ето какво ще ти кажа, Бета — рече Хоуп. — Този кейк почти ме кара да си мисля, че мога да се справя с онзи проклетник. И с г-жа Гъндерсън.

— Предполагам, че и с двамата ще трябва да се оправяш — каза Бета, кръстосвайки крака.

— Да, шефът ни сигурно също ще е там. И хич не се радва какво се мъчат да направят тези двете. По-добре да тръгваме. Благодарско ви и на двамата.

Хоуп потупа корем и се изправи. Когато всички излязоха, Луиз се обърна към Сал.

— Още ти дължа онази среща, задето ми оправи двора. Сватбата на бившия ми няма да се брои за такава.

— Дължиш ми, така е — каза той. — Но доколкото помня, чешмата в банята ти капе.

— Значи у нас.

— Само кажи кога.

Нямаше причина Луиз да не го покани в петък вечер. Но се поколеба. Скоростта на пулса ѝ я плашеше, когато той беше близо до нея. Не искаше някой мъж пак да я стъпче.

— Ще ти се обадя допълнително — каза му.

Слънцето се спускаше и студен вятър раздипли прахоляка в двора на Сал. Луиз побърза към колата.

— Позабави се — каза Силвия. — Почти тръгнахме без теб.

Луиз не си направи труда да отвърне. Трябваше да каже на Сал колко го харесва и колко иска да го покани на вечеря. Не можеше да позволи опитът ѝ с Брендън да унищожи всяка възможност за нова връзка. Само че сега не му беше времето да мисли за любовния си живот.

Трябваше да се съсредоточи върху презентацията.

— Силвия, готова ли си?

— Има си хас. — Силвия разкопча най-горното копче на блузата си. — Заредила съм си презентацията на лаптопа. Много ще им е трудно да ни откажат.

* * *

Хоуп ги откарала по главната улица — подминаха пощенската станция и началното училище, преди да стигнат до общината. Паркингът вече беше пълен с пикапи и леки автомобили.

— Целият град с това ли се развлеча? Нямате ли си кабелна? — почуди се Силвия.

Хоуп спря колата.

— Де да знам. Аз поне си имам по-смислена работа.

Бежовата стая без прозорци не бе по-топла от времето навън. На масата отпред имаше по една табелка с име и по един микрофон за всеки настоящел. Почти всички места в публиката бяха заети. Луиз разпозна много от лицата в десния край на стаята, макар да не ги знаеше по име. Зърна и г-жа Труди, Елинор, Елоиз и сестрите Би, както и майка им, на по-предните места. Г-н Фоули и г-н Хенри седяха няколко реда по-назад.

Не ѝ се нравеше групичката в лявата част на стаята. Никого от тях не беше виждала редовно в библиотеката, а ако съдеше по начumerените им лица, не я и подкрепяха.

Един мъж в панталони цвят каки и журналистически бадж им направи знак да седнат на няколко празни седалки в дъното на стаята.

— Здрави, Брю — поздрави го Хоуп, докато сядаха. — Доведох новите библиотекарки, Луизиана и Силвия.

— Страшна забава ви чака. Тези срещи никога не са скучни.

— Джерълд Брю пише за местния вестник. „Алигейтър Баю Газет“. Какво ти, направо го пише целия.

— Е, това не е справедливо. Имам двама служители.

Брю отвори бележника си, взе молива иззад ухото си и надраска нещо на страницата. Настоятелите тъкмо влизаха — заемаха местата си.

Марти Прат и Дилайла Пъркинс можеха да са сестри — и двете със ситно къдрава, сивееща черна коса, и двете по-високи от повечето мъже в настоятелството. Но докато роклята на Прат беше консервативна и тъмносиня, Пъркинс носеше шейсетарска рокля на големи бели точки и ботуши до коляното. Единственият мъж, по-висок от тях, беше преподобният Макдоналд, облечен в костюм с жилетка. Бо Фостър, председателят, оплещиваваше и бе пълен, като малко по-висока версия на г-н Фоули.

Когато влезе г-жа Гъндерсън, всички разговори секнаха. Тя носеше същия жакет и пола, с които я бяха видели в библиотеката първия път. Закрачи към масата на плътните си токове и си намести стола, преди да седне.

— Това е Гънд. Хати Гъндерсън. Тя командва. Всички други са само за параван — каза Брю.

— Да, знам коя е. — От гледката стомахът на Луиз се сви. Онази жена имаше властта да я уволни, да спре постъплението на библиотеката, да я затвори изцяло, ако поиска. А ако г-жа Труди бе права, искаше.

Фостър удари с чукчето.

— Обявявам съвещанието за открито.

Брю подаде програмата на Луиз.

— Ще дискутират „Червена светлина“ пред вас. Дано сте се настанили удобно.

— Настоятел преподобният Макдоналд ще ни поведе в молитва, а след това г-жа Гъндерсън ще прочете клетвата за вярност.

— О, страхотно, преподобният Чийзбургер — измърмори Брю.

— Ще измоли благословия от Бог за целия щат, преди да е доволен.

Макдоналд се изправи и сведе глава.

— Отче наш на небето, благодарим Ти за цялата ти благодат, с която си ни дарил. Молим от Теб благословията Ти за мъжете и жените, които се сражавате за свободата ни по света. Молим от Теб благословия и за децата ни. Всички деца, Отче наш, гладни и бездомни, и безпомощни на този свят. И нека не забравяме и неродените. Иисусе, Отче наш, нека помним невинните животи, които още не са започнали. И, Отче наш, благодарим Ти за свободния пазар, тази прекрасна система, дарила тази благословена страна с толкова благодат. Напътствай ни тази вечер, та да вземем добри решения в нашата малка част от тази велика страна, Отче. И в това напътствай пътя ни и сърцата ни. Отче наш Иисусе, желаем Твоята помощ в решенията, които касаят всички добри и достойни люде в града ни, в Твоя град.

Луиз отвори очи, колкото да хвърли поглед към Силвия. Тя се тресеше, мъчеше се да не прихне. Кого ли щеше да благослови след това? Рибарите? Проститутките в Ню Орлиънс? Срещата може би никога нямаше да започне.

Преподобният вдиша дълбоко, преди да продължи.

— Отче, помогни ни да вземем правилните решения в тази стая, тук и сега. Помогни ни да сторим право за хората от общността ни и особено за децата, които си познавал, преди още да се родят, Отче наш. Името ти славим. Амин.

Луиз и Силвия пропуснаха амина. Силвия прие добре отработено сериозно изражение, когато се обърнаха към знамето в ъгъла и изрецираха клетвата за вярност.

— Първо в графика: да одобрим графика — каза Фостър, когато всички седнаха обратно по местата си. След това прочете документа бавно и със заекване.

— Наистина ли ще го прочете целия? — попита Луиз.

— Дума по дума — каза Брю.

Докато Фостър приключи, дланите на Луиз се потяха. Отново и отново репетираше наум презентацията, но така и не бе сигурна дали е достатъчно добра. Жалко, че нямаше как да махнат с магическа пръчка и да убедят скептиците. Щеше да им трябва, за да спечелят лявата половина на стаята. Дори усмивката на Силвия можеше да не е достатъчна.

— Имам ли предложение за одобрение? — попита Фостър.

Прат се обади:

— Предлагам.

— Това е информаторката ми — прошепна Брю.

— Познавам я. Дойде за часа по зумба на Силвия — каза Луиз.

— Наистина? — Брю погледна към Силвия над роговите рамки на очилата си. — Ще да е било интересна гледка.

— Аз също — каза Макдоналд.

— Всички „за“ да кажат „за“ — продължи Фостър. Последваха „за“-та.

Фостър взе отново графика и го вдигна пред лицето си.

— Второ. „Червена светлина“. Г-жо Гъндерсън.

Тя се прокашля.

— Да, както знаете, чувствам, че сгрешихме, като сключихме договор с тази фирма. Когато ми се обаждат хора от общността за коли, които превишават скоростта или минават на червено, това обикновено става в кварталите. А знаем защо „Червена светлина“ не иска да сложи оборудването си там. Не ги вълнува безопасността, а това да правят пари. Офисът на шерифа има нужда от собствен отдел по пътния контрол, а не тази частна компания.

— Все още има две години, преди да изтече договорът — отвърна Фостър. — Няма какво да направим.

— Можем да прегледаме възможностите си.

— Никой от нас не е подписал договора. Било е, преди да станем настоятели. Но сега сме задължени да го спазваме.

— Винаги има други възможности — каза г-жа Гъндерсън. — Ами ако преместим оборудването им на задънена улица? Или направим така, че да глобяват само хора, превишили скоростта с 30 км/ч?

— Говорят си за това на всяка среща — каза Брю. — Конят отдавна умря, а те го шибат ли, шибат.

Върна молива си зад ухoto и се облегна назад на стола си.

— Не можем така — говореше Фостър. — Според договора трябва да оставим оборудването, където са го монтирали.

— Ще се срещнем с техни представители. Предлагам г-н Фостър и аз, заедно с адвоката ни, да се срещнем с „Червена светлина“ и да обсъдим възможностите.

Г-жа Гъндерсън заби показалец в масата.

— Потвърждавам — каза Макдоналд.

— Който подкрепя предложението, да каже „да“ — каза Фостър.
Настоятелите казаха „да“. Брю завъртя очи.

— Трето. Бюджетът на библиотеката. Г-н Фоули? — подкани го Фостър.

Г-н Фоули доближи катедрата до бюрото на настоятелите и свали микрофона, за да му пасва.

— Да, г-не. Всички имате извадки от бюджета ни за този месец. Трябва да имате и проекции за бюджета ни додатоно. Винаги ми се иска да започвам тези неща отрано.

Г-жа Гъндерсън прелисти папката си.

— Г-н Фоули, за в бъдеще, ако има толкова много страници, предпочитам да са номерирани. Трудно е да ги посочвам, когато не знам последователността.

— Да, г-жо — каза г-н Фоули и се попрегърби. — Съжалявам.

Макар вече да го бе виждала, Луиз не можеше да се начуди на поведението му край енорийските настоятели. Гласът на шефа ѝ звучеше напълно различно — беше като шимпанзе в присъствието на алфа-мъжкар.

— Значи, ако отгърнем на, нека видим... — Г-жа Гъндерсън многозначително прехвърли папката страница по страница. — На страница девет. Бюджетирали сте хиляда долара повече за принадлежности, отколкото миналата година. Наистина ли ви трябват толкова много моливи?

— Не, г-жо. Но всичко ще поскъпне от следващата година. Снабдителят ми каза...

— Тогава се посвийте. И се уверете, че служителите ви не крадат. Един Бог знае, с тези, които наемате...

— Да, г-жо.

— Продължаваме. На трета страница виждам, че сте увеличили бюджета си и за месечни сметки.

— Очаквам сметките ни да нараснат. Държим библиотеката отворена малко по-дълго в съботите...

Г-жа Гъндерсън го прекъсна.

— Забелязах, че в служебната стаичка има прозорци. Може през деня да оставяте осветлението изключено и да вдигате щорите там, поне през зимата, когато няма да става горещо.

Брю се плесна по челото. Г-жа Гъндерсън го изгледа ядно.

— Да, г-жо — отвърна г-н Фоули.

— А това удължено работно време? Посетителите възползват ли се?

— Да, г-жо. Служителите ми отбелязват двайсет процента по-висока посещаемост.

Луиз и Силвия се спогледаха. Бяха дали на Фоули данните за увеличението. Той се бе престорил на безразличен, но сега го съобщаваше изрично, без да споменава, че се бе противил, докато Силвия не го заплаши да напусне. Подмолен ход, но може би най-сетне бе застанал на тяхна страна.

— Това е добре, предполагам. Само че това увеличение не увеличава постъпленията, освен ако хората не забравят да си върнат книгите навреме. — Г-жа Гъндерсън отгърна страницата ненужно рязко. — Ами тази точка тук за „мултимедийно оборудване“? Не го помня в миналогодишния бюджет.

— Ами, г-жо, технологиите се променят. Трябва да не изоставаме.

Луиз и Силвия отново се спогледаха. Втора изненада. Г-н Фоули сякаш обмисляше да купи дивидита и дискове за библиотеката. Козият фермер може би имаше достатъчно акъл, за да осъзнае, че е грешал.

Луиз се беше умислила, докато г-жа Гъндерсън кълвеше из останалата част от бюджета. Може би трябваше да поговорят повече за детските програми. Да не споменават зумбата, защото г-н Фоули бе толкова против. Също така г-жа Гъндерсън сигурно би се скандализирала от предложението на Силвия да организират танцов купон в библиотеката. Ами електронните книги? Дали да говорят за тях — май че за това бяха съгласни с Гъндерсън?

Силвия я сръчка.

— Събуди се. Говорят за данъка.

— ... да се позволи следното да стане част от предложението на 14-ти май. Енорийски данък, валиден за десет години, от началото на септември.

Фостър четеше бавно и методично от някакъв законов документ.

Умът на Луиз отново се зарея. Върна се в настоящето, когато чу изпълнения с негодувание глас на г-жа Гъндерсън вместо слабото дуднене на Фостър.

— Чувствам, че библиотеката не е показала, че може да го постигне до момента. Защо ще караме енориашите да дават още?

— Библиотеката е важно образователно средство за децата ни — каза Прат.

— Моля ви. Всеки знае, че повечето просто прескачат до Сейнт Джуд и ползват тамошната библиотека. Тези, които изобщо още използват библиотеки.

— Но когато библиотеката ни стане по-добра, повече хора ще я използват.

— Наистина ли? Съмнявам се. Кой изобщо чете все още? Кой има време?

Фостър удари с чукчето.

— Давам думата на публиката. Някой тук желае ли да се застъпи за библиотеката?

Секретарката на настоятелството Реджина Люис се изправи от стола си до бюрото им. Реджина беше редовен посетител, почитателка на леки кримки и книги за градинарството. Луиз почувства лек оптимизъм, виждайки застъпничка.

— Мисля, че имаме молба за думата от две от новите библиотекарки, Силвия Джоунс и Луизиана Ричардсън — каза Реджина и се усмихна окуражително на Луиз.

— Моля, елате напред — каза Фостър. — Кажете имената и адресите си за протокола.

Силвия приглуши осветлението и включи лаптопа си в проектора.

— Искаме само да ви покажем малко от новите неща, които правим.

— Име и адрес, моля — каза г-жа Гъндерсън.

— Силвия Джоунс, Сейнт Джуд, ул. „Уайтхорс Уей“ 5990.

Г-жа Гъндерсън изсумтя неприязнено, разбирайки за „чужденката“. Луиз каза собствения си адрес, а Силвия натисна копче на лаптопа си. Появиха се сестрите Би.

— Това е общността ви — каза Силвия. — Ще ни се да мислим, че вече е и нашата. Тук сме, за да ви служим — на вас, — по всеки възможен начин.

Луиз се зае с проектора, превключвайки на неколцина ученици, събрани край масичка с книги в библиотеката.

— Образованието не спира в класната стая, нито когато децата завършат, нито пък когато навършат определена възраст. Предлагаме най-различни програми за деца и възрастни в най-различни сфери — здраве, изкуства, четене и прочие — каза Силвия.

Луиз премина през снимки на книжния си клуб, на клуба по зумба, на приказките в детския кът и Силвия, която учеше групичка тийнейджъри да си водят албуми с изрезки и записи за спомен.

Силвия продължи:

— Всички ние имаме да учитим неща всеки ден. За да се издигаме в кариерата, да печелим повече, да живеем по-добре и да се забавляваме по-добре. Всичко това е важно. И всичко това е нещо, което предлагаме. Библиотеката не е само за книги, а за да увеличим възможностите на всички край себе си. Никого не изключваме, защото са твърде стари, твърде млади или твърде бедни. Служим на всички. Сега обаче бюджетът ни е изтънял. Миналата година гласоподавателите не са одобрили предложението за новия данък. Луиз и аз бяхме наети с федерална субсидия. Тя изтича тази година. Ако данъкът не мине, ще бъдем съкратени. Няма да останат служители, за да продължим с удълженото работно време в главния клон, нито да се опитаме да го въведем в другите. Въсъщност всички клонове ще трябва да затварят в понеделниците, за да спестят пари. Бюджетите за снабдяването с нови книги ще бъдат замразени. На практика тази библиотека ще загине бавно и ще изгубим всичко, за което работим сега.

Силвия направи пауза, а Луиз превключи на снимка на фасадата на библиотеката.

— Данъкът ще позволи да направим някои подобрения. Трябва да поддържаме сградата, която не е получавала това от 80-те. Трябват ни средства за ново оборудване — обновени компютри, софтуер, дискове, дивидита, електронни четци и електронни книги. Имаме нужда и от още персонал, за да удължим работното си време допълнително, както и диапазона си от програми и да се свързваме с хора, които не могат да дойдат при нас. Тези сто и петдесет хиляди долара годишно не са много, но ще ни позволят поне да продължим напред, вместо да се връщаме назад.

— Ако това е всичко, г-жа Силвия, нека гласуваме — каза Фостър.

— Чакайте малко.

Хоуп се качи на платформата и каза името и адреса си.

— Отначало не подкрепях тези двете калпазанки, когато пристигнаха, хич даже. Мислех ги за двойка янки, дошли да правят бели.

— Ей, не съм янки — каза Силвия.

Хоуп вдигна ръка.

— Но размислих. Тези дами тук ги е грижа за нашата общност. Г-жа Луиз отначало сигурно е искала да си остане на работата в лесотехническия университет, може би и г-жа Силвия. Но после харесаха мястото и хората. Луизиана даже купи онази къща до братовчед ми Сал. Защото сме добри хора. И искахме да ставаме по-добри, по всички начини, които споменаха, и даже по някои, които не споменаха. Не може да разчитаме вечно Сейнт Джуд и Ню Орлиънс да ни носят на гръб. Тези двете ще ни помогнат. Това е то.

Г-жа Труди и приятелките й, семейство Би и някои от останалите край тях изръкопляската. У Луиз проблесна късче надежда.

Напред пристъпи и г-жа Труди, каза името и адреса си и се прокашля.

— Искам да кажа, от свое име и от името на г-жа Бриана, г-жа Елоиз, г-жа Елинор...

— Моля, давайте по същество, г-жо Труди — прекъсна я г-жа Гъндерсън.

— Всички ние, които използваме библиотеката. Тези дами ни дадоха много и мисля, че са заслужили подкрепата ни.

Г-жа Труди се върна на мястото си.

— Имаме още няколко молби за изказване — каза секретарката.

Урсула, жената, която се беше оплакала за книгата на дъщеря си, се изправи, в сив костюм и с мрачно изражение. Надеждата на Луиз трепна.

Брю се приведе към нея и прошепна:

— Това е Урсула Бруസар. Ръководи една група, казват се „Луизиана без данъци“. Тя е против всичко, винаги.

Урсула започна.

— Не виждам защо да имаме библиотека. Децата си имат такива в училище. Останалите имаме интернет и книжарниците. Когато отидох последно в библиотеката, видях само група възрастни госпожи,

които си вземаха розови романи и подобни боклуци. Защо просто не започнат да си разменят книги? Вече плащаме твърде много за подобни неща. Хората трябва да се грижат сами за себе си, а не да очакват правителството да върши всичко вместо тях.

— Благодаря ви за мнението, г-жо Брусар — каза Фостър. — Някой друг?

Заизреждаха се още данъкоплатци, все по примера на Урсула Брусар. Луиз се свличаше все по-надолу на стола си. Сякаш целият град беше срещу библиотеката. Брю отново се приведе.

— Не се тревожи твърде много за това. От един и същ отбор са, ако ме разбираш.

— Не.

— Имам предвид приятели на Гъндерсън. Кара ги да се изреждат, когато е против нещо. Създава илюзията, че цялата общност е против съответния казус.

Мъж с работни ботуши и дънки, провиснали отзад, завърши речта си за паразитите и социалните помощи и се върна на място.

Фостър удари отново с чукчето.

— Обявявам изслушването за приключено. Време е за предложение. Имаме ли?

— Предлагам да предложим. Така де, да включим данъка в бюлетината за гласуване — каза Марти Прат.

Г-жа Гъндерсън скръсти ръце върху пищния си скут.

Останалите настоятели забиха погледи в масата. Прат побутна Дилайла, но приятелката ѝ не й обърна внимание.

— Предложението няма да се гласува без втори човек — каза Брю, докато пишеше в тефтера си.

Силвия се изправи.

— Чакайте, не може така.

Фостър я прониза с безизразен син поглед.

— Изказванията приключиха, моля, седнете.

Силвия седна, гледайки Брю въпросително. Той сви рамене.

— Няма какво да се направи сега.

— Предлагам да разгледаме въпроса отново на следващата среща — каза Прат.

— Дотогава ще е късно да го вкараме в бюлетината за май — каза г-жа Гъндерсън.

Фостър отново вдигна листа с графика пред себе си.

— Следващо по ред.

Хоуп изпуштя шумно и се упъти към изхода. Луиз и Силвия я последваха. В комбито на Луиз ѝ бе по-студено от всякога.

— Какво ще правим?

— Нищо — отвърна Хоуп, докато се суетеше с парното на колата. — Нещата приключиха.

— Не са — каза Силвия. — Изборите през май не са последните.

— Все едно са. Няма да включват предложението в бюлетината.

— Ще ми се да ми беше казала, че имам тази работа по субсидия, преди да си купя къща — каза Луиз.

— И аз току-що научих. — Силвия остави лаптопа на пода между краката си. — Г-н Хенри ми каза едва този следобед. Не знам защо. Може да е забравил или пък той и г-н Фоули не са искали да знаем.

Хоуп запали колата.

— Знаех, че нещата са на косъм, но и аз не знаех за никакви субсидии. По-добре да намерите как да си опазите работата.

— Мерси за съвета. Имаш ли идеи? — попита Силвия.

— Тц. Може да пробвате да го ударите на молитва.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Сал стоеше на верандата на Луиз, стиснал платнената торба с инструменти на баща си. Държеше я в камиона, за бързи поправки из фермата. Докато не се върна в Алигейтър Баю, не бе осъзнал колко му липсват познатите вехтории: инструментите на баща му, дървените лъжици на майка му, самата земя. Даваха му усещане за идентичност, за дом.

Луиз си нямаше нищо такова. Започваше от нулата, като него в Чикаго. Нелека работа. Той прехвърли торбата в лявата си ръка и натисна звънеца.

Не се чу нищо. Е, не е като да нямаше работа за вършене из къщата. Той извади отвертка и разкачи звънеца. Така се бе улисал в работата, че забрави да почука. Когато вратата се отвори, той се постресна. Луиз стоеше на прага в обичайните си дънки и черна тениска. Беше пристегнала косата си в чорлава опашка. Изглеждаше изумително.

— Счупен ти е звънецът — каза той.

— Знам. — Приглади кичур зад ухото си.

Зоуи го погледна иззад краката на майка си. Сал ѝ смигна и тя отново се скри.

— Този и без друго е доста стар. Може просто да ти взема нов.

Сал закачи обратно звънеца и върна отвертката си в торбата.

— Няма нужда — отвърна Луиз, пристъпвайки встрани, за да влезе той.

— Искам. Освен това ягодовият сезон свърши, тъй че ми трябва нов проект.

— Значи аз съм проектът ти?

Къщата миришеше на масло и канела. Стомахът на Сал изкъркори.

— За да сме честни, аз също може да съм ти проект. Особено ако ще включва готвенето ти.

Луиз прекоси всекидневната и взе престиилка от една кукичка на стената в кухнята.

— Хубаво е някой да го оценява. Децата не искат да ядат почти нищо, което им готвя. Ям си сама всичко, та чак ми прилошава.

Сал обкрачи един от столовете.

Когато следващия път наминаше, щеше да донесе боя, за да оправи ужасяващо розовите рафтове в кухнята. Щеше да попита Луиз, но му се струваше, че шоколадовото ще пасва на пода и ще скрива донякъде мръсотията.

Зоуи отново се примъкна от коридора и го зяпна. Сал потупа стола до себе си, но тя не помръдна.

Макс изтича в кухнята.

— Ей, какво е това?

— Торбата с инструментите ми — каза Сал. — Искаш ли да погледнеш вътре?

Момчето кимна. И двете деца се прокраднаха напред, когато той започна да вади нещата отвътре — отвертки, чук, френски ключове, закачалка за кърпи.

— Какво е това? — попита Макс.

— Закачалката, която ще сложим в банята ви.

— Хайде.

— Не прочете на г-н Сал — каза Луиз. Сипа суров ориз в една от тенджерите на котона и разбърка нещо в друга до нея.

— Не, те ще помогнат, нали, хора?

— Може да получиш повече, отколкото търсиш. — Луиз отвори хладилника. — Предлагам да си вземеш бира.

— Няма как да откажа — отвърна Сал.

След това взе торбата си, а Макс и Зоуи го последваха в банята. Беше толкова малка, че Сал трябваше да се шмугне между тоалетната чиния и стената. Децата стояха край мивката, втренчени в него, сякаш беше екзотично, може би опасно животно.

— Къде да сложа закачалката? — попита Сал.

— Не знам — отвърна Макс, но пристъпи напред.

Единственото подходящо място беше над тоалетната чиния. Щом Сал включи бургията, Зоуи избяга. Макс обаче зяпна, охлабил челюст.

— Може ли и аз така?

— Не, но може да ми намериш хубава отвертка.

Докато приключи със закачалката и с поправката на мивката, Сал беше обяснил функцията на всеки инструмент в торбата си по два пъти.

— Вечерята е готова — подвикна Луиз от кухнята.

Сал събра инструментите и си взе бирата. Макс вървеше по стъпките му до масата и настоя да седне до него, а после постави салфетката на коленете си, след като видя от Сал.

Луиз сервира купите с ориз, ябълков сос и колсло. Точно пред стола на Сал имаше чиния с дебели свински котлети. Сал си взе най-големия.

— Искам и аз — каза Макс.

— Добре. — Сал сложи един и в неговата чиния и се зае да го реже.

— Искам голям, като твоя.

— Ще си нарежа и своя, като съм готов с твоя — отвърна Сал.

Луиз раздаде ябълковия сос.

— Не съм готвила така от... — Тя не довърши, а вместо това сипа ориз на Зоуи.

— Знам — каза Сал. — Няма нужда да ми казваш.

— Да... — Луиз побутна ориза към него. — Но не той ми липсва.

Никак дори.

— Кой? — попита Макс.

— Ей, приятел, кажи на мама какво направихме — каза Сал.

— Пуснахме бургията. Беше силна.

— Силна. — Зоуи скри уши с длани.

По време на вечерята Сал научи имената на всички приятели на Зоуи от училище и на любимите супергерои на Макс. Зоуи искаше да е куче. Макс искаше да е астронавт. На Сал всичко му се струваше невероятно забавно — Луиз очевидно беше чувала всичко преди, но въпреки това се усмихваше.

След вечеря Сал доброволства да приготви децата за лягане, докато Луиз измие чиниите. Облекчението на лицето ѝ го натъжи. Той работеше здраво по цял ден, но след това можеше да се отпусне с бира пред телевизора, вместо да се грижи за безкрайните нужди на малки деца.

Докато ги облече в пижамите им, измие зъбите им и намери плюшения заек на Зоуи, а после да изчетете три комикса за Човека-паяк

на Макс, беше готов за още една бира. Вместо това седна на леглото на Зоуи, опънал крака върху вълненото ѝ одеялце. Отначало малката го гледаше подозрително. Когато обаче той привършваше втората ѝ детска книжка, тя вече се бе примъкнала до него, притисната раменце в ребрата му.

— Още една! Още една!

— Мисля, че заспиивам...

Сал отпусна глава — или на възглавница, или на дебел лилав еднорог — и започна да хърка шумно.

— Събуди се, г-н Сал! Събуди се!

Сал отвори око.

— Добре, само още една. Брат ти вече спи, нали знаеш?

Зоуи се пресегна към рафта над леглото си и грабна някаква книжка, привидно напосоки. Докато четеше историята за Мини Маус и приятелите ѝ, Сал опита да се наслади на момента.

Някъде в едно от кътчетата на ума си винаги си се беше представял като баща. По някое време обаче в живота му нещата се бяха объркали. Възможността го бе подминала, без дори да разбере как.

Когато се върна във всекидневната, Луиз отваряше бутилка вино.

— Със сигурност вече съм готов за това — каза той и се облегна на плата.

— Не се спират, нали? — Луиз наля две чаши. — Така де, прекрасни са, но са изтощителни.

— Виждам. Пет минути убеждавах Макс да отвори уста, за да му измия зъбите.

— Не е зле. Обикновено ми трябват поне шест.

— Е, какво става с твоята работа? — Сал седна на дивана и отпи.

Луиз приседна на едно кресло. Под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове, а опашката ѝ се бе измъкнала оттук-оттам от ластика си.

— Не знам какво ще правим. На мен и Силвия ни плащат от субсидия. Ако не вземем парите от данъка за додатка, ще ни съкратят.

— Сигурен съм, че има как да заобиколите настоятелите. Трябва да започнете петиция. Ако съберете достатъчно подписи, няма да имат избор. Говори с Джерълд Брю, той знае всичко за града.

Сал знаеше, че отговорът му не струва. Откакто чу какво се е случило на срещата, обмисляше начини да помогне на библиотеката да

събере парите. Имаше идея, но му трябваше помощ. Дори тогава можеше да не е достатъчно. Гъндерсън бе твърде влиятелна. Ако тя не искаше нещо да се случи, обикновено не се случваше.

— Брю беше на срещата — каза Луиз.

— О, да, има логика. Попитахте ли го какво да правите?

— Не, тръгнахме си веднага след вота и оттогава не съм се сещала за него. Току-що си купих къщата, наистина не искам да си тръгвам отново. Ама че идиотка бях. Не знаех, че заплатите ни зависят от субсидията. Със Силвия бяхме твърде заети да мислим за библиотеката, за да мислим за сигурността си.

Сал остави чашата от виното — беше го изпил твърде бързо, без да се усети.

— Нищо не е приключило. Ти, Силвия и Хоуп сте по-умни от г-н Фоули и г-жа Гъндерсън. Живял съм тук цял живот и ти казвам: хората ще гласуват за това. Трябва само да намерите начин да го включите в бюлетината.

— Да, надявам се.

— Трябва да се прибирам. Кучетата ще си чакат храната, а имам и нов сорт ягоди, трябва да се погрижа за тях.

Той се изправи.

— Добре — отвърна Луиз. Пристъпи към него, но се поколеба.

Сал взе ръцете й в своите, приведе се и я целуна леко по бузата. Луиз обаче го придърпа към себе си и обгърна врата му. Той я прегърна през кръста и се целунаха наистина. Бе толкова хубаво, колкото винаги си го беше представял.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

„Алигейтър Баю Газет“ се помещаваше в здание с покрив от нагъната стомана, далеч встани от пътя. Луиз почука, докато Силвия се опитваше да види нещо през прозореца.

— Ей, какво правите тук?

Брю отвори, с двоен сандвич в едната ръка и телефон в другата.

— Решихме да те кандърдисаме да ни помогнеш — каза Луиз.

Едва когато го изрече, осъзна, че е използвала един от тухашните изрази. Превръщаše се в местна.

Брю сякаш не обърна внимание.

— Тъкмо приказвах с кмета. Карат шефа на полицията да напусне, опитвах се да разбера защо. Оказва се, че някои негови подчинени твърдят, че създавал враждебна атмосфера на работа. Даже снаха му не може да търпи злото старче. Но кметът не иска да ми дава подробности. Влизайте, влизайте. Не е много, но си е дом. Останалата част от сградата е склад за преразпределение на стоки. На мен ми дадоха това ъгълче.

Офисът едва побираше две бюра. На едното имаше компютър, а другото беше отрупано с листове и тефтери.

Бежовите стени, сякаш непреобоядисвани откакто сградата съществуваше, бяха покрити с едностранични комикси от вестника и снимки в рамки от ранните дни на градчето, сред които и на мъж с огромен щръкнал мустак, застанал пред купчина дървесина, висока поне пет метра.

Силвия и Луиз се настаниха на свободните столове. Брю остави сандвича си върху няколко вестника и седна пред компютъра си.

— Трябва да включим данъка за библиотеката в бюлетината.

— Според устава на енорията, ако имате хиляда подписа, може да включите каквото искате в бюлетината — каза Брю.

— Наистина? Е, това е полезна информация, която можеше да споделиш с нас на срещата — каза Силвия, откръстоса крака и заби токчетата на черните си ботуши в пода.

— Толкова бързо отпрашихте, че не можах нищо да ви кажа. Освен това мислех, че приятелят ти, ягодовият фермер адвокат, може да знае.

Луиз не се изненада, че Брю знае за нея и Сал.

— Едва ли е чел устава.

Брю си взе сандвича и отхапа.

— Да, едва ли. Така и така не можете да го направите сами, защото сте обществени служители. Мога да приканя хората в редакторската си колонка. Ще имате подкрепата на тримата ми читатели.

— Благодаря — отвърна Луиз.

Брю поля хапката си с кафе от брандирана порцеланова чаша.

— Нали помните всички онези хора на срещата, които се изредиха да говорят против предложението?

— Загрижените граждани, да...

— Сигурно и нещо друго ще измислят, ако действате отново. Последния път, когато данъкът беше в бюлетината, напечатаха някакви полуграмотни листовки и ги раздадоха из паркингите за каравани. Естествено, никой в библиотеката нищо не направи, по онова време бяха само Крачун и Малчо — директорът ви и помощникът му, а явно не са давали пукната пара какво ще се случи. Трябва да използвате методите на противника. Разпространете информация.

— Г-жа Труди може да го направи. Може да основе някаква организация с нестопанска цел, „Приятели на библиотеката“ или нещо такова — предложи Силвия. — Така ще може да събира пари и да информира хората.

Брю кимна.

— Не подценявайте старата кукувица. Ще се захване с Гънд и шайката й, без да й мигне окото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Сутринта, когато трябваше да пристигне Брендън, Луиз просто искаше да си остане в леглото. Преди години, когато си беше събрали дрехите, за да си тръгне, я беше обвинил, че се е запуснала след ражданията.

— Можеше поне да се запишеш на фитнес — беше ѝ казал. Тя така и не се опита да му напомни, че понеже той отказва да помага с децата, не ѝ остава време за сън, камо ли за тренировки. Също така не отбеляза, че и той не е стъпвал във фитнес. „Слаб“ и „във форма“ не значеха едно и също. Докато прекрачваше прага ѝ с куфара си, тя си позволи да хвърли критичен поглед към мършавите му ръце и врат. Напук на реалността се надяваше никога повече да не го вижда, но с децата това бе невъзможно, разбира се. А сега се връщаше за постоянно в живота ѝ.

Докато оправяше косата на Зоуи, Макс изтича във всекидневната, нахлузил само вълнена шапка и нищо друго.

— Може ли да гледам телевизия?

— Не и преди да се облечеш. Гащи, панталони, риза, чорапи и обувки. Без шапка.

След като той се върна отново на бегом в стаята си, Луиз успя да прегълтне смеха си и да оформи що-годе прилични плитки на Зоуи. Малката имаше стъпиваща количесство коса и макар на Луиз да ѝ отнемаше поне пет минути всяка сутрин, за да я оправя, сърце не ѝ даваше да я подстриже.

Избра дрехи за Зоуи. Панталонките бяха твърде малки, а ризката вече не стигаше даже до пъпа ѝ.

— Ще си висока като татко си — каза тя.

— Татко — повтори Зоуи.

Луиз почти се разрида, но успя да се усмихне на Зоуи, докато ѝ търсеще рокля.

— Хайде да облечем тази.

— Рок’я.

Зоуи грабна чорапогащника си и се опита сама да си го сложи. И двата ѝ крака влязоха в единия крачол.

Макс се върна, облечен, с дрехите отзад напред.

— Може ли да гледам телевизия?

— Още не. Трябва да си сложиш ризата и панталоните правилно.

С картинката отпред, нали помниш?

Макс се загледа надолу и си свали ризата.

Сега пък беше с вътрешната част навън. Луиз я оправи и му я подаде. Реши да не се занимава с панталоните му. Бяха с ниско дъно, така или иначе никой нямаше да забележи.

Докато Макс и Зоуи седяха пред телевизора, Луиз се зае да разчисти. Децата бяха украсили кухненските рафтове с маркери и стикери, масата и подът лепнеха, а по котлона се мяркаха изкипели останки от соса за спагети от предната вечер. Нямаше как да се справи с всичко преди работа. Съдовете бяха приоритет.

Тя ги намести в миялната, а междувременно забърса котлона с гъба.

В работата така и не можеше да се съсредоточи върху каталогизирането. Сватбата на Брендън рядко бе твърде далеч от мислите ѝ, но някак не бе приела, че наистина ще се случи. Не и досега. Целият труд да постави дистанция — емоционална и физическа — между себе си и него бе нахалост. Видеше ли го отново, можеше да се върне към поведението си отпреди, когато се бе превърнала в негова подлога.

Не можеше да го позволи. Трябваше да отстоява решенията си — за работата и за децата, независимо колко я критикуваше. Беше преполовила количката с книги и тъкмо излизаше за тренировката си в обедната почивка, когато той се обади.

— Ей, пристигнахме.

— На работа съм, а децата са на училище.

Тя се опита да отпие от кафето си, но чашата се разклати в ръката ѝ.

Внимателно я остави на бюрото.

— Ще ги взема — каза Брендън.

— Не си в списъка с хора, които може да ги вземат.

— Аз съм баща им.

— Няма значение. Трябва да си в списъка, а забравих да те добавя. Съжалявам. Виж, изчакай до пет и половина, докато приключва работа.

— И какво да правя дотогава? Щяхме да ги доведем да плуват в хотелския басейн.

Луиз искаше да се пресегне през телефона и да хване бившия си за реверите. Не че щеше да помогне.

— Зоуи е на две, а Макс е на три и половина. Не могат да плуват. Вече ти го казах.

— Не е моя вината, че не си ги научила.

Във фантазията си Луиз пусна реверите на Брендън и сграбчи гърлото му.

— Макс ходи на уроци миналото лято. Това не значи, че може да плува. Хотелските басейни са дълбоки.

— Е, и? Ще ги наглеждаме.

— Това са децата ми. Не ми харесва предложението ти.

— Те са и мои деца.

— Все едно си личи по нещо.

— Защо мислиш, че се местя? Защото обичам жегата и буболечки в калта? — Брендън натърти на „кал“.

— Не каза ли, че лесотехническият ти е предложил повече пари?

— Нямаше да си направя труда, ако не бе завлякла децата ми тук.

— Само тук можех да си намеря работа по специалността!

Луиз така се беше разтреперила, че се боеше от паническа атака. Затвори очи и започна да брои: едно, две, три, четири, пет...

Брендън шумно изхъмка.

— Виж, не искам да споря. Просто искам да видя децата.

Луиз отвори очи и впери поглед в стената на кабинката си, към различните по цвят и размер кръгчета, които Зоуи й беше нарисувала.

— Хайде тогава утре. С Джулия релаксирайте в хотела един ден и ги вземете на сутринта.

— Луиз, в града сме само за няколко дни.

— Да, но...

— В шест. Ще имаш време да ги пригответиши. Ще ги изведем на вечеря и ще ги върнем навреме за лягане.

Луиз вдигна глава — г-н Фоули излизаше от офиса. Ако я чуеше, че говори по телефона, щеше да се побърка. Не ѝ се разправяше с още

един задник.

— Добре, добре.

Затвори, хвърли телефона в чантата си и излезе. Въпреки все още рискованата ѝ финансова ситуация, Луиз не беше прекратила членството си във фитнеса. Не заради Брендън, а заради себе си. След малко сметки беше решила, че може да си го позволи, ако спре с храната от закусвални и ходенето по кафенета.

Докато свърши часът ѝ по вдигане на тежести, тя се бе изпотила и умираше от глад, но поне се беше успокоила. Изяде един сандвич със сирене и изпи един студен чай по пътя обратно към работата.

— Къде ходи бе, момиче? — попита я Силвия.

— Във фитнеса. Обедна почивка. — Луиз си седна на мястото.

— Мислех, че още си в училище и говориш за книги.

— Децата обядват сега, но се връщам след няколко минути. Пробвах да ти звънна. Бившият ти е тук.

— Брендън? Тук, в библиотеката?

Силвия кимна.

— Със сладката си годеничка. Но умалителното не ѝ пасва. Кльоща е, но е висока почти колкото мен. Ама че мацка.

— Знам, знам. Стига със солта в раната. Какво правят тук, по дяволите?

— Искал да види къде работиш. Гаджето му не изглежда много развлънтувана. Тя с какво се занимава?

На Луиз ѝ прилоша. Сипа си още чай.

— Завършила студентка по английски е.

— От агънцата в кошарата си е подбран, значи?

— Мисля, че е на двайсет и пет.

— Блях. — Силвия отметна коса. — Искаш ли да им кажа да си ходят? Че те няма, трябало е да се прибереш, нещо такова?

— Не. Отивам след няколко минути.

Силвия си взе чантата и купчината романчета със страдащи тийнейджъри на кориците.

— Трябва да вървя. Успех, моето момиче.

Луиз допи чая и се опита да се успокои.

Понеже знаеше, че ще се вижда с Джулия, беше си сложила най-високите токчета. Дори така щеше да е с десетина сантиметра пониска от нея. Да не говорим за всичко останало — чупливата руса

коса, съвършената кожа и зъби... Първия път, когато Луиз видя Джулия да хвърля погледи на Брендън на онова съдбовно събиране на катедрата, знаеше, че е в беда. По онова време обаче не знаеше, че Джулия е и блестящ студент и споделяше страсти на Брендън към британската литература от 19-ти век.

Луиз се изправи и погледна към офиса на г-н Фоули. Тъмнееше. Беше си тръгнал по-рано. Директорът вече не отчиташе дори четирийсет часа на седмица. Не че трябваше да се отчита като всички останали. Подмина офиса му и зърна бившия си в общото помещение. Пое си дълбоко въздух и излезе.

Брендън се подпираще на регистратурата. Не можеше да повярва, че Луиз е паднала толкова ниско. Алигейтър Баю беше нищо и никаква отбивка покрай магистралата, а тази библиотека — депресираща малка кутийка. Чувстваше, сякаш трябва да навлече каубойска шапка и ботуши, за да пасне на това село. Беше довлякъл Джулия тук против волята ѝ — тя все така не разбираше защо той толкова държи да види къде работи бившата му жена. Е, беше любопитен, нищо повече. Луиз дори не му беше казала за новата си работа; той трябваше да се обади в лесотехническия и да научи от секретарката на факултета.

Джулия демонстрираше пренебрежението си, забивайки поглед в телефона си. Голяма изненада. Брендън се обърна към служебния вход точно когато Луиз излизаше. Изглеждаше същата като последния път, когато се видяха.

Никога не боядисваше косата си, нито пък се интересуваше от модните тенденции. Той позна полата ѝ, червено-бяла, с геометрични шарки: самият той ѝ беше помогнал да я избере, отдавна, когато бяха отишли на пазар. Джулия пък никога не пазеше дреха повече от два сезона. Брендън не знаеше какво прави тя с тях след това. Но Джулия винаги изглеждаше фантастично и сама си плащаше за дрехите, тъй че не му влизаше в работата.

— Най-после се върна! Мислех, че работиш тук — каза той вместо поздрав.

— Обедна почивка — отвърна Луиз с неразгадаемо изражение.

— Здрави, Джулия.

— Здрави. — Джулия не вдигна поглед от телефона си.

— Е, какво има за правене наоколо? — попита Брендън.

— Не много.

Лицето на Луиз все така не издаваше нищо. Презираше го — това се виждаше. Той не можеше да я вини особено, но почти от година бяха разведени. Не можеше ли да се държи с него като с човешко същество? Да е вежлива поне пред Джулия? Не че годеницата му я бе грижа. Сигурно нищо не беше чула от разговора, ако можеше да се нарече така.

Той сниши глас.

— Сериозно, това ли е най-доброто, което си намери?

Луиз видимо стисна зъби.

— Трябва да се връщам на работа.

Една библиотекарка, кестенява и свита на вид, мина зад регистратурата с празна количка за книги на колелца.

— Мога ли да ви помогна?

— Не, благодаря — каза Брендън. — Тъкмо си тръгвахме. Всъщност знаете ли някое хубаво място за обяд?

Погледът на жената зашари между Брендън, Джулия и Луиз. Очевидно се опитваше да прецени ситуацията и не успяше.

— Ресторантът на Антъни зад ъгъла и барът „Майн Стрийт“ са ви единствените варианти, освен ако не искате пържено пиле от бензиностанцията — отвърна жената.

— Благодаря. — Брендън вече беше решил да се върнат в Сейнт Джуд.

След като Брендън и Джулия си тръгнаха, Луиз не можеше да свърши никаква работа. Каталогизира книги два часа, но успя едва да преполови количката си. Не можеше да спре да мисли за Джулия и цялото ѝ спиращо дъха съвършенство. За разлика от Луиз, библиотекарката с несигурна работа, Джулия беше обещаващ млад докторант. Когато завършише дисертацията си, щеше да получи оферти от цялата страна. Разбира се, ако искаше да остане с Брендън, щеше да се закотви в Луизиана, също като Луиз. Макар че щатът си беше съвсем наред, поне докато не беше дошъл Брендън.

— Трябваше просто да си дам ден почивка — каза Луиз, отваряйки нова книга на заглавната страница.

Силвия подаде глава над преградата между кабинките им.

— Трябваше да дойдеш на лекцията ми. Тия тийнейджъри ще ме уморят от смях. Така са се ентузиазирали за тайната игра, която

планирам — да знаеш какви въпроси ми задаваха за костюмите, какви са условията... Мисля, че беше отлична идея, нищо че сама се хваля.

Луиз остави романа настррана. Съмняваше се средношколците да я разведрят. В момента се сещаше само за трима души и двама бяха в забавачката.

— Знам кое ще те накара да се почувствуаш по-добре — каза Силвия и многозначително повдигна вежди. — Тъкмо влезе Сал.

— Откъде разбра? Да не би да имаш суперсили?

— Телепатия заексапилни мъжкари. — Силвия отново скри глава, а след малко гривните ѝ затракаха по клавиатурата. — Не, просто чувам как си говори с Лили отвън, прави му мили очи.

— Малко е възрастна.

— Остави я на мира. Нека пофлиртува.

Това, че Сал беше дошъл, моментално я извади от мрачния унес. Тя избута количката с книги встрани и излезе от кабинката си.

Когато влезе в главното помещение, бръчиците около очите на Сал се оформиха в усмивка.

— Какво ще ми препоръчаши? — попита.

— Ами, ще трябва да помисля.

— Лили чете само тийнейджърски розови романи — каза Сал. — Изобщо не ми помогна.

Лили го зяпаше все едно беше шоколадова торта върху Брадли Купър.

— Сал е такъв шегобиец.

— Ще ти наглеждам регистратурата, ако искаш да започнеш обедната си почивка — предложи ѝ Луиз.

Лили се поколеба, но се предаде.

— Ще съм в кухнята, ако ви трябвам. До после, Сал.

Сал отдаде чест и отново се облегна на регистратурата.

— Ще съм честен. Не ми трябват още книги, все още.

Луиз погледна към дланите си. Къси, четвъртити пръсти, без маникюр, без дори лак. Никога не би могла да се съревновава с Джулия. Ако годеницата на Брэндън беше тук, дали Сал щеше да говори повече с нея?

— Защо си дошъл тогава?

— Понеже бившият ти е в града, реших, че ще ти дойде добре една вечеря навън.

— С удоволствие. Той иска да вземе децата довечера. Не мога да ги трая, нито него, нито съвършената му годеница. И тя беше тук с него преди два часа, с русата си прекрасност, за да ми срине самочувствието.

— Да, и аз прецених, че сигурно няма да ти е приятно. — Той извади иззад гърба си една червена роза. — Знам, че не е Свети Валентин, но реших, че ще имаш нужда. Отглеждам ги в оранжерията. Дори не знам защо реших да ги засадя. Може би съм се надявал, че ще има на кого да ги подарявам.

Луиз взе розата и погали листенцата ѝ.

— Благодаря. Трябва да ти призная, че съм известна с това, че убивам растения. Не нарочно.

— Не се тревожи. Само я потопи във вода. Мисля, че някъде в кухнята Хоуп държи вазичка. Дано те радва.

— Прекрасна е.

— Не колкото теб.

И просто така, Джулия се стопи от ума на Луиз. Щеше да се съсредоточи върху хубавото, особено върху този извънредно привлекателен фермер пред нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Луиз и Силвия излязоха на паркинга след работа под късното следобедно слънце.

Силвия си сложи тъмните очила и се облегна на вратата на джипа си.

— Още не мога да повярвам, че си гадже наекси фермер. Обичам Джейк много, но ще съпреживявам връзката ти, да знаеш.

— Боже, не го наричай „екси фермер“ в негово присъствие. Погодбре Ягодов сладкиш.

Луиз хвърли поглед към улицата, търсейки колата на Сал. Заедно щяха да вземат децата от училище и да ги върнат у дома.

По-късно щяха да наминат Брендън и Джулия и да ги изведат на вечеря. Не знаеше къде ще ходят, но нямаше да дава съвети, освен ако не я попитаха. А те нямаше да я попитат.

— Не мога да повярвам, че си пада по мен.

Силвия изгледа Луиз над рамките на очилата си.

— Я да мълчиш! Защо не? Ти си сладка, забавна, интересна и общителна, когато искаш.

— Да, затова Брендън ме заряза заради блондинката с безкрайните крака и мозъка на Айнщайн.

— Заряза те, защото е говедо. Освен това със Сал се срещате вече няколко седмици и нещата вървят добре, нали?

— Да. Просто с бившия наоколо все изпадам в никакви дупки.

— Е, не е хубав колкото Сал, дума да няма. Този фермер е умен, мускулест и е луд по теб. Забрави за онъя, как му беше името.

— Опитвам се, но това, че ще се навърта, все ми пречи. Но може да свикна, като с болен зъб.

Пикапът на Сал спря на паркинга, а Луиз веднага почувства прилив на вълнение. Почти забрави за Брендън.

Той свали прозореца и се приведе навън.

— Готова ли си?

— Да. А твоят пикап?

— Ще го оставя тук засега.

Сал излезе от колата си и придружи Луиз до нейното комби.

След като махна на Силвия за довиждане, Луиз закопча предпазния си колан и се опита да се успокои, докато Сал наместваше дългите си крака под седалката.

— Мразя да виждам Брендън. Винаги ме кара да се чувствам зле. Ето ме, с докторска степен, а работя в разпадаща се библиотека на среднището, с две малки деца, с които едва се оправям. Ама че съм издънка — измърмори Луиз. Нагласи огледалото за задно виждане.

— Не може да го оставяш да те вкарва в подобни настроения — каза Сал.

Луиз подкара колата и излезе на шосето.

— Знам. Но не мога да го спра. Кара ме да се чувствам ниска, дебела и грозна. Не ми помага това, че ме напусна заради г-жа Висока, Руса и Ослепителна.

— Той е идиот. Не мога да си представя, че би била по-хубава от теб.

— Благодаря. Сигурна съм, че само ти от целия свят мислиш така.

— Понякога се преструвам, че съм някой друг. Скалата. Или Супермен, нещо такова. Или актьор, който следва сценарий. Не помага винаги, но може би трябва да опиташ.

— Трудно ми е да си те представя неуверен и slab.

— Защото съм голям, силен мъж, нали така? — Той си свали шапката и прокара ръка по омачканите си къдрици. — Вярно, бе. Как мислиш се чувствах, когато се върнах тук от Чикаго? Знаех, че всички ще помислят, че съм се провалил. Че не ми е стискало.

— Но ти си такъв по избор. А мен ме съкратиха и сега работя под квалификацията си.

— Е, и? Аз също. Но харесваш работата си, нали?

— Да. Това селце наистина взе да ми влиза под кожата. Кой да предположи?

— Тогава не се тревожи какво мисли Брендън.

Луиз свърна в паркинга на забавачницата и спря.

— Защо се върна в Алигейтър Баю, честно?

— Отчасти заради семейството. Но има и нещо специално в малките градчета. Обзалагам се, че досега не си живяла в такова

градче.

— Вече живея и не съм сигурна дали се вписвам.

— Няма нужда да се мъчиш насила. Просто бъди себе си. Ще е страхотно, ще видиш.

Сал се усмихна, напомняйки ѝ защо точно Алигейтър Баю е страхотен. Защото той беше тук.

Физиономията на Брендън, когато Сал отвори вратата, беше безценна. Няколко мига просто го зяпаشه. Дори Джулия вдигна глава от телефона си и дори погледна към Луиз, достатъчно, за да ѝ даде да разбере, че е впечатлена.

— Вие трябва да сте Брендън и Джулия — каза Сал с убедителна на вид добродушна усмивка. — Влезте, влезте. Аз съм Сал.

Зоуи изтича при Луиз и я прегърна през краката, за да се скрие.

Стомахът присви Луиз при мисълта да остави децата си с тези двамата. Не ѝ се нравеше това дори да стъпват в дома ѝ, камо ли да се грижат за Зоуи и Макс. Сал я прегърна през кръста и прошепна:

— Ще се оправят.

И беше прав. Брендън и Джулия нямаше да позволят нищо да се случи на малчуганите. В най-лошия случай нямаше да си прекарат добре.

Луиз поизправи гръб.

— Ще влизате ли?

Брендън не ѝ обърна внимание.

— Това Зоуи ли е наистина? Толкова е пораснала!

— Нямаше и една годинка, когато я видя за последно — отвърна Луиз, опитвайки се да откопчи момиченцето от коленете си.

— Да...

Брендън заоглежда дъщеря си, несъмнено търсейки следи от родителските неуспехи на Луиз. Щеше безпогрешно да открие и най-дребния недостатък — от недобре поддържани зъби до недоразвита реч.

Джулия прибра телефона в чантата си.

— Да тръгваме. Къде са им нещата?

Луиз пристъпи встрани и Брендън и Джулия най-после влязоха. Луиз бе приготвила по една раница за всяко от децата — Макс вече носеше своята. Изтича от стаята си, но когато видя Брендън и Джулия, веднага влезе обратно.

— Макс, аз съм. Татко.

Брендън направи крачка към стаята му, но Джулия сложи ръка на рамото му.

— Недей. Ще излезе, когато е готов.

— Но... би трябвало да ме помни, аз съм баща му.

— Той е на три. Това нищо не значи за него.

Луиз зяпна Джулия. Наред с всичките ѝ останали дадености, тази неправдоподобно съвършена жена разбираще и от деца. Джулия видя изражението ѝ.

— Вкъщи бяхме шест деца. Най-младият ми брат е на дванайсет сега.

— Аха...

Луиз отново се почувства глупава. Трябваше да се радва, че поне един от двамата ще може да се справи с Макс и Зоуи. Но това бе поредното нещо, в което годеницата на Брендън беше по-добра от нея. Не че бе съревнование.

Сал отиде в стаята на Макс и търпеливо му обясни, че ще прекара малко време с баща си. Брендън пък седна на дивана и опита да убеди Зоуи да се качи в скута му.

— Не — каза малката. Отиде при печката си играчка и започна да размахва тиганите и тенджерите.

На Луиз това ѝ се стори някак твърде зряло. Зоуи приличаше повече на момиче и по-малко на бебе с всеки изминал ден. И повтаряше всичко, което майка ѝ казваше. Луиз никога не бе изпитвала тъга, задето Макс порастваше, защото грижата за него ставаше по-лесна. От порастването на Зоуи обаче се боеше.

Сал и Макс се показваха от спалнята му.

— Това голямо момче ще отиде да хапне с татко си, нали, приятел? — каза Сал.

— Ще отида да преместя детските седалки — каза Луиз.

— Вече купихме — каза Брендън. — Джулия ги монтира. Надявам се да можем да ти ги оставим, когато се върнем, за да ги ползваш и ти.

— Да, добре — рече Луиз. Джулия вече подбираще и детските седалки. Сигурно се беше справила от първия път с монтирането. Когато на Луиз ѝ се наложи преди време, прекара двайсет минути в

проби и грешки, а докато приключи, цялата бе потна. Джулия бе посъвършена буквально във всичко.

— Намерихте ли си къща вече? — попита Сал.

— Харесахме си местенце край кампуса — каза Брендън. — Ще погледнем още няколко утре, но май ще се спрем на него.

— Ще отида да проверя как сте нагласили седалките — каза Луиз.

Зоуи я последва навън и прокара ръка по лъскавата врата на колата.

Разбира се, седалките бяха правилните за размерите на децата, а Джулия ги беше монтирала както трябва. Презрамките изглеждаха добре стегнати, а индикаторите по безопасността светеха в зелено.

Луиз отвори вратата и Зоуи се качи. Луиз я настани в седалката ѝ и я целуна по бузата. Това беше по-зле от моментите, когато я оставяше в забавачницата. Много по-зле. Оставяше я в чужда кола, с чуждо семейство, в чужд дом.

Сал стигна до колата, зад него Макс.

— Хайде да наместим тези мъници, преди да са огладнели твърде много.

Луиз затвори вратата откъм Зоуи и се върна в къщата, оставяйки Сал да се погрижи за седалката на Макс. Беше бясна на Брендън, на себе си, на целия свят. Вземаше ѝ децата, а тя му позволяваше.

Брендън стоеше на стъпалата. Посегна да я докосне по ръката, а Луиз инстинктивно се отдръпна.

— Благодаря, че го правиш — каза той.

Луиз се отдръпна още малко и огледа бившия си. Не се шегуваше. Той продължи:

— Не беше длъжна. Обърках всичко. Изоставих всички ви. Благодаря, че ми даваш възможност да имам отново връзка с тях.

— Да... За нищо.

Част от неприязната се разсея, но не цялата. В никакъв случай.

* * *

Без децата, докато караше към ресторанта, Луиз се чувстваше изгубена, все едно беше забравила някой свой крайник. Но после

погледна към Сал. Вълнената му блуза беше разкопчана, а отдолу се показваше избеляла тениска, ръката му — опряна нехайно върху отворения прозорец. Луиз поне не беше сама.

— Завий вдясно тук — каза той, сочейки улицата, водеща към съдилището.

— Къде отиваме? — попита Луиз. Досега бе твърде обсебена от Брендън и Джулия и децата, дори за да попита.

— Любимият ми ресторант в Алигейтър Баю, ако нямаш против.

— Разбира се. Аз знам само този на Антъни и онази бензиностанция с пърженото пиле.

— Да, пилето е добро, но от атмосферата има какво да се желае.

Подминаха пощенската станция и общината. Отпред се виждаше още една бензиностанция, а до нея — жълта сграда от схлупени дървени панели и паркинг, пълен с коли. На табелата пишеше „Бар Майн Стрийт“.

Сал си свали шапката и я остави между седалките.

— Това беше бакалията, преди да дойдат от „Пигли Уигли“. После Стефани купи това място и го превърна в ресторант. Доколкото мога да преценя, тя и дъщерите ѝ върят всичко.

Луиз се радваше, че „Майн Стрийт“ изглежда непретенциозно, почти неу碌едно. Тежкарските ресторанти я смущаваха. Брендън обичаше да ходи по места, където всичко струваше двуцифрени суми, но Луиз ненавиждаше предвзетостта.

Сал задържа комарника, докато Луиз влезе. Отначало ѝ се стори шантаво, сякаш той ѝ бе организирал парти изненада: тя познаваше почти всички вътре.

Г-жа Труди ѝ махна от масата си в ъгъла; Реджина, секретарката на настоятелството, седеше до прозореца заедно с мъж, навярно съпруга ѝ; още неколцина редовни посетители на библиотеката се бяха разположили по обикновените дървени маси.

Виждайки ги, Луиз се замисли за библиотеката. Двете със Силвия се бяха съсредоточили да предлагат на хората програмите и услугите, които търсеха. Г-жа Труди беше започнала да организира групата си „Приятели на библиотеката“ и вече събираще пари, а освен това и разпространяваше информация за всичко ново около библиотеката. Явно работеше, защото тя се беше превърнала в средище на социалния живот в градчето. Пристигаха хора за уроците

по готвене, за тийнейджърските програми, за нови книги и мултимедийни материали, за книжните клубове. Луиз работеше по здраво от всяко, но не ѝ се струваше трудно, а изпълнено със смисъл.

Сал избра едно сепаре в задния край, махайки си с неколцината души, които познаваше.

— В малкия град има само един проблем — с всички се познаваш.

— Няма нищо — каза Луиз. Тя взе менюто, ламиниран лист с подборка, която бе свикнала да очаква в почти всеки ресторант в Луизиана: гъмбо, червен боб и ориз, задушени ракообразни, тортички с рачешко и паниран сом.

— Винаги си поръчвам специалитета на деня — каза Сал. — Написан е ей там, на дъската. Тънко пържено филе от сом, полято с яхния от рачешки опашки.

Появи се тъмнокожа жена с късо подстригана коса.

— Здрави, миличък.

— Здрави, Стефани — каза Сал. — Как е работата?

— Не мога да се оплача. Имаме хубав сом днес. Знаеш какво ми е мнението за дълбокото пържене, но този сом сме го взели от рибарника на братовчеда, а такъв хубав сом само така се готови.

— Ще си вземем със сигурност.

— Ами ти, Луизиана? Някога яла ли си тънко пържено филе?

Луиз вече не се изненадваше, когато хората в Алигейтър Баю се обръщаха към нея по име, дори по цяло име.

— Не съм сигурна. Яла съм пържен сом преди...

— Това е по-специално. Ще ти хареса, миличка. Чух, че си взела местенцето до Сал. Срещу ли вече г-жа Петигрю?

— Засега само ме гледа през прозореца.

Стефани прибра бележника си в джоба на престилката и сложи ръка на хълбока си.

— Дай да те посъветвам. Направи едни курабийки или кейк, или нещо такова, и ѝ го отнеси. Вземи и децата. Само това ти трябва.

— Добре, ще се постараю — каза Луиз.

— Добре тогава. Бира?

— Да, моля.

След минутка Стефани се върна с две изпотени халби. Побърза обратно към друга маса, на която бяха насядали неколцина възрастни

господа и дами, опрели бастуни на столовете си.

Докато пристигне храната, Луиз бе преполовила халбата. Знаеше, че ако я допие, няма да може да кара. Салолови дилемата ѝ.

— Нека аз съм отговорният тази вечер. Сигурно не е лесно да се грижиш за всичко.

— Така е — рече Луиз. — Понякога искам някой друг да е майката, само за една вечер. Ужасно ли е?

— Не. Баща ми отсъстваше често, а на майка ми не ѝ беше лесно. Усещах го дори като малък. Мисля, че затова Бета така и не се задоми. Знаеше, че е трудно сам, а не вярваше на мъжете до себе си.

— Омъжвала ли се е някога?

— Не. Ходеше с един, Джак, дълго след като завършиха училище, но накрая той се ожени за друга, в Сейнт Джуд. Не знам какво иска Бета. Чувства се донякъде длъжна да се грижи за мен, а аз пък го виждам и ѝ позволявам. Откакто родителите ни ги няма, само аз съм ѝ останал.

Стевани остави храната им разсеяно на масата. Ресторантът беше почти пълен, а тя като че ли сама обслужваше всички маси.

Тънкият пържен сом беше хрупкав до пристрастяване, а сочната яхния отгоре чудесно си контрастираше с него. Гарнитурата от зеленчуци в мазнина от бекон сякаш обаче бе по-добра от всичко останало.

— Май че ти харесва — каза Сал, пресушавайки бирата си.

— М? — Луиз понадигна глава от чинията си. Беше се надвесила над нея като умряла от глад.

— Не си казала нищо от десет минути.

— Извинявай, просто е толкова вкусно... Как успява да нареже филето толкова тънко?

Сал поразбута останалата си яхния с вилица.

— Нямам представа. Така и не се научих да готвя, Бета се самоназначи за мой личен готвач.

Луиз отпи малко бира.

— Дразни ли те понякога с поведението си?

— Малко, понякога. Имам чувството, че е зарязала собствения си живот. Освен в ягодовия сезон. Тогава има много работа за вършене.

— Би могла да преподава на деца, ако ги харесва.

— Бета се страхува от всякакво близко обвързване. Като се замисля, затова не се е омъжвала. Бои се и от новостите. Мен ме познава. Какво ти, познава всички в градчето. Така я устройва. Не иска промяна.

— Понякога промяната е хубаво нещо — каза Луиз.

Сал направи пауза, вдигнал вилица.

— Да, така е.

* * *

Колата на Брэндън беше на алеята пред дома на Луиз, когато Сал спря на входа.

— Казаха ми осем и половина — каза Луиз. — Само осем и петнайсет е.

Сал спря двигателя.

— Не се тревожи. Едва ли са ядосани.

— Да, сигурно са. Говорим за Брэндън, не за разумен човек.

Луиз затаи дъх и доближи колата. Макс я забеляза през прозореца и ѝ махна. Зоуи спеше на седалката си, изкривила глава под неудобен ъгъл.

Брэндън излезе и подаде на Луиз двете ранички.

— Отидохме на мексикански ресторант, но Макс не спря да стърже по масата с ножа си, а когато му го взехме, се разпища. Зоуи не искаше да седи в детското столче, но когато я пуснахме, заподскача из цялото сепаре. Накрая ядохме в колата.

— Никога не ги водя на места, където се сядат — каза Луиз.

— Е, това обяснява нещата.

— Брэндън, те са почти бебета. Не можеш да очакваш да са търпеливи. Затова им сложих играчките и книжките за оцветяване.

— Макс си разхвърля количките навсякъде, а Зоуи си хвърли маркерите на пода.

Сал сложи ръка на рамото на Луиз.

— Хайде да сложим децата да спят. По-късно ще говорите.

Брэндън отвори вратата и пусна Макс.

— Ядохме в колата! Обичам колата.

Луиз заобиколи и взе Зоуи от седалката ѝ. Тя поразмърда главица, преди да я отпусне на рамото на майка си.

— Ще говорим утре — прошепна Луиз на Брендън.

Сал отново помогна на Макс да си измие зъбите и му прочете книжка, а Луиз сложи Зоуи да си легне. След това си наля чаша вино. След няколко минути Сал излезе от стаята на Макс и седна на дивана до нея.

— Карай по-леко с Брендън. Няма опит с деца.

Луиз отпусна глава назад, уморена.

— Предполагам. Но не ме слуша за нищо. Вбесявам се.

— Дай му малко време. Ще види, че имаш повече опит. Ето тази вечер например. Ако те беше попитал, щеше да разбере, че децата са твърде малки за ресторонти.

— Не, мисли, че е моя вина. Че не съм ги научила. Така го вижда, познавам го.

— Ще се научи. Вече е тук, ще прекарват повече време заедно. Ще опитва това-онова и ще се проваля. Или пък не — ще успява, а ти ще се възползваш. Замисли се, ами ако може да ти улесни живота с Макс и лягането му?

— Още не разбирам защо с теб се разбира. На мен ми трябват десет минути да го накарам да си отвори устата.

— Ето на, значи ти помагам. Той и Джулия може също да ти помогнат. Трябва да осъзнаеш, Луиз, вече не си сама. И това е хубаво.

Тя се пресегна и хвана ръката му. Точно това искаше — малко подкрепа. Никога не бе я получавала от Брендън, дори когато не отсъстваше. Сега имаше чудесен мъж до себе си и цял град зад гърба си. Същия ден един от редовните посетители в библиотеката ѝ беше оставил кутия с дрешки за Макс, останали от собствения му син, а Бриана им беше опекла курабийки.

— Благодаря ти — каза тя.

— Хей, по-добре да тръгвам. Не искам да обърквам децата, като остана.

— Да.

Луиз искаше той да остане, но знаеше, че трябва да я карат внимателно, и заради децата, и заради себе си.

— Ами пикапът ти?

— Ще се прибера пеша, а Бета ще ме докара до библиотеката сутринта. Тъкмо ще ми свърши поредната работа. — Той я целуна, първо леко, после продължително. — Съжалявам, знам, че трябва да се въздърjam.

— Не е нужно да е вечно — каза Луиз. — Само засега.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Сал се отпусна назад на седалката в колата на Луиз. Странно се чувствуваше отново със смокинг. Бета го беше прекроила леко, защото раменете му сега бяха по-широки, отколкото в адвокатските му дни. Той вече не ходеше да тренира, но цялата работа покрай фермата постигаше същото. Сърбящият плат върна спомените от последния път, когато носеше пингвински костюм: пред олтара в мразовита църква, докато цигулковият квартет свиреше всичко, което знае. Горките музиканти трябваше да убиват време, докато бащата на булката се опитваше да я убеди да тръгне по пътечката. Не се беше получило — но за добро, осъзна Сал по-късно.

Луиз паркира на едно от последните останали места на паркинга пред черквата.

Първа Епископална беше внушително надвиснало тухлено здание с тъмни прозорци. Сал не разбираше защо Брендън и Джулия не могат да се оженят в Сейнт Джуд. Луиз му беше казала, че родителите на Джулия искали да видят гледките. За след това бяха избрали ресторанта на някакъв прочут хотел — Сал не помнеше кой. Хората имаха романтични представи за Ню Орлиънс, които той, като провинциално момче, не разбираше.

Ако някога пак имаше сватба, щеше да е във фермата му. Децата щяха да си играят на люлките, докато трае официалната част.

Сал взе ръката на Луиз и я целуна.

— Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря. Бих казала същото за теб, но мъжете реагират странно на комплименти.

— Приличам на селяндин в цирков костюм — отвърна Сал.

— Виждаш ли? Невъзможен си.

Луиз излезе и разкопча коланите на децата. Сал хвана Макс за ръка.

— Хайде, приятел. Ще видим татко ти.

— Може ли вече да махна сакото? — попита Макс.

— Още не. След церемонията.

— Може да махна сакото след церемонията?

Сал се засмя.

— Да. Ще е чудесна идея.

Макс се усмихна и скокна от колата.

— Зоуи, чакай ме! — извика Луиз.

Сал се обърна — момиченцето топуркаше след него. Той я вдигна със свободната си ръка.

— Хайде, миличка. Недей да бягаш така от мама.

На вратата Сал пусна и двете деца, а те се втурнаха вътре, като почти се бълснаха в млада двойка, която им хвърли два еднакви неприятни погледа. Сал се усмихна извинително, а те извърнаха глави.

Шаферките в розовите си рокли и шаферите в черните си костюми се бяха скучили смутено пред вратите на светилището. След броени секунди шаферките вече клечаха край децата, умилени. Макс получи възглавничка, а Зоуи — кошничка, а после и двамата получиха наставления от жените.

— Трябва да си намерим места — каза Сал. — Започват след няколко минути.

— Дали ще се оправят? — попита Луиз, наблюдавайки Макс, който се хилеше широко на обожателките си.

— Ще седнем точно до пътечката, за да излезем бързо, ако има нужда.

Сал хвана Луиз под лакът и я поведе към една от предните пейки. По време на едночасовия път почти не бе отронила дума. Сега стискаше устни, побледняла. Щеше му се да я види малко по-спокойна. Не че той самият беше спокоен.

Църквата приличаше твърде много на онази, в която почти се беше оженил. До самия ден на сватбата някак бе пропуснал всички признания, че Клои не го обича така, както той — нея. Може би се бе опитала, но дори така не бе редно. Семейството ѝ обаче обичаше Сал. Баща ѝ особено го виждаше като сина, който не бе имал. Старецът беше част от причината Сал да отлага признанието си пред Клои, че е решил да напусне кантората. Мразеше мисълта, че ще разочарова г-н Хендърсън. Дори му беше позволил да го научи на голф — хоби, което след това така и не продължи.

Времето с г-н Хендерсън му беше напомнило колко му липсва собственият му баща. Но докато се върне в Алигейтър Баю, вече беше късно. Сал стисна юмруци.

Последните празни седалки бяха до групичка опърпани мъже, които Сал реши, че са преподаватели в университета. Говореха си за най-добрите барове във Френския квартал. Явно най-важният критерий беше цената на напитките, а след това — броят хубави жени, които биха посетили мястото.

Сал се обърна към Луиз, за да я пита дали познава мъжете, но тя сякаш не го чуваше. Взираще се право напред, в суворото тъмно дърво на амвона. От цялото място напираше на талази внушителност: пред църковните пейки клечаха хора, свещниците бяха лъскави и тежки, килимите — виненочервени. Дори органът звучеше по-скоро мрачно, отколкото тържествено. Мелодията се промени и всички обърнаха погледи към пътечката.

Макс влезе и направи още няколко плахи стъпки. Зоуи го последва, пръскайки розови листенца от кошницата си. От време на време се навеждаше и ги прибираще обратно.

Малко след това тръгна отново към олтара, но спря, когато пред нея Макс се закова на място.

Той се поогледа, ококорил уплащено очи — после се затича. Изприпка по пътечката и замери сепнатия свещеник с възглавничката.

— На! — извика той и изтича обратно по същия път. Зоуи го последва, пищейки весело. От кошничката ѝ се разпиляха всички розови листенца.

Последва миг стреснато мълчание, а после всички се разсмяха.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Сал почука на вратата на Луиз с бутилка изстудено шампанско. Тя не бе останала доволна, когато Брендън и Джулия решиха да задържат децата при себе си в Ню Орлиънс за през нощта, затова искаше да ѝ направи вечерта по-специална. Понеже в Алигейтър Баю нямаше префърцуни ресторанти, трябваше някак да го докарат сами.

— Случайно намерих това в хладилника, до хайвера и омарите — каза той, когато тя му отвори. Беше си сложила розовата престилка върху дънките и тениската, пристегнала коса в опашка.

В кухнята той взе хавлия и отвори тапата в шепа.

— Имаш ли чаши за това?

— Не. Ще използваме купички за желе.

Луиз взе тенджерата от котлона и прецеди някаква къдрава на вид паста в решетото.

— Не ми пречи.

Сал наля и отпи, докато тя разбъркваше пастата с масло, сотирани гъби и пармезан.

— Как вървят специалните ягоди? — попита тя.

— Не много добре. Но сме и в края на сезона. Ще опитам пак додатък.

Не сподели с нея, че прекарва много време, планирайки как да им помогне да включат данъка в бюлетината. Тя знаеше, че той се среща с „Приятелите на библиотеката“, но той имаше и друга идея, която трябваше да остане в тайна.

— Да помогна ли с нещо?

— Може да подредиш масата — отвърна Луиз.

Сал отвори един шкаф над хладилника и откри два свещника с неупотребени свещи в тях. Потърси клечки в чекмеджето под него.

— Сигурен съм, че децата се забавляват.

Луиз се попрегърби.

— Знам. Не бива да ги мисля толкова. Трябва да се наслаждавам на времето с теб.

— Не се тревожи, имаме остатъка от живота си.

Веднага му се прииска да не го беше казвал.

— Да — отвърна Луиз. — Сега сме съседи.

— Ще ми се да съм повече от съсед.

Е, защо не? Вече беше направил първата крачка, по-добре да скочи с двата крака напред.

— Знам. Аз също. Но след бъркотията с Брендън предполагам, че малко се боя.

Луиз се извърна, за да смели черен пипер върху пастата.

Сал я доближи и я прегърна през кръста.

— Не съм Брендън.

— Не си.

— И ти не си Клои. Тя ме заряза пред олтара преди пет години. Цялото това време се мъчех да го преодолея. Но щом те срещнах, реших, че съм готов да спра да ближа рани. Кажи ми, когато и ти си готова.

Луиз се обърна и също го прегърна.

— Готова съм още сега.

Сякаш някой натисна копче в тялото на Сал. Чувстваше всяка своя част озарена. Не искаше да я пуска, но се отдръпна достатъчно задълго, за да попита:

— Дали пастата ще става и студена?

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато Луиз се събуди, беше сама. Погледна към часовника и се паникьоса: беше осем. Децата никога не бяха спали толкова до късно. Тъкмо щеше да изтича в стаите им, когато си спомни, че са в Ню Орлиънс. Сал беше пренощувал.

Докато бавно се измъкваше от леглото, Луиз продължаваше да се носи по емоционални върхове и падения. Импулсивно бе довела Сал в спалнята, бяха правили любов. След това ядоха и пиха шампанско, говориха си до късно.

Топлината от изминалата нощ се разсейваше от това, че си бе тръгнал, преди тя да се събуди. В нещо беше съркала ли? Някак го бе уплашила?

Но докато слизаше, усети аромата на кафе. Сал беше тук. Или беше направил кафе, преди да си тръгне. Тя стигна до последните стъпала и го видя на масата, свил мускулести рамене, докато се взираше в телефона си. Той бързо го прибра. На Луиз ѝ се щеше да има по-привлекателно облекло за сън от стара тениска и широк анцуг. Прокара ръка през косата си в закъснял опит да се приведе във вид.

— Щях да направя закуска, но реших, че не ти се ядат прегорели яйца. Мога да готвя само кафе.

— Само това ми трябва — каза тя. Наля си чаша и седна срещу него. Нощта беше съвършена.

Отначало бе твърде щастлива и развлнувана, за да спи, а после пък си отпочина по-добре от много време насам.

Дали и той се чувстваше така? Сал довърши кафето си.

— Ще ми се да можех да остана, но трябва да наглеждам работниците, да поправя пет дупки в оградата и да свърша десет други задачи, не помня какви в момента.

— Няма проблем. И аз имам неща за правене, преди да се приберат децата.

Луиз се изправи и без да се усети, изгълта половината си кафе наведнъж.

— Чакай. — Той я придърпа към себе си и я целуна. — Ще ти се обадя по-късно.

Луиз кимна. Още държеше чашата си и докато го изпровождаше с поглед през входа, отпиваше разсеяно.

Когато приключи с покупките и другите си задачки, Луиз закрачи из къщата, чакайки децата да се приберат.

Влезе в хола, отвори щорите и загледа улицата. Може би чаша вино щеше да ѝ помогне да се отпусне. Наля си евтино мерло в купичка за желе и седна пред компютъра си, забравяйки, че още няма интернет.

Взе романа, който бе заета от библиотеката, и се зачете — прочете първата страница три пъти, без нищо да ѝ влезе в главата. Пи още вино и почисти останките от храна по рафтовете и уредите в кухнята. Защо още ги нямаше? Брендън беше казал в шест, нали?

От кухнята се обади таймерът за ориза ѝ. Луиз изключи котлона и пак се взря през прозореца. Нищо.

Ръцете вече я боляха от чистенето, на което се беше отдала, когато чу гуми по чакъла отвън. Зад комбито ѝ паркираше колата на Брендън. Излезе Джулия, тънките ѝ дълги крачета — в прилепнали черни дънки, поръбени по джобовете с кристалчета. Взе Зоуи от седалката ѝ и я остави на моравата. Луиз се надяваше Зоуи да изтича веднага вкъщи, но тя приклекна и заразглежда жълтото глухарче пред себе си. Носеше нова лилава рокличка, в косата ѝ — панделка, също лилава.

Луиз излезе да прегърне дъщеря си.

— Зоуи!

— Здрави, мами.

— Забавлява ли се с татко и г-жа Джулия?

— Да.

Зоуи откъсна глухарчето и вдигна юмруче.

— Цвете.

Джулия разкачи седалката на Зоуи.

— Къде да сложа това?

— В къщата — отвърна Луиз.

Опита се да хване Зоуи за ръката, но тя се отскубна.

Макс изскочи от колата и прегърна Луиз.

— Може ли да гледам детското?

— Добре.

Не можеше да му откаже каквото и да било в момента. Дали се чувствуваше изоставен? Объркан, задето баща му се беше върнал в живота му? Макс изтича през моравата и стигна до прага, повтаряйки си:

— Ще е чудесна идея.

Напоследък постоянно го повтаряше — Луиз не знаеше откъде го е чул, но се беше отказала да му обяснява, че не го казва съвсем вярно.

Брендън взе седалката на Макс и последва Джулия към къщата.

— Трябва да тръгваме. Чудесно си прекарахме, нали, приятел?

— Да — отвърна Макс с обичайния си равен тон.

Джулия се върна до колата и взе раниците на децата, оставяйки ги до прага. Брендън я наблюдаваше със страст и привързаност, както някога бе гледал Луиз. Тя трябваше да свикне с това, както с всички останали неща в живота си. Но имаше и хубави — Сал например.

— Подписваме за къщата на трийсети — каза Брендън. — Точно до лесотехническия, до кампуса.

— Знам къде е — каза Луиз.

Скъп район, но вероятно можеха да си го позволяят с наследството или фонда на Джулия, или каквото беше там. Но сега, след женитбата им, Луиз можеше да се надява на по-голяма издръжка. Силвия беше права — Луиз трябваше да опита да се наслади на предимствата от близостта на Брендън и Джулия.

— Надяваме се да се нанесем, след като приключи учебната година, през май. Ще ти кажа допълнително.

— Добре — каза Луиз.

— Ще ми се да беше подстригала Макс преди сватбата. Стърчи отзад — завърши Брендън, докато слизаше по стълбите.

Всички приятни усещания на Луиз, останали от предната нощ, се изпариха. Предстояха ѝ години под микроскопа на бившия ѝ.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Луиз излезе на заден от разкаляната си алея.

Беше валяло три дни, което развали плановете на Сал да докара с камион още чакъл. Но вече беше пребоядисал рафтовете и бе заменил линолеума в кухнята с обикновени, но красиви кафяви плочки. Тя го беше възнаградила с лазания и пай, чувствайки, че никак не е достатъчно. Но той пък сякаш се наслаждаваше на работата. Макс се дивеше на всяко негово движение — от поставянето на плочките до яденето на салата. Сал търпеше всичко с такт и търпение и отговаряше на всички въпроси независимо колко засукани или неуместни бяха те. На Луиз ѝ харесваше Сал да се навърта в къщата. Дори когато бяха в различни стаи — когато тя переше или чистеше спалните, докато той работеше по кухнята, — присъствието му я правеше щастлива. Не искаше уикендът да свърши, но вече беше понеделник, време да се връща.

Като свърна по улицата, Луиз видя табела пред дома на Петигрю. Спря и се зачете.

— Да тръгваме, да тръгваме! — подкани я Макс от задната седалка.

— Само минутка. — Луиз отново прочете написаното, този път на глас: — Подпишете петицията за затваряне на библиотеката. Парти с горене на книги!

— Обичам партита — каза Макс.

Луиз продължи по улицата, карайки бавно, за да може да помисли. Сигурно бе работа на някои от лакеите на Гънд.

По пътя към забавачницата се натъкна на още десетина табели:

„Изгорете «Игрите на глада»!“ „Изгорете «Хари Потър»!“

„Изгорете «451 градуса по Фаренхайт»!“

В библиотеката Хоуп стоеше в кабинката на Силвия и зяпаше нещо през рамото ѝ на монитора.

— Тези откачалки с горенето на книгите си имат фейсбук страница — каза Силвия. — Виж. Не мога да повярвам.

Луиз се отчете с картата си, наля си кафе и влезе в собствената си кабинка. Когато компютърът ѝ зареди, откри страницата. Снимката най-отгоре беше на пламъци, а надписът — „Ако е Библията, четете я. Ако не е, изгорете я“.

„Елате на купона, изгорете книгите.“

Останалите постове бяха списъци с музикални групи и други развлечения.

Щеше да има надуваем замък и клоун. Луиз се облегна назад и притисна пръсти в слепоочията си. Телефонът ѝ иззвъня.

— Дано си си оправила косата сутринта — каза Брю от другата страна.

— Какво? Защо? Кой слага тези табели навсякъде?

— Не знам, но в библиотеката преди обедната почивка ще дойде репортер от Шести канал. Да си знаеш.

— Как са разбрали толкова бързо?

— Аз ги повиках. Нали виждаш, че това ще ви помогне. Хората ще се ядосат и ще застанат на твоя страна.

— Наистина ли мислиш така?

— Никой не обича горители на книги.

— Ще открия кои са тия луди и ще им кажа къде да си приберат табелите — каза Хоуп.

— Тъкмо говорих с Брю. Казва, че идва репортер.

— Тюх, на мен пък часът при козметика ми е утре. Трябва ми малко червило.

Хоуп тръгна към тоалетните с чантата си.

— Показа се нов коментар на фейсбук страницата — каза Силвия. — Бриана Роджърс: „Вие не сте в ред“.

— Тук ли го е написала?

— Така мисля. Дойде сутринта както обикновено.

— Трябва да проверим дали ще остане за интервюто.

Луиз стана от бюрото си и влезе в главното помещение.

На един от компютрите видя Бриана, заобиколена от г-жа Труди, Елоиз и още петима непознати.

— Не могат така — обади се един мъж в работен гащеризон. — Да затворят библиотеката и да горят книги? Това е незаконно, нали тъй?

— Ако съберат хиляда подписа, могат да го пуснат за гласуване — каза г-жа Труди. — Това се опитваме да направим и ние, но сме за библиотеката. Трябват ни подписи, за да включим данъка за библиотеката в бюлетината.

— Къде да подпиша? — попита мъжът.

Всички присъстващи се събраха, за да подпишат петицията на г-жа Труди. Докато привършваха, влезе жена с тежък грим и миниатюрна пола, следвана от оператор. Луиз се върна в служебната зона и обяви:

— Медиите пристигнаха.

Силвия и Хоуп почти я прегазиха, за да стигнат до главното помещение.

* * *

На следващия ден Хоуп пристигна с два часа закъснение, мъкнейки огромната си тенджера под налягане.

— Направих ви прочутите си кнедли с пиле.

Луиз тъкмо наливаше вода в машината за кафе.

— Мирише страхотно.

— Мерси. А закъснях заради лудата съседка Хилда. В двора ѝ има едно голямо сухо дърво. Не може да си позволи да го отреже, щото праща цялата си социална осигуровка на безполезния си син в Александрия. Така и не си намери истинска работа тоя. Има някакво апт студио, Хилда ми показа снимки — не бих дала на майка ми да ги гледа тия неща. Как да е, от дървото нощес паднал клон. Скъсал ми кабелите и нямах ток. Трябваше да викна елкомпанията, а после да звънна на Уинстън да дойде и да отреже всички клони, дето висят над моето място. Писна ми от това дърво.

— Мога да си представя — каза Луиз.

Трябваше ѝ кофеин. Твърде бавно капеше машината.

— Затова докарах пилето и кнедлите, искам да ги науча утре в часа по готварство. Силвия ми е намерила няколко преносими котлона.

— Още ли ще рискуваш гнева на антизумба шефа ни? Дори след като ти каза, че готовното ти не струва и прочие? — попита Луиз.

— Естествено. Звъннах на Марти Прат, иска да докара някои от приятелките си. Г-н Фоули не може и копче да каже. Пък и ми писна вече от него. Да ме уволнява, ако иска. Сигурно и бездруго ще ходи да гори книги.

Хоуп довлече масичката по-близо до стената, сложи тенджерата си отгоре и я включи.

Лили пристигна и си наля кафе, без да обръща внимание, че Луиз тъкмо посягаше към каната.

Разбърка някакъв изкуствен подсладител и отиде да разгледа тенджерата.

— Моркови слагаш ли му?

— Естествено — каза Хоуп. — Кой прави кнедли с пиле без моркови?

— Хубав цвят добавя — каза Лили.

Хоуп завъртя очи.

— Няма значение как изглежда. Правя храна, не рисувам картина.

Лили сви рамене и отнесе чашата си до регистрацията. Луиз си наля също и започна да тъпче на едно място, за да се посьбуди. Междувременно влезе Силвия.

— Каква е тази божествена миризма?

— Кнедлите с пилешко на Хоуп — каза Луиз.

— А, значи най-после сме достойни.

— Заслужихте си го — отвърна Хоуп. — Признавам, че доста ми беше доскучало, преди двете да пристигнете. Отначало не ми бяхте никакви, ама пооживихте мястото. Хората вече искат да идват. Не мога да стигна до бакалията, без да ме спре някой и да ме пита нещо за библиотеката. Никой никога не го беше правил преди. А това горене на книги много им е бръкнало в здравето на хората. Не съм ги виждала толкова ядосани, откакто Гънд направи оня номер с паркинга за караваните.

— Чакай само да видиш какво още съм планирала. Ще си имаме танцов купон. За деца от трийсет до осемнайсет — каза Силвия.

— В библиотеката? — почуди се Хоуп, чумерейки се към празния офис на г-н Фоули.

— Децата ми казаха, че в училището няма да има купон до бала през май. А той пък е само за последните два класа. Затова си казах:

зашо не? Ще ги докара тук. Ще е на книжна тема, разбира се. Мисля си за „Отнесени от вихъра“.

Хоуп поклати глава.

— Едно ще ти кажа, стиска ти.

— Няма да оставя онзи дърт мухъльо да ми казва какво да правя. Кога ще обядваме?

— Никой няма да ми пипа тенджерата до обедната почивка. Даже г-н Фоули. Къде е той?

— Г-н Хенри каза, че имал работа извън града. Сигурно нещо, свързано с кози — каза Луиз. — Няма да се върне до утрото.

— Хубаво. — Хоуп потупа тенджерата си. — Така и така казва, че не понася готовното ми.

* * *

По-късно същия следобед Луиз работеше на регистратурата, когато влязоха Бриана, г-жа Труди, Елоиз и Елинор. Всички носеха еднакви неоновозелени тениски.

— Какво мислиш? — попита г-жа Труди, като се обърна, за да покаже и гърба на тениската.

— „Подобрете библиотеките, подобрете живота си. Подпишете. Спасете библиотеките от енорията на Алигейтър Баю“ — прочете Луиз. — Харесва ми.

— Разбира се, после ще трябва да поръчаме нови, когато влезем в бюлетината. Мисля си за „ДА на грамотността. ДА на културата“.

— Колко подписа имате досега? — попита Луиз.

— Не знам точно, защото раздадох листовки на почти всички, за които се сетих. Г-н Джуд в бакалията. Бета във фризьорския салон. Всички пастори на местните църкви. Ще съберем хиляда без проблем.

— Надявам се, защото другите вече твърдят, че ги имат.

— Недей им вярва. Вдигат пушилка. Схваща ли, пушилка?

Елоиз и Елинор се засмяха. Тениските им висяха до коленете. Сигурно ги бяха поръчали, преди старостта да започне да стопява телата им. Появи се групичка тийнейджъри със зелени тениски върху униформите си.

— Браво, и в училище сте ги носили! — възклика Бриана и плесна с ръце.

— Ама разбира се, г-жо Бриана. Карака ни да ги махаме в час, но после веднага ги слагахме. Ще ги носим, докато си съберете хилядата подписа — каза високо чернокожо момиче на име Шанте.

Беше една от най-отдадените посетителки, участваше във всяко събитие на Силвия.

Мари се спотайваше най-отзад. Зелената ѝ тениска ѝ стоеше като рокля. Промъкна се покрай другите и стигна до регистратурата, прошепвайки на Луиз:

— Тук мирише на кнедли и пиле.

— Да, Хоуп ги направи. Ела отзад и ще ти дам каквото е останало — каза Луиз.

Мари хвърли поглед към тийнейджърите, но те вече се бяха упътили към секцията с книгите, които ги интересуваха.

— Много бих искала — каза тя и последва Луиз.

— С тези момичета ли движиш сега? — попита Луиз.

— Ами, донякъде. Дават ми да се разкарвам с тях — каза Мари.

— Поне не ми се присмиват.

— Хубава тениска — каза Хоуп, когато видя Мари.

— Мерси. Г-жа Труди ги направи. Казва, че щом сме твърде млади да подпишем петицията, трябва да сме ходещи пана.

— Радвам се, че е намерила смислено приложение на тийнейджърите. Искаш ли малко от кнедлите ми с пиле?

— Да, г-жо, благодаря.

Хоуп обра останалото в тенджерата. Имаше точно за една порция, сякаш нарочно я бе пазила. Луиз се върна на регистратурата. Г-жа Труди стоеше до вратата с клипборда си и чакаше да влязат и други хора, за да им проглуши ушите с петицията.

Луиз поклати глава. Добре, че г-н Фоули беше извън града, иначе щеше да я изпъди веднага.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

На следващата сутрин Луиз гледаше отново клип от новината за библиотеката в кабинката си, когато Силвия се появи до нея със зелената си чанта от алигаторска кожа.

— Хайде до Антъни, за обяд.

Луиз затвори оранжевия плик, в който слагаше книгите, заети от други клонове, и го оставил в таблата с останалата поща. Човекът от щатската библиотека щеше да дойде да го вземе следобед. Преди Луиз и Силвия щатската библиотека дори не включваше Алигейтър Баю в маршрута си. Г-н Фоули не виждаше смисъл от заемане между библиотеките. Ако в тази книгата я нямаше, местните нямаха нужда от нея и толкоз. Луиз го пренебрегна и свърши работата въпреки всичко.

— Между другото, изглеждаш много добре по телевизията. Не е късно да си смениш работата с блясъка на камерите — каза тя на Силвия.

— Я тихо. Сигурна ли си, че не се сърдиш, задето с Хоуп ти изядохме от времето?

— Не, нищо подобно. Последното, което искам, е порите ми да пораснат тройно по телевизионните екрани. Ужасия, както казваше баба ми.

— Г-жа Труди каза, че купища хора са звънели в телевизията, за да подпишат петицията. Някои дори не били от Алигейтър Баю.

Стигнаха до регистратурата и Луиз оставил до Лили подноса с пощата.

— Отиваме до Антъни за обяд — каза Силвия.

Лили кимна и се приведе да сподели поредната клюка с Ада Готро, която прехвърляше въртящата се стойка за розови романи.

„Морските дарове на Антъни“ бе спечелил много от разрастването на Алигейтър Баю. Някога според Хоуп мястото било просто барака, а сега приличаше на малка бакалия. На практика това си и беше. Антъни продаваше сом, убит и почистен на място, и други пресни морски дарове, както и замразени меса, от алигатор до пиле,

натъпкано в патица, натъпкана в пуйка, а също и прочутите дълбоко пържени кръгли наденички с ориз и пържен сом — и задължителните багети с какво ли не месо. Откакто се премести в Алигейтър Баю, Луиз експериментираше с по-необичайните местни предложения. Макс неочаквано си бе харесал варените рачешки опашки.

Луиз и Силвия стояха на опашката пред претъпкания тезях с топлите блюда.

— Боже, всичко изглежда толкова добре — каза Силвия.

— Да. — На Луиз не ѝ се мислеше за храна. Въпреки привидния успех на телевизионното предаване тя се тревожеше, че предложението за данъка ще пропадне, дори г-жа Труди да успее да го включи в бюлетината. Случеше ли се това, трябваше да опита да си намери работа в системата на съседната енория, тази на Сейнт Джуд, или отново да се мести. От мисълта да напусне Сал я хващаха киселини.

Освен това Брендън нямаше да е доволен да се окаже, че е дошъл чак дотук точно преди тя да отведе децата другаде. Може би щеше дори да я съди.

— Добре, ще ни трябват кръгли наденички, пържени скариди и пържен сом. И хляб. И колсло с два студени чая, неподсладени — каза Силвия на набитата чернокожа жена зад тезяха.

Без да каже нищо, продавачката им събра храната в две стиропорени кутии и ги подаде на касиерката.

Силвия извади двайсетачка.

— Аз черпя.

— Мерси.

Луиз се опита да звучи признателно, но не беше сигурна ще успее ли да хапне каквото и да било.

Когато седнаха на една от високите кръгли маси обаче, апетитът на Луиз се възвърна. Сомът беше хрупкав отвън и сочен отвътре, а кръглите наденички — пикантни и вкусни. Изядоха повечето си храна мълчаливо.

— Знаеш, че не съм те довела само да обядваме — каза Силвия.

Луиз изпи последната си глътка студен чай.

— Тъпчеш ме с морска храна, за да ме навиеш на някакъв шантав план ли? Няма да замервам къщата на Гънд с тоалетна хартия.

— Тъкмо обратното. Тук сме чужди. Но това не значи, че не можем да омаем хората — просто трябва повечко да се постараем.

— Ти си тази със страхотната коса и еcranно присъствие. Аз съм никаква библиотекарска мишка — каза Луиз.

— Я да мълкваш, не си. Трябва да следим кой кого познава, кой на кого е роднина и с кого е скаран от години. Хоуп може да ни помогне. Трябва да започнем да пазаруваме в местни магазини, да използваме местната поща, да ни подстригват момичетата на Бета, да обядваме тук или в „Майн Стрийт“.

— Какво мислиш, че правя? Нали тук се преместих?

Луиз си дояде кръглата наденичка.

— Знам. Но не можеш просто да влезеш в бакалията, да си вземеш покупките и да си тръгнеш. Трябва да попиташи касиерката как са децата, да разбереш как се назова мъжът ѝ, фризьорката ѝ, зъболекарят ѝ. Схващаш идеята. — Силвия откъсна опашката на една от скаридите си. — По една случайност племенникът на преподобния Макдоналд притежава това място.

— Откъде знаеш?

— Говоря с хората и запомням.

Силвия дръпна стола си назад и се изправи.

— Имат три деца, две са в гимназията. Познавам ги от книжните си лекции. — Обедните посетители се бяха по-разредили, тъй че Силвия отиде при касиерката между две поръчки. — Знаете ли дали г-н Макдоналд е тук?

— Да, скъпа.

Жената ѝ се усмихна — проблесна златен зъб, и каза:

— Отзад е, прави поръчка. Ще го повикам.

След минута вече разговаряха с един плешив тъмнокож мъж. Единственото, което издаваше позицията му, беше върхът на вратовръзката, който се виждаше над дългата му бяла престиилка. Мъжът ги гледаше с леко подозрение.

— Как да ви помогна, дами?

— Г-н Макдоналд, аз съм Силвия Джоунс, а това е Луизиана Ричардсън. Работим в енорийската библиотека. Дъщеря ви Шанте е един от любимите ми членове на тийнейджърския книжен клуб.

Макдоналд се поусмихна.

— А, да. Доста се навърта край библиотеката. Викам ѝ: „Шанте, не ти ли се ходи в мола?“, обаче не, предпочита да си ходи при вас. Не че не ми харесва.

— За мен е чест да мога да предоставя на момчетата и момичетата безопасно и забавно място за прекарване на времето — каза Силвия. — Дано и научават по нещо. Шанте се труди много и е много талантлива. Помогна ми да предекорирам библиотеката и я попитах дали не я интересува кариера като вътрешен дизайнер.

— А, не и моята Шанте. Твърде е сериозна. Това ми ти момиче иска да стане екоинженер. Понякога се притеснявам, че твърде много учи, но човек така успява. Комай обаче не ме викнахте да си говорим за дъщеря ми.

— Не, сър. Искаме да ви уведомим, че групата „Приятели на библиотеката“ се опитва да включи в бюлетината в следващото гласуване данък за библиотеката. Излиза по по-малко от сто долара на година на домакинство.

— Е, със сигурност хубава работа вършите там. Не знам какво им става на онези с табелките за горене на книги. Срещу това ходих да се бия във Виетнам. Трябва ни знание, образование, здрава работа. Не може така да пречиш на младите, да им казваш, че могат да четат само една книга, ако ще и Библията да е. Ако четеш само една книга, даже няя няма да я разбереш.

— Съгласна съм. Правим всичко възможно, но Луиз и аз ще си изгубим работата, ако този данък не мине. Заплатите ни се плащат от федерална субсидия, която спира дрогодина. Но ще дам на Шанте копие на петицията, ако ви интересува.

— Да, няма проблем.

Макдоналд се обърна и отново влезе в задната част на магазина.

— Ето това трябва да правиш — каза Силвия, като събра останалата храна.

Луиз се обади на Хоуп от джипа, докато Силвия караше обратно към библиотеката.

— С Макдоналд сте говорили, така ли? Чувам, че и бонбоните на някое дете ще вземе, ако му изнася — каза Хоуп.

— Изглеждаше приятен. Силвия говори с него за дъщеря му — каза Луиз.

— Хм. — Хоуп направи пауза, сигурно за да отпие от вечно пълната си чаша кафе. — Познавам още един-двама, дето мога да ги кандърдисам да ни помогнат с подписите.

— Носим ти пържени скариди и кръгли наденички.

— Значи няма как да не ви свърша работа.

Хоуп затвори.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Някой отново беше настроил термостата в помещението на настоятелството на минусови температури. Луиз се загърна по-плътно с пуловера си и сложи длани под мишниците си, за да се стопли. Г-н Хенри седеше най-отпред, отпуснат в стола си дори повече от обикновено, и кашляше в кърпичката си. Г-н Фоули очевидно не си бе направил труда да дойде.

Силвия потупа г-н Хенри по рамото, преди да седне зад него. Той ѝ кимна в отговор. Беше си взел болничен за цялата предна седмица и сега костите на лицето му изпъкваха, аха-аха да се покажат през кожата.

Луиз се мушна покрай Силвия и седна до Брю.

— Време е за представлението — каза той.

Настоятелите влязоха един по един и заеха местата си. Г-жа Гъндерсън накара всички да чакат, докато подреди столовете така, че да ѝ се падне този, който иска.

Дилайла скри уста, за да сподави смеха си. Носеше бухнала, лъскава зелена рокля, каквато някоя свита зубърка би избрала за бала си.

Прат я побутна и я изгледа предупредително. Фостър се престори, че чете дневния ред, докато потропваше с крак.

Когато столовете най-сетне бяха подредени по вкуса на г-жа Гъндерсън, тя седна и подпра лакти на масата. Преподобният Макдоналд се бавеше зад останалите и седна в края на масата, без да гледа никого.

— Виждаш ли как всички влязоха заедно? — прошепна Брю на Луиз. — Нещо са се разправяли преди срещата.

— Това не е на добро.

Фостър удари с чукчето.

— Откривам събранието. Преподобният Макдоналд ще ни поведе в молитва, а след това г-жа Гъндерсън ще започне с клетвата за вярност.

Луиз сведе глава, но не чу нищо от това, което Макдоналд каза. Докато започнат да рецитират клетвата, тя вече се потеше в студената стая.

След това Фостър зачете дневния ред по бавния си, колеблив начин. Най-напред щяха да обсъдят библиотеката, което бе хубаво, защото Луиз не можеше да понесе очакването дори миг повече. Фостър завърши.

— Първа точка: г-жа Гъндерсън предложи, понеже понастоящем енорията не разполага със средствата да поддържа библиотечна система, да я закрием и да се споразумеем с енорията на Сейнт Джуд да предоставя мобилни библиотеки и други услуги на гражданите ни.

— Чакайте, това не е в дневния ред — каза Прат. — Никой нищо не е споменавал за закриване на системата.

Дилайла закима.

— Не можете просто така да го добавите. Със сигурност трябва да го одобрят гласоподавателите.

— Добре тогава — каза г-жа Гъндерсън. — Да се върнем на въпроса, както го обсъждахме. Решение срещу разширението на библиотечната система.

Луиз се огледа, объркана. Къде бяха горителите на книги? Би трябвало да са тук. Ако имаха петиция, сега беше моментът да я представят.

— Чакайте! — Силвия се изправи.

— Който иска да говори, трябва да попълни карта с молба за думата — каза Фостър.

— Дайте ми една тогава — каза Силвия. — Моля.

Секретарката на настоятелите се приближи с картата и й прошепна нещо, преди да й я подаде. Силвия кимна и я стисна за рамото. Реджина Люис беше ходила в библиотеката два пъти предната седмица — и за книги, и за да демонстрира подкрепата си.

На Фостър му трябваше цяла минута да прочете картата.

Когато приключи, покани с жест Силвия напред.

— Застанете пред микрофона и кажете името и адреса си, за протокола.

Точно когато Силвия вдигна микрофона към себе си, г-н Хенри се закашля. Луиз извади телефона си, готова да набере 911, но той спря и им направи знак да продължат.

Силвия започна:

— Искам само да кажа, че сме направили всичко по силите си да превърнем тази библиотека в жизненоважна част от общността ни. Без нея местните ученици биха били лишени от място, откъдето да си набавят книги за училищни проекти и за извънкласно четене. Също така е безопасно място за събирания след училище и в събота. Добавили сме също така уроци по компютърни науки, книжни клубове и други програми за всички възрасти. Хората не спират да идват. Може да попитате г-жа Реджина, тя ни посещава редовно, както и Шерил от пощенската станция, Мишел от химическото чистене на главната улица, г-жа Стефани от бар „Майн Стрийт“ и още сума ти учители и ученици. Хората ще подкрепят данъка, сигурна съм.

Г-жа Гъндерсън изсумтя.

— Никой не обича данъци. Библиотеките загиват. Може би не осъзнавате, че има такова нещо като интернет.

— Библиотеката не загива. — Г-жа Труди се изправи. — Над хиляда жители на Алигейтър Баю подписаха петиция да включат данъка в бюллетината.

Пусна една дебела папка на бюрото пред г-жа Гъндерсън и се върна на мястото си.

Г-жа Гъндерсън демонстративно преброи страниците.

— Г-жо Гъндерсън — обади се Фостър. Мърморейки под нос, тя му подаде папката.

— Задължени сме от устава си да подпишем тези документи и да ги подадем към офиса на държавния секретар навреме. Ще се погрижа — каза Фостър. — Ако предположим, че всичко друго е наред, предложението с данъка ще се появи в бюллетината през септември.

Силвия плесна Луиз по ръката.

— Успяхме, моето момиче!

— Ще прекъснем за момент, за да си тръгнете, ако желаете, преди да продължим събранието — каза г-жа Гъндерсън.

— Малка победа — рече Брю, докато излизаха на паркинга. — Но данъкът все пак трябва да мине.

Силвия го хвана за рамото и го поразтърси.

— Стига бе, черногледец. Гънд не може да заповядва на цялата енория.

— Не бъди толкова сигурна. Тази стара кукувица има голямо влияние тук. По-добре внимавайте с нея.

— Ами горителите на книги? — попита Луиз. — Не се появиха.

— Не, но не мисля, че ще спрат дотук.

Брю бързо се упъти към колата си и се качи.

— Има нещо странно около тези „Граждани срещу хедонизма“, но не мога точно да кажа какво — промърмори Силвия.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Новата къща на Брендън беше бяло миниимение и повече приличаше на направено от глазура, отколкото от дърво и боя.

— Замък за принцеси! — възклика Зоуи.

Тя вече не искаше никой да я вдига от седалката ѝ, тъй че Луиз отвори вратата на джипа, махна ѝ колана и отстъпи назад. Момиченцето слезе само и скокна на моравата, която имаше вид на изкуствен спортен терен.

Макс също слезе и се ококри.

— Това ли е на татко къщата?

— Да. Той и г-жа Джулия се нанесоха миналата седмица — каза Луиз.

Разкошът на мястото бе в ярък контраст със собствената ѝ скромна къща. Не ѝ и трябваше нещо голямо и засукано, но това тук я караше да се чувства като слугиня. Потисна желанието си да избяга, докато водеше децата по калдъръма, с който бе застлана алейката към входа.

— Искаш ли да натиснеш звънеца?

Макс изтича напред и застана на пръсти.

— Не го стигам.

— Зоуи натисне!

Зоуи се запрепъва напред и се разплака, когато не стигна първа. Луиз вдигна Макс и му даде да натисне звънеца.

— Ти ще го натиснеш следващия път — каза тя.

По лицето на Зоуи се разтекоха сълзи. Бузите ѝ добиваха цвят на ужилено червено, когато плачеше, а сега сякаш по команда се появиха и морави петна. Да дава уроци на децата си точно пред дома на бившия си мъж, не си струваше, ако ще Брендън да види дъщеря си, сякаш е изгубила домашния си любimeц.

Луиз я вдигна и Зоуи натисна звънеца точно когато вратата се отвори.

Джулия вдигна вежди, като видя необичайната картичка. Носеше потник, изрязан около пъпа, впити кариани панталони с висока талия и сандали с връзки в римски стил.

Дрехите ѝ изглеждаха прясно изгладени.

— Искаше да натисне звънела — обясни Луиз.

— Брендън отиде на обяд, ще се върне скоро.

Джулия ги поведе към кухнята — съперничеше си дори с тази на Силвия по стил и удобства. Всичко беше ново: белите рафтове, плотовете от шарен гранит, уредите от неръждаема стомана, професионалните котлони и вградената в стената двойна фурна. Почти целият под беше отрупан с кутии — Джулия разопакова една от тях и вдигна голяма чугунена тенджера с цвят на огън.

Луиз изгледа с копнеж скъпото пособие. Макар Брендън да не можеше дори вода да си кипне, обичаше да опитва нови неща и някога бе окуражавал кулинарните експерименти на Луиз. Понякога ѝ липсваха дните, в които правеше задущен във вино петел и агнешко, пълнено със зеленяши.

— Дори не знам какво да правя с това — каза Джулия. — И тежи.

Макс и Зоуи откриха малко вестници, използвани за уплътнение в кашона, и ги превърнаха в конфети. Поне не трошаха съдовете.

Луиз отвори още един кашон. Още съдини в безупречно състояние.

— Брендън ли ти купи всичко това?

Джулия натика чугунената тенджера в един от ниските шкафове.

— Да, мисли си, че ще се науча да готвя. Ама че шега.

— Може да те науча — каза Луиз и веднага съжали. Наистина не искаше да дава готварски уроци на заместничката си.

— Благодаря, но нямам време. А и не ме е грижа. — Джулия се разрови по-надълбоко в кашона. — А това какво е?

— Уред за задушаване на ориз. Ще ми се да имах един от тези.

— Ето, вземи го. Ще му кажа, че се е изгубил при преместването.

— Сигурна ли си? Това сигурно е скъпо.

— Приеми го за подарък.

Джулия отвори едно чекмедже и започна да тика в него шпатули, преси за чесън и лъжици за салата.

— Благодаря. — Луиз натика уреда в бездруго празната си, но голяма чанта.

— Казва, че ако не се науча да готвя, той ще се научи — каза Джулия. — Мога само да си представя колко ще отнеме това.

— Ще си купи един куп засукани машинки и ще се откаже след няколко седмици.

Луиз помогна на Джулия да извади и подреди един чисто нов кухненски робот и лъскав черен миксер.

Известно време работеха мълчаливо. Луиз се радваше, че не ѝ е познато нищо от купите, чиниите, тенджерите и дори приборите.

Брендън ѝ беше оставил всичко от кухнята и бе купил нови.

При все това беше много странно да помага в новия му дом, който той щеше да дели с друга жена.

Джулия даде на Макс и Зоуи нови кутии с пастели и книжки за оцветяване, когато им писна вестникът. Зад една от кутиите в ъгъла бе скрита детска масичка с две столчета и Джулия я изнесе напред, като сложи и напитки върху нея. Даже имаше от чашките, които Зоуи харесваше. Брендън никога не се бе интересувал от това какво предпочитат децата му. Джулия сигурно бе забелязала какво обича Зоуи при последното им посещение. Или беше извадила късмет.

Толкова много неща за Зоуи и Макс бяха известни само на Луиз — любимите им храни и предавания, фразите, които използваха най-често, как Зоуи се чумереше, докато се смее, настойчивостта на Макс да си слага две сламки в сокчетата. Нямаше нищо против, че учителите в забавачницата знаеха за някои от тях, но от мисълта тази чужда жена да ги научи стомахът ѝ се преобръщаше.

Входната врата проскърца и децата вдигнаха глави.

— Мами, какво е това? — попита Зоуи.

— Мисля, че е татко ти. — Луиз разопакова поредната чиния. Със сигурност бившият ѝ не би очаквал топло посрещане от нея.

— Хей. — Брендън оставил два хартиени плика на плота. — Взех суши за възрастните и пица за децата.

— Пица! — извика Макс. — Обичам пица!

Брендън отвори кутиите с пицата и разчисти кухненския остров. На плота пък подреди пластмасовите кутии със суши.

Макс взе няколко парчета лют салам от пицата си и ги хвърли в кутията на сестра си.

— Заповядай.

— Добре.

Зоуи ги изяде, а после започна да щипе разтопен кашкавал от пицата си.

Джулия спря с подреждането на чаши, за да си вземе едно зеленчуково ролче и да го натопи във фъстъчения сос.

— Луиз, защо не оставиш децата при нас за малко и да отидеш на пазар или където решиш?

Луиз застина, а пръчиците ѝ увиснаха над едно парче със съомга. Планът ѝ беше да разгледа новата къща на Брендън и да продължи с децата към парка. Дори не ѝ беше хрумнало да ги оставя.

— Искате ли да останете тук?

— Да, добре — изфъфли Макс през хапката си пица.

— Сигурна ли си, че е добра идея? Имаме доста разопаковане за довършване — каза Брендън.

— Нищо им няма.

Джулия смигна на Луиз и ловко вдигна с пръчиците си парче нигири.

Вече в колата си, Луиз поседя миг, без да потегля, опитвайки се да реши накъде сега.

Още от самото начало ѝ се щеше да се разкара от новия дом на Брендън и Джулия възможно най-бързо, а сега не знаеше какво да прави със себе си. Имаше само един вариант — да отиде до фермата на Сал. Боеше се да се обади и да научи, че не е там. Вместо това поглавън от университетския квартал и излезе на шосето.

Караваната му беше празна — никой не отвори, когато тя позвъни на вратата. Какво ѝ беше казал по телефона предната вечер? Щял да поправя ограда? Или да помага на сестра си?

Проправи си път по обраслата алейка към оранжерията, по петите ѝ вървяха две от по-големите чихуахуа на Сал. Тя ги отпъди, преди да отвори вратата. Сал клечеше пред редица саксии — изглеждаше разтревожен.

Нима новите ягоди вече бяха загинали? Тя сложи ръка на рамото му.

— Как са ягодите?

— Засега оцеляват — каза той. — Франсис, фермерът, който ми ги продаде, каза, че са кръстоска между сорт, който е много вкусен, и

такъв, който е устойчив на мъх. Но и така ми каза, че си искат грижи. На буболечките им се услаждат, а и мъхът ще се появи, ако не внимаваш. Опитвам с някои нехимични спрейове и ги повдигам, за да не се навлажняват. Ще видим. Къде са децата?

— Брендън искаше да отидем да му разгледаме къщата и той и Джулия — по-скоро само тя, — искаха децата да поостанат.

— Можеше да ми се обадиш. Щях да дойде да те взема и да отидем на вечеря.

— Исках да дойда тук. Малко да се измъкна, нали разбираш?
Сал кимна.

— Съжалявам, че не можахме да планираме нищо за уикенда. Много съм зает покрай края на сезона. През лятото ще съм по-свободен. Е, ще берем боровинки, но няма да имаме събития тук. Покъсно днес би трябвало да съм приbral всичко — имаме голям обор, където държа нещата от лехата извън сезона. Искаш ли нещо за обяд? Имам шунка и кисели краставички, Бета ги е правила.

— Звучи много добре.

Докато вървяха към караваната, Луиз му разказа за сушито и за къщата, и за книжките за оцветяване, и за чашката на Зоуи. Докато влязат, почти се беше разплакала.

— Виж, малките ще са наред. — Сал отиде да вземе две бири от кухнята. — Баща ми беше самолетен механик, казвал ли съм ти?

— Споменавал си — каза Луиз.

— Имаше друг апартамент във Флорида, защото много често се налагаше да остава там. През уикендите, когато си беше вкъщи, спеше до обед и после трябваше да му помагам със задачите вкъщи. Да косим моравата, да събираме листа. Не исках — исках да си играя с приятелите. Но предполагам, че това е бил начинът да прекара време с мен. — Сал подаде на Луиз една бира и седна на кухненската маса. — Децата имат нужда да са с баща си. Така добиват по-пълно усещане кой са. Освен това, ако бащата не иска да ги вижда, чувстват, че са събркали в нещо. Още не са достатъчно големи, за да го осъзнайат, но скоро ще са.

Луиз отпи и кимна, опитвайки се да владее емоциите си. Сал не я казваше нищо ново, но го караше да звучи просто и разбирамо. Брендън не беше враг, беше баща на децата ѝ.

Сал извади буркана с домашни краставички, една тенекия с шунка, нарязано топено сирене, горчица и майонеза.

— „Блу плейт“ — каза Луиз.

— М? — Сал се пообърна, стиснал плик с нарязан хляб.

— Майонезата, „Блу плейт“ е по-добра от „Крафт“.

Сал се ухили, докато отваряше плика.

— Ще запомня.

Извади две чинии и се зае да маже хляба с горчица.

— Обикновено ям по два, ти колко искаш?

— Един ми стига, мерси.

Докато го наблюдаваше, Луиз се поуспокои. Беше прав.

Децата щяха да са наред. Отпи отново от бирата си.

* * *

Когато се върна при Брендън да вземе децата, той вече беше готов със списък. Не си беше записал нещата в молескиновия тефтер, но очевидно ги бе подредил в главата си.

— Ябълков сок — каза той. — Децата не спират да искат. Знаеш ли, че в него има арсеник?

Луиз не знаеше. Той продължи:

— Зоуи не иска да използва тоалетната. Докога щеше да чакаш, за да я научиш? И не знае нито букви, нито цифри. Трябва вече да я учиш на тези неща. Бърка цветовете. Познава само розовото.

Луиз чакаше. Нямаше смисъл да спори с него. Трябваше да го понесе някак, без да губи контрол. Мислеше за Сал — това помагаше.

— Макс не знае елементарна аритметика, нито автоматичните думи.

Автоматични думи? Луиз нямаше представа за какво говори той, но си придале сериозен вид. Брендън не се спираше:

— Може да брои, но не може да събира. Косата му е твърде дълга. А с тези шорти и голямата риза изглежда все едно няма гащи. А когато отиде до тоалетната, забелязах, че бельото му е на обратно. Чорапите му също са различни.

Джулия се появи зад съпруга си.

— Здрави. Децата си прекараха чудесно. Благодаря, че им позволи да останат.

Луиз се усмихна насила. Реши да предположи, че Джулия не е имала участие в списъка.

— Дано са се държали добре.

— О, да. Защо стоите на прага? Влез — каза Джулия и пое обратно по коридора.

Брендън изглеждаше, сякаш му се ще да продължи с изреждането. Със сигурност беше намерил за какво да се хване: Зоуи носеше твърде много розово, Макс имаше мръсно зад ушите и т.н.

Зоуи се втурна право в краката на майка си.

— Мами!

Луиз я прегърна здраво.

— Забавлявахте ли се?

— Аз гледа телевизор — каза Зоуи.

Този път Луиз се усмихна наистина. Брендън можеше да я критикува непрестанно, но ги беше оставил да седят залепени за телевизора. Зад Зоуи Макс седеше на меко кожено кресло, не откъсваше поглед от Спондж Боб.

— Хей, мами, гледам Спондж Боб — каза той.

— Виждам — отвърна Луиз. — Но е време да тръгваме. Кажи чао-чao на тате и г-жа Джулия.

— Искам да догледам.

— Има още само няколко минути — каза Джулия. — Искаш ли нещо за пие?

— Не, благодаря. — Луиз се облегна на креслото, с гръб към телевизора.

Брендън отвори бутилка вино и си наля.

— Мислим да ядем някъде навън. Имаш ли предложения?

— Ами, не съм била из ресторантите наоколо. Силвия казва, че бистро „Мезон“ е добро.

— Това къде е?

— Тръгнете по улица „Гардън“ и после вдясно по „Комърс“.

На Луиз ѝ се искаше да отиде там със Сал, но ѝ беше достатъчно приятно просто да яде сандвичи с шунка с него и да му помага да прибере тракторите играчки, дървените кончета и масите за пикник, които той и сестра му вадеха за събитията из ягодовите лехи. Луиз и

Брендън често нямаха какво да си кажат, докато бяха женени. Но със Сал това някак никога не се случваше. Брендън я зяпаше.

- Добре ли си?
- Да, бях се замислила. Защо?
- Говорех ти.
- А, извинявай. Какво казваше?
- Няма значение.

Надписите бяха започнали и Джулия изключи телевизора.

- Време е да вървите, деца. Ще се видим следващия път.

Луиз изпита рязка паника. Не се бяха разбрали за посещенията. Според закона правата бяха изцяло нейни, понеже на Брендън не му се сменяха памперси. Но сега неминуемо щеше да е различно.

- Следващата събота? — предложи той.
- Да, става.
- Ще поддържаме връзка — каза Джулия.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Когато Луиз спря на паркинга на библиотеката в понеделник, Лили изтича буквально пред колата ѝ, размахвайки няколко листа, прикрепени с тел.

— Затвориха библиотеката — каза тя. — Не мога да повярвам.

Силвия паркира до Луиз.

— Какво става?

— Де да знам — отвърна Луиз, докато излизаше. Силвия взе листовете от Лили.

— Гънд е накарала Агенцията за защита на околната среда да обяви собствеността за рискова зона на токсични отпадъци. Библиотеката трябва да бъде затворена и срината, за да се обезопаси земята под нея.

— Г-н Фоули е подписал. След влаковата катастрофа той беше един от тези, които се съгласиха да не раздухват колко е лош разливът, за да получим земята. Не знам защо сега се е разприказвал — каза Лили, кършайки длани.

— Каква катастрофа? — Силвия свали слънчевите си очила.

— През 80-те тук е имало някакъв химически разлив — каза Луиз.

— Значи работим в опасна зона? Чудесно.

— Мислех, че знаеш.

Пристигна и Хоуп с пикапа си и опря месеста ръка на прозореца.

— Не ми харесва, задето сте наизлезли така.

Силвия ѝ подаде листовете. Хоуп ги прочете и излезе от пикапа си.

— Не бих се изненадала и шефът да е разлял още няколко варела химиали зад библиотеката, преди да се обади на АЗОС. По-добре да погледнем.

— Аз няма нищо да гледам — каза Силвия. — Няма да стъпвам с моите „Джими Чу“ в гадориите зад библиотеката.

— Влизам, за да си събера нещата — каза Лили.

Луиз и Хоуп тръгнаха по тротоара към задната част на сградата. След няколко метра високи треви теренът се превръщаше в гъст лес.

— И ти няма да ходиш там с обувчиците си — каза Хоуп.

— Аз ще погледна.

Закрачи през бурените, по-навътре в горичката.

Луиз подуши въздуха и си въобрази щипещата миризма на химикали. Идваше обаче пролет, а някои от цветята обикновено миришеха странно, когато цъфтяха. А и някои от най-страшните химикали нямаха никаква миризма. Защо ли не бе взела Хоуп на сериозно, когато научи за пръв път за разлива? Понякога чувстваше ума си като сито.

Силвия също беше свърнала зад ъгъла.

— Дали има нещо там отзад?

— Не знам. Съжалявам, че не ти казах за катастрофата. Хоуп я спомена за пръв път, когато се запознахме, докато правех проучванията си. И някак съм предположила, че съм ти казала.

— Няма проблем. И така щях да приема работата. Колко зле би могло да е? Построили са библиотека все пак.

След няколко минути Хоуп се върна с разкаляни маратонки.

— Не ми изглежда различно, но и не съм се завирала много из буренациите. Може да са хвърлили нещо там, но щеше да има следи от гуми или празни контейнери, нещо такова.

Силвия поклати глава.

— Г-н Фоули ни мрази. Това е отмъщение.

— Да си затрие собствената библиотека, вместо да ни позволи да работим в нея, както си знаем? Може би има някаква налудничава логика — каза Луиз.

— Не е могъл да види лесен начин да ни спре. Ако ни уволни, трябва да наеме някого другого. Опита се да попречи на идеите ни, но посетителите ги харесваха, затова е щял да изглежда зле пред настоятелите, ако беше продължил да ни пречи. Тъй че направо ни затвори.

— Не знам какво да ви река. Един Бог знае, че трябваше по-добре да почистят мястото, тъй че може би е за добро. Но ще трябва да съборят библиотеката — каза Хоуп.

— А Гънд няма да иска да построим нова — каза Луиз.

— Засега ще трябва да се изнесем към Щнгериън спрингс, в техния клон — каза Силвия. — Хайде да отидем при Лили и да изнесем каквото можем.

Без Хоуп и Лили, Луиз и Силвия никога нямаше да открият клона в Щнгериън спрингс. Намираше се в един крайпътен, едноетажен безистлен, където още се помещаваха църквица и магазин за компютърни части. Насред паркинга имаше заведение за бързо хранене, което приличаше по-скоро на колиба за риболов на лед — именно то пречеше табелата на библиотеката да се види от пътя. Но поне миризмата беше божествена.

— Най-добрите бургери в енорията — каза Хоуп.

— Е, поне обядът е ясен. — Силвия паркира, както можа, до дървената колиба, боядисана в синьо. — Не мога да повярвам, че никога не сме били тук преди.

Луиз каза:

— Г-н Хенри все предлагаше да ми го покаже, но бях заета. Почти се съгласих да дойда с Мат веднъж, но кара като за Наскар.

— Така си е. — Силвия си взе дамската чанта с размерите почти на сак измежду седалките и отвори вратата. — А двигателят на колицата му е по-шумен от този на мотоциклет.

Луиз излезе на тротоара. Сега, пред зданието, вече се виждаше табелата на библиотеката. Витрината и дървеният надпис над вратата караха мястото да прилича повече на магазин за вехтории, отколкото на библиотека. До него беше Църквата на Светото чудо. Луиз се опита да погледне вътре, но жълтеещи завеси скриваха вътрешността.

Когато Силвия отвори входната врата, над нея прозвънтя звънче. Жената, която ги посрещна, носеше безформена рокля с щампи на цветя, а на яката — брошка с Иисус на кръста.

— Аз съм Силвия, а това е Луиз. От главния клон сме.

— Здрави на всички, аз съм Гленда.

Луиз предположи, че жената е на около петдесет и няколко. Спомни си коментарите на Хоуп за ужасяващия ѝ здравословен проблем и липсата на готварски умения. Реши да не пита за първото и да предположи, че второто е преувеличение.

Гленда завъртя очи нагоре, сякаш се молеше, когато Силвия ѝ каза, че главният клон е затворен.

— Г-н Фоули каза, че почти нищо не се е разляло там. Обаче ще ви кажа, че не ми се нравеше как мирише откъм ония гори. Обаче ей на, малко след това построиха библиотека и г-н Фоули стана директор. Хората наоколо не са глупави. Знаеха, че нещо става. Извинете ме за момент.

Задържа входната врата, за да влязат четирима мъже със зелено-белите затворнически униформи на енорията, мъкнейки дълги дъски. Край тях двама пазачи застанаха със скръстени ръце. Затворниците опряха дъските в стената и излязоха, за да вземат следващите.

— Получаваме нови рафтове за детската стаичка. Дарение от някого.

Гленда отново вдигна глава към тавана.

— По какъв ли повод? — зачуди се Силвия.

— Услуги. Г-н Фоули нещо е направил за някого.

Вътре библиотеката още повече приличаше на антиквариат. Компютърът на регистратурата измамно приличаше на каса, а няколко книги бяха разположени като в заложна къща. Но може би новите рафтове щяха да придават на мястото малко по-библиотечен вид.

— Предполагам, че известно време ще работим оттук — каза Силвия. — Ако може да използвам телефона ви, ще отида да се обадя на Мат и Хенри, за да им кажа. Лили, двете с Хоуп може да започнете да внасяте нещата.

— Телефонът е тук. Боя се, че нямаме много място. Едно време това беше книжарница за християнска литература. Преди това беше аптека. Автоматът за газирана вода беше ей там — каза Гленда. — Здрасти, Гъртруд. Виждам, че си си взела още от вдъхновяващите розови романи.

До регистратурата се беше дотърила белокоса женица. Гленда сканира книгите, почти опирайки се в Силвия, която стоеше до телефона. Докато Гленда си бъбреше със старицата, а Силвия говореше по телефона, затворниците превърнаха дъските в рафтове.

Работеха, без да говорят, сякаш изпълняваха отрепетиран танц.

Никой дори не ги погледна. Пазачите ги наблюдаваха с неутрални изражения, неподвижни като статуи.

Силвия затвори.

— Странна работа. Г-н Хенри казва, че г-н Фоули си е взел отпуск за неопределено време. Г-н Хенри ще работи от клона в Оук

Лейк. Изглежда, ние сме начало сега.

Хоуп и Лили се върнаха с компютър и кутия с папки.

— Тези момчета тук дали ще ни помогнат? — попита Хоуп.

Един от пазачите поклати глава.

— Струваше си да пробвам. — Хоуп остави монитора на пода. — Я ми дай да звънна един телефон. Ще се обадя на съпруга на една братовчедка, той държи склад край шосето. Ще трябва все някъде да оставим всички книги. Има си и камион, за да ги пренесем.

Тя седна на стола, където досега бе Силвия, и набра номера.

— Хайде да ви поразведа. Ще искате някъде да се установите — каза Гленда и ги поведе по един тесен коридор. Подът доби лек наклон нагоре, докато навлизаха по-навътре.

Предната стая очевидно бе магазинната част, а задната — тази с книгите. Между високите библиотечки в тъмното помещение без прозорци имаше място точно колкото за масичката с четири компютъра за ползване от посетителите.

— Стаячката за почивки е зад онази врата, а банята е ей там — каза Гленда и махна към две боядисани в бяло врати.

— Предполагам, че нямате повече площ — каза Силвия.

— Не, само онзи компютър в предното помещение и онази регистратура. Обикновено тук работи само един човек.

— Я да видим стаята за почивки.

Силвия отвори вратата вдясно — мястото бе колкото един килер, с масичка и хладилник. Ако сложеха втора, нямаше да могат да влязат. С един удар г-н Фоули и г-жа Гъндерсън бяха сложили край на целия труд на Луиз и Силвия от последните няколко месеца. Едва щяха да имат място да си разположат компютрите, а камо ли да провеждат книжните си клубове и курса по зумба на Силвия. Това показваше що за власт притежава г-жа Гъндерсън — да затвори библиотеката против волята на собствените ѝ гласоподаватели. Дори ако данъкът минеше, парите нямаше да стигнат за построяването на нова библиотека. Така енорията трябваше да заеме допълнителната сума, а това изискваше още едно гласуване.

Силвия с нищо не показваше, че споделя отчаянието на Луиз. Крачеше из сградата, докато останалите четири библиотекарки я следваха.

— Ще сложим компютъра на Хоуп в стаичката за почивки. Там има и място за лаптопа на Мат. Луиз и аз ще си делим моя компютър засега, но ще трябва да го сложим някъде другаде, може би в един ъгъл в задния край.

Когато се върнаха в предната част на библиотеката, грубо рендосаните дървени рафтове бяха готови. Затворниците бяха приключили работата си и се бяха изнесли без следа.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Докато слагаше децата да седнат в колата за поредната събота с Брендън и Джулия, Луиз изпита някакво разбиране към шефа си. Загубата на контрол я ужасяваше. За разлика от директора на библиотеката обаче, тя поне се опитваше да върши добра работа. Да, чорапите на Макс отново не си пасваха и косата на Зоуи вече излизаше от опашките ѝ, но бяха доволни и растяха добре.

Нещо, в което Луиз започна да се усъмнява, докато стоеше пред колата и чакаше Зоуи да спре да си играе на предната седалка.

Малката крещеше и плачеше, ако Луиз я вдигне и сложи на столчето ѝ, но в противен случай Зоуи се прокрадваше на собствената ѝ седалка и започваше да си играе с огледалото за задно виждане и бутоните на радиото. Макс вече бе по-раснал достатъчно, за да не прави тези неща, но Луиз така и не бе намерила ефективно решение на проблема.

— Зоуи, радиото няма да се включи, ако колата не работи. Няма значение колко пъти ще натиснеш копчето, няма да стане. Моля те, отиди си на мястото — каза тя.

— Зоуи, стига си си играла — каза Макс от задната седалка.

— Добре, добре. — Зоуи бавно се върна на мястото си. Луиз трябваше да стисне зъби, за да устои на изкушението просто да я вдигне. Понякога човек трябваше да притежава търпението на дзен монах, за да изчака децата да свършат нещо сами.

Джулия ги посрещна от една от лехите на двора, когато пристигнаха. Беше плевила и впитите ѝ дънки бяха оцапани с пръст. Брендън никога не би търпял зле поддържаната морава на Луиз и превзетите от плевели цветни лехи. Дори се беше изненадала, че не бе изкоментирал заядливо последния път, когато бе наминал към дома ѝ. Но може би имаше твърде много други неща за критикуване, най-вече уменията ѝ на родител.

— Мислим да ги заведем на филм — каза Джулия, докато отупваше дънките си. — Някаква нова анимация, не помня коя.

— Не ги бива да седят мирно в киното — каза Луиз. Махна колана на Зоуи, а тя моментално скочи на предната седалка и включи аварийните фарове.

Джулия сви рамене.

— Брендън иска. Нека само си измия ръцете, ще го доведа и тръгваме.

Влезе обратно.

На Луиз ѝ се щеше да изтрие всичките си спомени, свързани с Брендън. Много от срещите им включваха вечеря и фильм. Седенето в киното скриваше факта, че нямаше за какво толкова да си говорят, особено след първите няколко месеца от връзката си. След първоначалното ухажване, той бавно беше изгубил интерес към нея, прекарвайки все повече време с колегите си, пиеше по барове и ходеше по концерти без нея. Тя си беше втълпила, че е така, защото се опитва да си спечели щатно място, но и тогава виждаше, че другите съпружески двойки в университета не се държаха така.

— Може ли да се возя в тази кола? — попита Макс и докосна гумата на джипа срещу себе си, този на Брендън.

— Да — каза Луиз. — Ти, Зоуи, татко ти и г-жа Джулия отивате на кино.

— С тази кола?

— Да.

Джипът беше с вградена система за развлечение — децата можеха да гледат филм по пътя към другия филм. Имаше също така кожени седалки и достатъчно поставки за чаши, че да могат хората вътре да пият и кафе, и вода едновременно.

Минута по-късно Джулия се върна с Брендън. Носеше шорти и тъмнокафяви сандали. Луиз не понасяше мъже със сандали, но никога не бе имала кураж да му го каже.

Сега лошият му вкус щеше да е проблем на Джулия. Мисълта я накара да се почувства добре, някак по-свободна.

Зоуи стоеше пред джипа, издала долната си устна.

— Хайде, Зоуи, качвай се — извика я Макс от седалката си. Тя само се нацупи още повече и поклати глава.

— Имате ли дивидита за това нещо? — попита Луиз.

— Да. Елмо и Дора Изследователката — каза Джулия.

— Пусни Елмо.

Джулия запали двигател и сложи диска с Елмо в плейъра. Зоуи незабавно скочи на столчето си. Макар да знаеше, че е ирационално, Луиз се чувстваше сякаш губи децата си. Сложи колана на Зоуи, целуна я и бързо се извърна.

— Обичам ви и двамата.

Докато се качваше в пустия си автомобил, опита се да се успокои с мисълта за Сал вкъщи.

Брендън и Джгулия се бяха съгласили да върнат децата на следващата сутрин, тъй че Луиз се изненада, когато телефонът иззвъня в осем часа. Тя тъкмо се бе поразбудила и се наслаждаваше на чувството от Сал до себе си. Още не й беше до бившия ѝ. Но по типичен за Брендън ход, беше накарал Джгулия да се обади.

— Може ли да дойдеш и да ги вземеш, моля те? Не знам какво става, но не правят нищо, за което ги молим.

Сякаш не се случваше всеки ден. Брендън и Джгулия вече виждаха какво представлява животът на Луиз. Не че Брендън щеше да го осъзнае.

— Добре. Съжалявам, че ви тормозят.

— Е, деца са.

— Идвам след половин час.

Луиз затвори и се облече с дрехите от предния ден.

Сал седна в леглото, привлекателно чорлав, гологръд и небръснат.

— Какво става?

— Някакви драми с децата. Не знам. Нищо сериозно. Мисля, че просто на Брендън вече са му писнали.

Сал си сложи дънките и се огледа за тениска.

— Ще отида да направя кафе.

Когато Луиз привърши с тоалета си, влезе в кухнята и завари Сал вече да й налива кафето в чашата за път. Добави нискомаслена сметана, точно колкото трябваше, и й подаде чашата.

— Благодаря. Наистина се надявам Брендън и Джгулия да не са намразили вече децата — каза Луиз.

— Няма как. Децата са и негови.

— Е, да, но може да мрази мен, задето не съм ги отгледала както трябва. Или задето съм им предала кофти гени. Или каквото и да е. Сигурна съм, че това някак е моя вина.

— Ако се държи така, значи е задник. Но не мисля, че ще стигне чак дотам. — Сал си взе чаша. — Поне се е оженил за теб, не може да е пълен идиот.

— Да, надявам се да си прав.

Луиз никога не бе глобявана за превишена скорост, но по пътя към Брендън и Джулия вдигна над сто, разтревожена. Брендън можеше да реши, че децата се държат толкова зле, че не иска повече да ги вижда, или че Луиз не трябва да ги гледа, а после да се опита да спечели попечителство над тях.

Отвори той. Стоеше по пижама и избеляла тениска, беше небръснат.

— Не знам какво им става, но не ми са се съмнявали в цял филм, отказаха да си легнат до полунощ, а сега Макс не иска да ходи до тоалетната, нищо че току-що стана. Какво, ще пишка на пода ли?

— Может. И ще ти кажа какво им става. Това са деца. Децата са такива. Да си родител е така.

— Макс каза, че вече не ми е приятел и че дядо Коледа няма да ми донесе подаръци.

— На мен ми го повтаря почти всеки ден.

Луиз се промуши покрай Брендън. Макс и Зоуи седяха на дивана и гледаха анимационни филмчета, още по пижамки.

— Макс, отиди до тоалетната, моля те.

— Не! Никога!

— Добре. Тогава изключвам телевизора.

— Не съм ти вече приятел!

— Добре. Само отиди до тоалетната.

Луиз се пресегна към дистанционното.

— Добре де, добре. — Макс стана и тръгна по коридора.

Брендън седна в едно кожено кресло.

— Опитах се да го заведа до тоалетната и в киното, но и тогава не искаше. Само си поигра с тоалетната хартия. И все риташе седалката пред себе си и питаше кога ще свърши.

— Добре дошъл в живота ми.

— Зоуи пък не се спря и за пет минути. Искаше да се разхожда по стълбите и да се качва на чуждите седалки. Накрая Джулия трябваше да я отведе в мола.

— Предупредих ви, че филмът е лоша идея. Трябва да имате предвид на колко са.

— Да... — Брендън изведнъж се заинтересува от едно петно на килима. — Ъм, знам, че са ми деца, но не мисля, че бих могъл да правя... каквото правиш ти. Много е трудно.

— Да. Да, трудно е.

— Тъй че го оценявам. И съжалявам, че критикувам наляво и надясно, знам, че се държа като магаре.

— Децата могат да са много затормозяващи — каза Луиз.

Може би Брендън започваше да стопля.

Той вдигна глава.

— Не, няма проблем. Искам да опитаме пак следващия уикенд.

— Хубаво. Ще се почувствват по-добре, когато свикнат с вас. А и вие ще свикнете да се оправяте с тях.

Макс излезе от тоалетната и застана пред Луиз.

— Може ли вече да си ходим?

— Да.

— Веднага.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

До август жегата беше станала непоносима. Макар че Луиз не спираше климатика в комбито, всеки ден, докато се върне у дома, се изпотяваше няколко пъти. Караже децата да ходят в задния двор всяка сутрин, защото знаеше, че само тогава щеше да е достатъчно хладно за игра навън.

Макар че бяха изгубили сградата си, Луиз и Силвия продължаваха да добавят програми и услуги, доколкото можеха. Собственикът на безистена се оказа братът на г-н Макдоналд. Силвия го убеди срещу символичен наем да позволи на библиотеката да използва църквата на Светото чудо за офисно пространство, часовете по зумба и книжните клубове.

Луиз, Силвия и Сал прекараха цял един ден да свалят табелите, предлагачи „Молитви за долар“, и да изхвърлят листовките, които рекламираха мотивационните аудиокасети и самопубликуваните книги на бившия проповедник. Самият той се бил изнесъл ненадейно година по-рано, дължейки за шест месеца наем. Бил бивш наркопласъор, който месеци се криел в горите край Алигейтър Баю, преди един упорит щатски шериф най-сетне да го открие. Докато излежавал двегодишната си присъда, той открил Исус и когато го освободили, сложил началото на църквата, особено в услуга на бивши престъпници. Хазяинът беше на мнение, че не всички черни овце от паството били открили Бог.

След като почистиха вътрешността на църквата, братовчедът на Хоуп, Ханк, пристигна с цял камион книги. Също така се беше погрижил затворниците отново да дойдат и да построят още рафтове с дървесина, дарена от г-н Макдоналд. Докато приключват, мястото почти приличаше на библиотека. Г-н Фоули още бил „неналичен“, както Хоуп се изрази. В редките си посещения до клона г-н Хенри отбягваше въпроси за шефа си, освен за да каже, че си почивал у дома. Помощник-директорът сякаш вехнеше от ден на ден. Хвалеше опитите им да подобрят библиотеката, но в гласа му нямаше ентузиазъм.

Известно време след като главната сграда затвори, посещенията бяха доста нарядко. Но лека-полека хората заприиждаха на новото място. Силвия дори разпредели двама библиотекари за съботите, защото бяха много популярни. Луиз разположи един от плюшените столове от църквата близо до стойката със списанията специално за г-жа Труди. Сестрите Би редовно се появяваха, за да си вземат книги и да използват компютрите, а Мари идваше за книгите си за лятно четене. След като Луиз я нае за детегледачка, Мари беше събрала смелост да разпространи информация за услугите си, тъй че сега редовно наглеждаше и други деца в градчето. Луиз ѝ даваше храна, когато можеше, но докато ставаше все по-висока, Мари ставаше и все по-слаба.

Въпреки това се усмихваше повече и дори дойде на тематичното парти на Силвия „Отнесени от вихъра“. Носеше рокля, която Луиз ѝ беше купила от ибей, макар да се беше престорила, че я е открила в дъното на килера си.

В един от най-горещите дни на лятото Луиз мина покрай „Морските дарове на Антъни“. Като служител на библиотеката не можеше да помога в благотворителното събитие, което „Приятелите на библиотеката“ бяха организирали, но нищо не я спираше да хвърли поглед на път към съботната си смяна. Още щом свърна по Лайв оук роуд, съжали за решението си. Лили трябваше да отключи сама, защото нямаше начин Луиз да се справи навреме с натовареното движение. Тийнейджъри с новите оранжеви тениски на г-жа Труди размахваха табелки, рекламирайки миене на коли, къпане на кучета и продажба на джамбалая^[1]. Колоната от автомобили за миене се виеше из целия квартал. Паркингът пък гъмжеше от кучета, които се увъртхаха едни край други, докато в огромни чугунени тенджери се вареше джамбалая.

Г-жа Труди и групичката ѝ възрастни дами пълнеха стиропорени кутии от тенджерите и ги продаваха още преди да успеят да ги затворят. Къпачите на кучета бяха също толкова заети. Сал се мъчеше с рошав пудел, докато Бета сапунила калнокафяв мелез.

Луиз се опита да подкара колата напред и направи знак, че иска да завие по следващата пряка. Зад нея се чу клаксон, а след това и мегафон:

— Библиотеките не струват! Смучат данъци от работливите семейства! Гласувайте НЕ!

Луиз се завъртя светкавично, за да види кой е, но колата направи рязък обратен завой и пое в обратната посока, докато този с мегафона продължаваше да вика. Ръждивочервеният олдсмобил обаче ѝ бе достатъчно познат, тъй като бе паркиран всеки ден на улицата ѝ. Бяха съседите ѝ, Петигрю.

[1] Джамбалая — традиционно луизианско ястие от месо, зеленчуци и ориз. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Бюро на Луиз беше една от масите, които църквата бе използвала, за да излага реклами си материали. Тъй като не бяха открили какво да използват за прегради на кабинки, тя се бе установила в единия от ъглите на светилището на бившата църква. Силвия бе украсила останалата част от помещението с постери на библиотеката и бе преместила столовете до стените, за да има място за часовете й по зумба.

Луиз взе копие от „Повест за два града“, избора на Бриана за книжния клуб. От първата среща на клуба десетина души се бяха утвърдили като редовни членове, включително Сал. Понякога Луиз го улавяше да клати глава на приказките на по-възрастните жени, но сякаш му бе приятно, макар да мълчеше през повечето време. Говореха по телефона почти всяка нощ и тогава бе доста по-разговорлив.

Луиз бе благодарна на Брендън и Джулия, задето правеха съботните им срещи възможни. Дори само да работеха рамо до рамо във фермата, времето им заедно бе много ценно, възможност за нея да бъде за разнообразие възрастен човек.

Тя сложи каталогизираната книга на купчината с готовите и взе следващата. Хоуп излезе от някогашния офис на проповедника, където беше нейното бюро.

— Лоша новина имам.

Луиз подреди куличката си от книги.

— Какво има?

— Г-н Хенри. В болницата в Сейнт Джуд е. Инфаркт. Марша казва по-добре да отидем.

— Значи е бил в Оук Лейк, когато е станало?

Хоуп кимна.

— Марша каза, че отишъл да помогне да планират летните четива. Седял си и пиел кафе, изправил се и паднал. Гленда ще наглежда библиотеката тук.

В служебния фургон с всички останали Луиз се чувствува като на училищен излет. Силвия караше, до нея Луиз, Лили и Мат бяха отзад, Хоуп по средата.

Силвия премести огледалото за обратно виждане, преди да излезе на шосето.

— Дали да вземем цветя, или нещо такова?

— По-късно — каза Хоуп. Луиз се обърна към нея.

— Чакай малко. Какво става всъщност?

— Не е буден.

— Не е в съзнание, така ли? — попита Лили, още по-плахо от обикновено.

Хоуп скръсти ръце и отказа да продума.

Болницата в Сейнт Джуд беше тъмнокафява, със сиви матови прозорци. Вътре цареше вечен полумрак.

Хоуп ги поведе към интензивното отделение — там трябваше да съобщят за какво са дошли на начумерената медицинска сестра, преди да им позволи да продължат.

Хоуп вървеше отпред. Силвия почти не беше казала и думичка, откакто бяха тръгнали от библиотеката. Изглеждаше уплашена за пръв път, откакто я познаваше Луиз.

Хоуп спря пред стая номер 31. Поколеба се, раменете ѝ — нетипично отпуснати. Луиз пристъпи до нея и погледна вътре. Г-н Хенри лежеше на леглото, а лицето му почти не се виждаше изпод кислородната маска. Беше включен на система. До него седеше г-н Фоули, държеше другата му ръка, приличаше на уязвим стар човечец, а не на дребнав тиранин.

Хоуп отново изпъна гръб и тръгна напред.

— Здрави, Фоули.

Шефът им вдигна глава. Лицето му бе лишено от всякакъв цвят, само под очите му тъмнееха кръгове. Беше отслабнал, кожата му висеше като широка дреха. Останалите служители също влязоха, пристъпвайки внимателно, сякаш се тревожеха, че ще събудят коматозния мъж.

— Здравейте, здравейте — повтори той механично, тонът му безжизнен като вида му.

— Какви ги вършиш последно време? — попита Хоуп. — Тръгнаси и дума не каза.

Фоули сви рамене.

— Продадох ранчото.

— Защо пък го продаде?

— Приключих. С козите, с библиотеките, с всичко.

— Е, какво ще правиш сега?! — Силвия сложи ръка на рамото на Хоуп, намек да сниши тона. Хоуп се отдръпна.

— Вече имам достатъчно пари да се пенсионирам. Това и ще направя.

— Как така ще се пенсионираш? — Хоуп сложи ръце на кръста си. — Ще яхнеш коня и беж към залеза? Ще се запишеш в дом за стари хора?

— Не знам. Не знам.

— Какво ти става?

— Искаш ли да знаеш?

Г-н Фоули се изправи и посочи към Луиз и Силвия.

— Ей тези двете. С Хенри имахме хубава работа. Движехме заедно библиотеките. Беше си наша. Вие ни я взехте. И сега това.

— Пълни глупости — каза Хоуп. — Нищо не правехте, преди тези двете да дойдат. Шматкахте се като касиерки в празен магазин. Помня, че всеки път, когато някой предложеше да подобри нещо, ти го скастряше. Г-н Хенри искаше, но ти все казваше не. Изобщо не разбрах защо, но те уважаваше. Ти обаче само му пречеше. Пречеше на цялата библиотека, защото от всичко те е страх. Не поправяй каквото не е счупено, викаше. Е, как да не беше счупено? Луиз и Силвия накараха г-н Хенри да се поразмърда, запалиха отново искрицата. Опитваше се даже да го крие от теб, но на някои хора им позволяваше да вършат това-онова.

— Всичко развалихте! И него, и мен, и всичко! — Г-н Фоули пусна ръката на помощник-директора си. — Всичко е по ваша вина.

— Така г-н Хенри беше по-щастлив — каза Лили. Сложи ръка на устата си. — Е по-щастлив.

— Както щете. Напускам. Махам се. — Г-н Фоули сякаш се срина, а брадичката му увисна на гърдите. Започна да хълца и накрая зарида, сякаш никой не го гледаше. Лили му подаде кутия с кърпички, но той слабо бълсна ръката ѝ.

След няколко минути се изправи, залюлявайки се, преди да възстанови равновесието си. Хоуп пристъпи напред, протегнала ръце

за прегръдка. Той поклати глава и пристъпи встрани, покри лице с ръце. Останалите служители му направиха място, за да излезе. След като г-н Фоули си тръгна, Хоуп взе стола до леглото и седна, поемайки дланта на болния в своята, а в очите ѝ избиха сълзи. Мат остави чашата за кафе на г-н Хенри на съседната масичка.

— Такова, ако му трябва.

Лили и Силвия седнаха на двата останали празни стола и се взряха в тялото на стареца. На Луиз ѝ се струваше, че му е студено само с болничен чаршаф и тънко одеяло отгоре, но се боеше да го докосне. Когато влезе сестрата, за да им каже, че е време да си вървят, Луиз видя броеница в ръката на г-н Хенри. Хоуп проследи погледа ѝ.

— Ти ли я остави там? — попита Луиз.

— Не. Сигурно ще да е бил Фоули.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Луиз не бе сигурна за решението да остави Макс да отпразнува четвъртия си рожден ден в дома на Брендън и Джулия. Беше си представяла този ден във фермата на Сал, за да могат децата да тичат навън. Но понеже температурите обикаляха четирийсетте градуса днес, по-добре да разполагаха с по-голямо затворено пространство.

Брендън беше наел надуваем замък, прислонен на сянка в задния двор. Макс и приятелите му от училище подскачаха из него и се преструваха, че се обстреляват, без да обръщат внимание на потта, която се стичаше от тях. Зоуи не влизаше в замъка, а вместо това си играеше с Маделин и нейните залъгалки на моравата.

Луиз се радваше, че с Брендън вече се търпят достатъчно, за да споделят преживяването. Като цяло беше спазил обещанието си да не критикува родителските ѝ умения. Нещата, които не му харесваха, просто ги променяше, като прическата на Макс и дрехите, които му бяха избрали с Джулия. Луиз не можеше да се оплаче, понеже тези две задължения с радост би оставила на другого. За своя изненада, с удоволствие отпускаше малко от контрола си в замяна на добре дошлата помощ.

Силвия дойде при нея с две бутилки бира.

— Ей, момиче. Тази е за теб. Заслужи си я. Страшно парти.

— Нямам нищо общо с него — каза Луиз.

— Оставила си Брендън да хване юздите, което е умно и даже е мило. — Силвия звучеше малко подпийнала.

— Позволи ми да поканя Сал — каза Луиз, докато вземаше бирата.

Наблюдаваше Сал и Джейк, докато се правеха на недоволни, че са твърде големи за замъка, а после започнаха да кривят физиономии през прозорците му. Когато Сал си играеше с децата, Луиз си фантазираше, че той им е баща. Но сянката от катастрофалния ѝ брак лека-полека се разсейваше.

— Мисля, че всичко ще е наред — каза Силвия като ехо на мислите й. — Ей, кога ще се жените с онзи приятел? Лятото не става, но есенните рокли са хубави. Дори коледните. Тези на шаферките ти може да са червени.

— О, я стига. А и нали в червено си била изглеждала цялата на петна.

— Да, но в зелено съм неотразима. Мисълта ми е, че времето си минава. Трябва да го накараш вече да ти предложи.

— Не съм се разбързала. Предния път не ми се получи, както знаеш.

— Млъкни, това нищо не значи.

— Значи, че този път ще внимавам повече.

— Значи ще му откажеш, ако те попита?

— Не съм го казала.

Сал махна на децата и си взе бира от хладилната чанта, преди да се присъедини към тях двете.

— За мен ли говорите нещо?

Луиз отвърна, преди Силвия да успее да изтърси нещо.

— Не. За тържеството на Джими, скоро предстои.

Сал отвори бирата.

— Кога скоро?

— Ами, забравих.

— Януари. Хубав месец за сватби — каза Силвия.

— Така ли? И защо? — Сал се загледа в етикета на бирата си.

Силвия отметна коса.

— Лудницата около Коледа е отминала. Приятно хладно е, може да носиш чорапи с роклята си. Предварваш пролетния сватбен сезон. И сигурно дори роклите са по-евтини през зимата.

— Е, полезна информация. Ще отида да нагледам момчетата.

Сал отпи от бутилката си и се върна при замъка.

— Ама че я свърши — каза Луиз.

— Ами че да, посях идеята в главата му.

— Мами! — Зоуи се появи в краката на Луиз, стисната плюшения жираф на Маделин. — Конче!

— Това е жираф, миличка.

— Конче! — настоя Зоуи и се втурна обратно през моравата.

— Трябва да вляза, преди да получва топлинен удар.

Силвия довърши бирата си и взе бебето.

След като Брендън и Джулия успяха да убедят децата да излязат от замъка, всички влязоха в къщата и Макс сам духна свещичките на тортата, която Луиз му беше направила, което я просълзи.

Джулия наряза и поднесе тортата, която децата пренебрегнаха в полза на парти шапките и свирките.

— Време за подаръците! — обяви Джулия.

Макс се зае да разкъсва опаковките. Луиз се почуди дали Брендън е настоял на своето и му е взел образователна настолна игра, или се бе вслушал в предложението й за играчки на супергерои. Макс разкъса хартията на кутия с подозрителна форма на настолна игра и победоносно вдигна няколко фигури.

— Exa! Супермен! Батман! Зеления фенер!

Джулия го снима с професионален на вид фотоапарат, а Брендън дори плахо се усмихна на Луиз.

Най-после започваха да действат съвместно като родители. И невероятно, но Луиз не завиждаше, а се радваше. Сал дойде при нея и я прегърна през кръста, което я зарадва още повече.

* * *

— Надявам се следващия сезон да е по-милостив към ягодовия ми експеримент — каза Сал, докато трупаše една върху друга торби с почва.

— И аз — отвърна Луиз. Една от задачите, с която се бе съгласила да му помогне след тържеството, беше да почистят оранжерията.

През лятото не се използваше много, каза й Сал, а обичал да подрежда нещата там, преди да започнат убийствените жеги. Тази година просто не му стигнало времето.

Част от причините да изостане от графика беше това, че помагаше на Луиз с работата в двора й и поправяше какво ли не из къщата й.

Също така постоянно бяха заедно и разговаряха с часове, когато децата бяха при Брендън и Джулия, или пък прекарваха цели следобеди в леглото. Беше божествено. Тъкмо бяха поразтребили

бъркотията и започнаха да метат бетонния под, когато телефонът на Луиз иззвъня.

Изтича до чантата си, ужасена, че нещо се е случило с децата. Беше Силвия.

— Г-н Хенри е починал.

— Съжалявам да го чуя.

Луиз не беше изненадана. Откакто го бяха видели в болницата, получаваше от време на време нова информация от Хоуп, която настояваше, че няма нужда да ходят. Така и така не бил в съзнание.

Хоуп обаче се чувстваше задължена, тъй като сестра му, починала няколко години по-рано, била приятелка на майката на Хоуп.

— Поклонението е в понеделник. Ще ходим една по една, тъй че все ще има някой в библиотеката. — Силвия подсмръкна. — Беше мил човечец.

— Да, така е — каза Луиз. — Трябва да продължим да се борим за тази библиотека. Той го искаше.

* * *

Когато в пощата пристигна писмото за напускане на г-н Фоули, Гленда го даде на Хоуп. Луиз реши, че тя би го отворила веднага и би го окачила до картината на русия Иисус, която проповедникът бе окачил в офиса си — вече този на Хоуп. Вместо това тя заобръща пожълтелия плик в ръце.

— Не ми се нрави как стана цялата работа — рече тя накрая.

Силвия дойде откъм импровизирания си отдел за детско-юношеска литература.

— Напусна. Това искахме, нали? Сега можем да свършим някаква работа, ако данъкът мине.

Хоуп пълзна нокът под печата.

— Този плик е стар като света. Даже лепилото не държи.

Извади написаното на печатна машина писмо и го прочете. Без да продума, го подаде на Силвия.

— Драги служители на библиотеката и членове на енорийското настоятелство, с това писмо официално подавам оставка — зачете тя.

— Чувствам, че библиотеката пое по път, който противоречи на

всичко, за което съм се трудил през последните си двайсет години като директор. Понеже нямам възможността да спра този разпад, предпочитам да се оттегля и да прекарам повече време с интересите си. С уважение, Фоули Хетфийлд. — Силвия сгъна наново писмото. — Прав ти път, дим да те няма, дяволе!

— Не беше дявол, просто старец — каза Хоуп.

— Казваше, че и ти не го харесваш — намеси се Луиз.

— Не го траех, но това не значи, че не е тъжно това, дето се случва с него.

Силвия натика писмото обратно в плика.

— Кое?

— Изгуби всичко, което обича: фермата си, библиотеката, г-н Хенри.

— Трябва да ми кажеш нещо — каза Луиз. Огледа се из библиотеката. Нямаше посетители. Въпреки това сниши глас. — Отдавна се чудя, но не знаех как да попитам. Двамата с г-н Хенри бяха ли...

Хоуп я прекъсна.

— Да. Не са живели в една къща, но всички знаеха, че са заедно.

— Чувствам се ужасно.

— Недей. Остава си зло старче. Г-н Хенри заслужаваше някой по-добър.

— Да, но сигурно е било трудно за двама мъже — каза Силвия.

— Особено тук.

Хоуп взе писмото от Силвия и го прибра в задния си джоб.

— На никого не му пречеше. И не говореха много-много, де. Освен оння път, когато г-н Фоули го хванаха да си търси гаджета в парка в Сейнт Джуд.

— А стига бе! — Силвия окръгли уста. — Не е възможно.

— Възможно е. Аз трябваше да ходя до затвора посред нощ и да го измъквам. Много омекна с мен, поне за известно време. Г-н Хенри си беше светец да го търпи, и него, и козите му.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

В началото на септември библиотекарите се бяха събрали в офиса на Хоуп. Силвия седеше на един от пластмасовите столове, сложила тефтер в ската си. Луиз зае другия стол и кръстоса крака, опитвайки се да се намести по-удобно.

— Сега започва същинската работа — каза Хоуп.

Луиз вдигна очи към Иисус над бюрото. Наистина им трябваше чудо.

— Как се справят „Приятелите на библиотеката“? — попита Силвия.

— Направиха листовки, но Гънд тероризира всички обществени места да използват нейните. Нашите са в бакалията, във фризьорския салон и във фитнес залата. Бета действа по допълнителните значки и тениски — каза Луиз. — Надявах се да можем да си позволим да ги разпращаме и по пощата, но още не са събрали достатъчно пари.

— Онези откачалки с горенето на книгите са се върнали — каза Хоуп. — Видях няколко техни табели и фейсбук страницата им пак е онлайн.

— Какво можем да направим? — попита Силвия. — Сигурно не много.

— Като обществени служители не можем да участваме в кампании, но можем да разпространяваме информация — каза Луиз.

— Трябва да направим информационна брошура. Ако стъкмите нещо, ще помагам с раздаването — каза Хоуп. — Можем да ги даваме и на хората, като си вземат книги. Направихме така последния път, когато пробахме да прокараме данъка. Не че с нещо помогна.

— Ще ги направя розови. Розовото вдига настроението на хората.

Силвия надраска нещо в тефтера си.

— Добре, а какво става с позицията на директора? — попита Луиз.

— Затова свиках срещата. Чух от Марти Прат тази сутрин, че започват да търсят нов — каза Силвия.

— А ние ще имаме ли думата?

— Явно не. Не са длъжни да ни позволяят да участваме.

— Може да ни сервират още някой г-н Фоули — каза Луиз.

Хоуп обръна поглед към картина на Иисус.

— Ти недей го мисли това. Тук нямаме други фоулиевци.

— Това е сериозно! Ако ни сложат лош директор, връщаме се там, откъдето започнахме.

— Гражданката, успокой се и слушай. Първо, и двете трябва да кандидатствате. Оправете си автобиографиите и така нататък. Второ, това ще отнеме известно време. Сега трябва да мислим за данъка и гласуването. Защото, ако това не стане, няма никакъв директор да имаме.

— Права е — каза Силвия. — Трябва да бъдем съсредоточени върху това.

Луиз се премести на ръба на стола си.

— А защо ти не се кандидатираш, Хоуп?

Хоуп изсумтя.

— Не съм материал за директор. А и нямам висше. Защо ще искат да ми наемат селския задник? Ще извадя късмет, ако новият шеф не ме уволни.

— Не могат така! — възнегодува Силвия.

— Трябвало да имам университетска диплома за тая работа. Но вече съм твърде стара за подобни неща.

— Не си. Преподавала съм на много по-възрастни хора от теб.

Хоуп махна небрежно.

— Не можеш да научиш старо куче на нови номера.

* * *

По някаква неясна причина изборите в Луизиана се организираха в съботите. Луиз беше на работа, тъй че остави децата при Брендън и след това зае поста си на регистратурата. Все така не ѝ харесваше точно тази работа, но на Лили сякаш не ѝ пречеше.

Луиз междувременно не можеше да стои на едно място, опитвайки се да звуци небрежно, докато питаше посетителите дали са гласували. Времето беше хубаво — слънчево, но не горещо, — а това значеше повече гласуващи. Това пък бе добре, по списъците за гласуване трябваше да има повече разумни хора, отколкото от онези непонятни същества, които мразеха библиотеката.

Луиз проверяваше постоянно страниците на горителите на книги във фейсбук и туитър. Повечето коментари бяха от взмутени граждани, които бяха гледали новината по телевизията от предната вечер. Репортерката от Шести канал отново бе интервиюирала Силвия пред една от дворните табели, гласящи „НЕ за библиотеката и ДА за Исус“. Силвия отново се бе представила фантастично. Коментарите във фейсбук бяха поделени поравно между фенове на библиотеката и нейни фенове.

В четири часа Луиз си позволи да погледне текущите резултати онлайн. Данъкът губеше с два процента. Изчака да сканира купчината дивидита на една гимназиална учителка, преди да каже на Лили.

— Резултатите от районите на Оук Лейк и самия Алигейтър Баю още не са пристигнали — каза Лили. — Имат само Йнгериън спрингс. А там има много хора, които работят в Сейнт Джуд. Не се чувстват ангажирани с енорията ни. Ще се изненадам, ако резултатите не се обърнат скоро.

Луиз се надяваше, че Лили е права. Но Лили щеше да се оправи във всички случаи. Щеше с удоволствие да се хване на работа в местното историческо общество или като секретарка на някой градски съветник. Библиотеката за нея беше просто работно място, можеше да го смени с каква да е друга работа на бюро.

Когато г-жа Труди дойде да й даде нова информация, Луиз я посрещна на вратата.

— Какво си чула? Имаме ли шанс?

— Не знам, скъпа. Холис Мърфи обявява, че не е минал.

Мърфи водеше местното радиопредаване. Обикновено знаеше всичко за събитията в енорията. Можеше ли да греши този път?

— Това не звуци добре — каза Луиз.

— Рано ми се струва за предположения, едва шест без петнайсет е. Имам още много работа за вършене, да карам хората до изборните секции, да проверя дали децата ни още размахват табелите по

главната, да говоря с този-онзи. Много хора са имали работа цял ден. Трябва да ги спрем по пътя към дома и да ги накараме да гласуват. Но знай, че правим всичко възможно.

Г-жа Труди потупа дланта на Луиз и бързо излезе.

* * *

Макар че Силвия не можеше да гласува в тази енория, настоя да придружи Луиз и Сал до училището. Скоро се присъединиха към опашката във физкултурния салон.

— Да не натиснеш грешното копче — каза Силвия.

— Шшт. Без агитация. Ще те изритат — предупреди я Сал.

— Извинявай, просто съм нервна. Мили Боже, това Гънд ли е?

Луиз простена. Да види заклетия си враг да пуска гласа си, несъмнено против библиотеката, изглеждаше като лоша поличба. Добре, че не вярваше в никакви поличби. Примъкна се зад Сал, надявайки се широкият му гръб да я скрие. Не сработи. Тя се упъти право към тях като самонасочваща се ракета.

Нямаше как да избягат от целеустременото чаткане на токчетата ѝ. Спра пред Луиз, начумерена както обикновено. Рязко погледна към Силвия.

— Г-жо Джоунс. Надявам се, знаете, че не може да гласувате в тази енория.

— Тъй вярно, г-жо.

Силвия кръстоса ръце и отвърна на суровия поглед на Гъндерсън. Тя пък се обърна към Луиз.

— Предполагам, че знаете текущите резултати. Гласовете ви със сигурност няма да са достатъчни.

— Тъй вярно, г-жо.

На Луиз не ѝ хрумна нищо по-различно в отговор. Съсредоточи се върху миниатюрното си разкривено отражение в огромните копчета на жилетката на Гъндерсън.

Тя се приведе напред и прошепна:

— Когато спечеля, ще намеря начин да затворя цялата библиотечна система. Не ме интересува, ако трябва пак да има избори, ще го направя.

След това се отдалечи със сковани стъпки в твърде тясната си пола.

Силвия я изпроводи с красноречив жест.

— Хайде, хайде — успокои я Сал. — Мисля, че е време да призная нещо. Може да се почувствате малко по-добре.

— И на най-малкото ще съм доволна — отвърна Луиз.

— Аз и Мат бяхме горителите на книги.

Луиз го загледа немигащо. Силвия се разсмя толкова гръмогласно, че цялата опашка се обърна.

— Съжалявам, че не ви казах, но нямаше да сработи, ако и други знаеха — каза Сал. — Той направи фейсбук страницата, а аз се грижех за туитъра. Петигрю ми помогнаха да намеря хора, които да сложат табелите по дворовете. Това беше най-трудната част.

Силвия се съвзе достатъчно, за да му даде петак.

— Страшна идея. Дано е помогнала достатъчно.

— Не мога да повярвам, че си го скрил от мен — каза Луиз.

От една страна, се радваше колко работа е свършил, за да помогне, но от друга, смяташе, че двамата ще си казват всичко. Тайните бяха твърде много в стила на Брендън. Тогава той твърдеше, че я „защитава“, крийки неща от нея. Като онзи път, когато припаднал на дивана на една своя студентка. Луиз разбра за това, когато момичето се обади на следващия ден, за да й каже да отиде да го прибере.

Сал взе дланиите й в своите.

— Нищо повече няма да крия от теб, обещавам.

Луиз се вгледа в сините му очи. Той не беше Брендън. Тайната му помагаше на библиотеката и не нараняваше Луиз.

— Знам — каза тя.

— Вижте, и аз трябва да ви кажа нещо. Знам, че ще ми се сърдиш, Луиз, и не те виня — включи се Силвия. — Но явно е време за признания.

— Какво? Да не би да си знаела?

Луиз се чувстваше като в някаква ученическа игра.

— Не, не, изненадах се колкото и ти.

— Е, какво тогава...?

— Джейк ще заеме позиция в Хюстън. Ще работи за един от големите конкуренти на „Баю Ойл“. Дори да изкарваш достатъчно пари, за да се грижа за семейството — а това не е така, — Джейк не

струва като домакиня. Не може да готви, освен нещо на грила, няма представа как да чисти банята и всеки път, когато закъснявам, оставя децата да ядат някакви сладки зрънчовци и да гледат телевизия по цяла вечер. Не понася да си стои вкъщи. Чувства се непълноценен мъж и това го подлудява. Знам, че е глупаво.

— Разбирам, не е нужно да обясняваш.

Силвия въздъхна.

— Е, явно ще трябва да се науча да пека курабийки.

— Ще ти дам рецептата.

— Млъкни. Ще се разрева.

— И аз.

Опашката се поразмърда напред.

* * *

Когато излязоха, Брю се подпираше на тухлената стена и прелистваше тефтера си.

— Бих ви попитал как сте гласували, но вас няма нужда.

— Какви са новините? — попита Луиз.

— Нещата са на кантар. Подозирам, че повечето, които не ми казват как са гласували, са били против библиотеката. — Той примика срещу Луиз. — Виж, върни се вкъщи и се отпусни. Ще ти се обадя, когато имам по-ясна представа.

Луиз и Сал се качиха в пикапа на Сал, а Силвия си тръгна с джипа. Луиз не помнеше да е имала по-дълъг ден, освен онзи, в който раждаше Макс. Искаше просто да се свърши.

Отново мислено благодари на Брендън и Джулия за уговорката им да наглеждат децата в неделите. Просто нямаше сили да се бори и с малките днес.

— Тази Гъндерсън е кофти човек. Понякога грубияните стигат от детската площадка високо в живота — обади се Сал.

— Да... — След шест месеца в Алигейтър Баю Луиз още нямаше ясна представа за хората в градчето. Беше последвала съвета на Силвия и се опитваше да обръща внимание на всички, с които се среща — отбелязваше си какво работят, какво харесват и не харесват, с кого са обвързани. С посетителите в библиотеката се беше справила

добре, както и с тези, които работеха по местата, където пазаруваше. Но имаше още мнозина в енорията, които бяха извън този кръг. Някои не можеха да четат изобщо и вероятно нямаха ясна представа за какво изобщо служи една библиотека.

— Луиз? Пристигнахме — каза Сал.

Бяха паркирали пред кемпера му. Луиз понечи да излезе, борейки се с инертността, която я бе обгърнала като одеяло. Преди да отвори вратата, телефонът й иззвъня. Джулия. Луиз се стовари на седалката отново.

— Исках само да ти кажа, че ще водим Макс в болницата — каза Джулия.

— Какво?! — Отпадналостта напусна Луиз, заменена от остьр прилив на адреналин.

— Нищо сериозно не е. Вкара си фъстък в носа и не можем да го извадим.

Луиз за миг отдръпна телефона от ухото си. Трябаше да се овладее, за да не закреши — чия гениална идея е била да му дадат ядки, без да знаят, че той върши подобни глупости, когато му е скучно?! Отново доближи телефона до ухото си.

— Добре, коя болница? Да, идвам.

Сал отново си закопча колана.

— Какво е станало?

— Макс си е натикал фъстък в носа.

Сал се засмя.

— Извинявай, не е смешно. Но ще се оправи. Веднъж направих така с едно грахово зърно. Всички се паникъсаха, но малко след това сам си го извадих.

— Да. — Луиз се отпусна на седалката си.

— Обади се на Бета, докато карам. Може да започне с вечерята, със сигурност ще се върнем скоро.

Болницата беше същата, където бе починал г-н Хенри. Луиз се бореше с паниката, докато Сал паркираше. Макс не можеше да пострада сериозно от фъстък в носа, нали? Може би имаше как да стигне до дробовете му? Тя се зачуди дали да попита Сал, но реши, че не иска да знае отговора.

В спешното отделение телевизорът изльчваше някакъв кабелен канал. Никой не го гледаше. Неколцина души седяха по сивите столове

и разглеждаха омачкани списания. Луиз не виждаше нито Брендън, нито Макс. Огледа се отново, все по-притеснена.

— В онзи ъгъл там са — каза Сал.

Джулия им махна. Понечи да остави списанието си и да ги посрещне, но Луиз ѝ махна да почака. Брендън и Макс стояха гърбом към тях, приведени над нещо. Когато Луиз приближи, видя, че е книжка с лабиринти, гатанки и задачки за рисуване.

— Трябва да напаснеш колата с улголемената ѝ част. Това калникът на батмобила ли е? — говореше Брендън.

— Май да. — Дебелият молив на Макс се беше спрял над книжката. Гласът на малкия звучеше леко носово.

— Добре, значи свържи двете картички с линийка. Ами тази?

— Не знам.

— Май е колата на Пингвина. Виж, има пингвинче на регистрационната tabela.

— Да, тя е! — Макс ги свърза. — Ами тази?

Луиз така и така не се бе научила да харесва Брендън, но заради сина си се радваше, че вършат нещо заедно, дори да бе в спешното отделение, докато чакат да извадят фъстъка от носа на Макс.

Луиз стигна до столовете им, Сал зад нея.

— Здрави, мами — каза Макс.

— Мами! — Зоуи скочи от стола си и прегърна краката на Луиз.

Тя я вдигна в скута си.

— Ей, Макс. Направи ей така. — Сал извади кърпичка от джоба си и си издуха силно носа.

— Добре. — Макс направи същото, стиснал очи. Фъстъкът изхвърча от носа му и тупна на пода. — Хей, излезе!

— Мда. Може вече да си ходите.

— Супер! — Макс подскочи. — Хайде да играем на компютъра, тати.

— Благодаря, Сал. Съжалявам, че ви накарах да дойдете чак дотук — отвърна Брендън, изглеждайки искрено смирен от ситуацията.

— Струваше си — каза Сал. — Спасих мънико от форцепси и кой знае още какво.

* * *

По пътя обратно към Алигейтър Баю Сал включи местното радио. Холис Мърфи говореше за изборите. Сал не можеше да трае този тип, успяващ да звучи по-наперен от всички останали, но с изключение на „Алигейтър Баю Газет“ бе единственият друг източник на новини в енорията.

— Изглежда съм предположил за резултатите от гласуването твърде рано — каза Холис. — Не казвам, че данъкът е приет, но трябва да почакаме и да разберем последните резултати. Нека чуем какво ще кажат слушателите ни.

— Боже. — Сал стисна кормилото и потисна желанието си да го удари. — Това ме побърква.

— Явно си се запалил по темата, извини ме за каламбура — каза Луиз.

Сал ѝ хвърли поглед. Личеше си, че номерата му не са я очаровали. Но като че ли осъзнаваше, че намеренията му са били добри.

— Наистина съжалявам, че го направих, без да ти казвам. Но да, наистина искам данъкът да мине. И заради теб и мен, но и заради енорията. Никога няма да излезем от Средните векове без читава библиотека.

По радиото Пол от Второ Авеню сподели, че данъкът ще навреди на бедните.

— Не съм сигурен — каза Мърфи. — В края на краишата важи само за притежателите на домове. Да речем, че може да се отрази на наемателите, ако хазияте им вдигнат наемите заради него. Да чуем някой друг.

Сал изключи радиото.

— Ще проверим пак по-късно. Така става ли?

— Да. Не харесвам Холис Мърфи много. Макар че може би подкрепя библиотеката.

— Трудно е да се каже — отвърна Сал и паркира пред кемпера си. Вътрешната гледаше новините. Спря телевизора.

— Макс добре ли е?

— Издуха се и се оправи — каза Сал, докато си сваляше работните ботуши.

— А, хубаво. — Бета наля вино и подреди масата за месното руло, фасула и картофеното пюре.

Сал нахрани кучетата и зае обичайното си място до Луиз. Бета като че ли свикваше с връзката им. Карака бавно — не заради сестра му, а заради децата, но темпото като че ли помагаше и на нея. Сал не прекарваше цялото си време в дома на Луиз. Пазеше посещенията си за съботите, когато бившият ѝ гледаше малките, тъй че Бета продължаваше да му готви вечеря. Той нямаше нищо против, това я караше да се чувства добре. Но очакваше с нетърпение деня, когато ще се прибира всеки ден у дома, а там ще го чакат Луиз и децата. Скоростта, с която се развиваше връзката им, беше убийствена за него, но беше благодарен за времето, което прекарваха заедно.

Докато вечеряха, се опитваха да не обсъждат изборите. Не излизаха от главата на Сал обаче — най-вече защото не знаеше какво щеше да направи Луиз, ако данъкът не мине. Сега, когато г-н Фоули и г-н Хенри вече ги нямаше, щеше ли да изгуби работата си? Сал нямаше представа, нито пък дори тя самата. Беше се кандидатирала за директорския пост, разбира се, но ако нямаше пари, позицията нищо нямаше да струва. Въпреки тревогите си обаче Сал успя да изяде две парчета руло и едно парче кейк. След това Бета се изправи.

— По-добре да отида да измия съдовете.

— Не ги мисли, Бета. Ние ще се оправим — каза Сал.

Бета цялата сякаш се сви, както когато беше малка и Сал ѝ кажеше, че не иска да си играят с куклите ѝ.

— Добре...

— Хей, стига де. Не се опитвам да се отърва от теб. Просто ми се струва редно ние да измием чиниите, след като ти си сготвила.

Сал не можеше да повярва колко обидчива е станала сестра му. Може би грешеше, като смяташе, че е приела връзката му с Луиз.

— Благодарим ти за храната и компанията — каза Луиз, докато носеше няколко чинии към мивката. — Добре дошла си да изгледаш новините с нас. Искам да видя дали ще споменат библиотеката.

Сал намери дистанционното на масичката за кафе и отново включи телевизора.

— Седни, Бета.

— Не, благодаря. Имам да кърпя някакви неща.

— Добре, ще се видим утре тогава. Отново мерси, сестричке.

Сал я целуна по бузата. Беше направил всичко по силите си. Трудно щеше да ѝ бъде постоянно без него наоколо. Но той пък не

можеше да спре живота си заради нея. Може би в крайна сметка щеше и тя да срещне някого — макар че щеше да е трудно. Алигейтър Баю не бе място за срещане на хора.

Той беше извадил късмет, че Луиз се бе появила. Отиде до мивката и започна да мие чиниите.

Телефонът на Луиз иззвънтя, а Сал нарочно не спря водата, защото не искаше да чува как се развива разговорът. Боеше се от лоши новини. Рискува да погледне към нея. На лицето ѝ грееше усмивка.

— Спечелихме.

Сал изтича до нея и я завъртя във въздуха. После я остави внимателно на земята и я прегърна силно.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Силвия и Джейк бяха наели професионални хамали, тъй че Луиз нямаше какво да прави, освен да наглежда децата, докато двамата тъпчеха джиповете си с куфари и чанти. Луиз стоеше безпомощна до опразнената къща, мислейки си, че може да избухне в плач за пръв път, откакто Брендън бе обявил, че се вижда с Джулия.

— Момиче, ако се разревеш, ще се разрева и аз — каза Силвия, слагайки последните няколко торби с детски играчки в джипа си.

Децата като че ли не обръщаха никакво внимание на развоя на събитията. Макс, Джими и Зоуи си играеха с пръчки в двора. Зоуи рисуваше със своята, а Макс и Джими се преструваха, че техните са мечове. Бебе Маделин вече бе на столчето си и спеше.

— Ще си говорим по телефона всеки ден. — Силвия прегърна Луиз, обгръщайки я в цитрусовия си парфюм.

Луиз се усъмни в обещанието на най-добрата си приятелка. Силвия щеше да е твърде заета с децата си и с новия си живот, какъвто и да се окажеше. Нямаше да са на няколко крачки една от друга в библиотеката. Щяха да си останат приятелки, но нямаше да е същото.

— Длъжница съм ти, задето ми намери нова кариера.

— Боже, моето момиче, дано аз се справя да съм мама по цял ден — каза Силвия, когато пусна Луиз и позабърса влагата от очите си.

— Ще се оправиш. Ще ти хрумне някоя страхотна идея и ще започнеш собствен бизнес.

— Не, ще посветя живота си на децата. Родителски среци, помагане с домашните, ще им шия сама дрехите. Повече без пилешки хапки за микровълнова.

— Трудна работа е да си супермайка.

— Знам. Това с теб ще ми липсва, много.

— Хайде, скъпа, трябва да използваме да караме, докато Мади спи — каза Джейк, като се показва откъм багажника на втория джип, където преподреждаше багажа.

— Идвам — рече Силвия. — Всичко ще е наред. И двете ще се оправим. А и ще се върна за сватбата.

Луиз погледна към годежния си пръстен — останал от бабата на Сал. Беше ѝ казал, че Бета е плакала, когато му го дала.

— Още не сме решили за дата.

— Ами, решете. Разчитам да съм главна матрона. Уф, ама че ужасна дума! Но така и така ще съм аз, тъй че ми избери хубава розова рокля. — Силвия намести презрамката на огромната си дамска чанта.

— Хайде, Джими. Кажи довиждане на Макс и се качвай.

Джими скокна.

— Чao, Макс!

— Чao.

Макс изпроводи приятелчето си с поглед. Като че ли изглеждаше тъжен. Бавно започваše да осъзнава, че някои неща са временни, а други — не.

Счупеният тебешир не можеше да се поправи. Скъсаната книжка можеше да се залепи, но нямаше да е същата.

Луиз се бе опитала да обясни, че Джими си отива завинаги, но не можеше да прецени дали Макс разбира точно какво се случва. Когато вратите се затвориха и джипът се заотдалечава, Макс оставил пръчката си. Зоуи продължи да си драчи със своята, сякаш не забелязваше, че нещо не е наред. Макс още се взираше в алеята. Там беше останало само комбито на Луиз.

— Джими отива в Тексас.

— Да — каза Луиз.

— Гладен съм и съм жаден — каза Макс.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

За интервюто си пред настоятелите Луиз извади тъмносиния си костюм, с който бе отишла за първия си работен ден в Алигейтър Баю. Докато се решеше, влезе Зоуи и докосна полата ѝ.

— Принцеса.

— Така ли изглеждам? Надявам се.

Зоуи се пресегна в килера и извади чифт високи обувки на бели точки.

— Обувки.

— Не съм сигурна, Зоуи — каза Луиз. — Нямах намерение да нося тези.

— Обувки! — настоя Зоуи.

Луиз отстъпи. Малката бързо развиващо усещане към дрехите и отказващо да носи старите дрешки на Макс. За щастие, посетителите в библиотеката ѝ бяха завещали цяла кутия с момичешки дрехи, най-вече розови.

С обувките на точки Луиз се чувстваше по-висока, което бе добре. Имаше нужда от всяко преимущество, реално или въображаемо, за да се справи с г-жа Гъндерсън.

Тя пък закъсняваше, принуждавайки останалите настоятели и Луиз да се гледат безмълвно през сгъваемата масичка в библиотеката в бившето светилище на църквата. След няколко минути Марти Прат стана и отиде при Луиз.

— Искам само да знаеш, че трябва ти да получиш работата. Предпочтаният от г-жа Гъндерсън кандидат не е квалифициран изобщо.

Луиз се скова. Гънд имаше предпочитан кандидат?

— Не се тревожи — каза Марти и потупа Луиз по рамото, а после се върна на стола си тъкмо когато пристигна Гъндерсън.

— Трябва да побързаме — започна тя, докато се разполагаше. — Имам среща след половин час.

— Боя се, че интервюто може да продължи без теб тогава — каза Марти.

Дилайла, облечена от глава до пети на точки, се приведе и разгледа обувките на Луиз.

— Тези са страшни!

Г-жа Гъндерсън я дари с патентования си изпепеляващ поглед.

Преподобният Макдоналд тъкмо беше започнал с първия си въпрос, когато влезе Брю.

— Тези интервюта би трябвало да са отворени за медиите — каза той.

Марти се обърна към Гъндерсън.

— Нали каза, че ще му пратиш имейл?

— Сигурно съм забравила.

Тя се престори, че разглежда листовете в папката си, а после премести стола си с лице към прозореца и се загледа към паркинга.

Брю зае мястото си и махна с ръка.

— Моля, продължете.

Преподобният отново погледна към тефтера пред себе си.

— Всички знаем за програмите и подобренията, които ти и Силвия въведохте в библиотеката през последната година. Предполагам, че всички тук искаме да знаем как възнамеряваш да продължиш, особено след като Силвия си замина.

Г-жа Гъндерсън изсумтя, но не откъсна поглед от прозореца.

Луиз скръсти ръце, каза си да не забива поглед надолу, вдигна глава към г-жа Гъндерсън и накрая реши да се съредоточи върху Марти.

— Отدادена съм напълно на библиотеката и общността тук. Ще направя всичко възможно да наема някого, също толкова добър колкото Силвия, и възнамерявам да продължа да работя по същия начин върху програмите и подобренията. Но няма да водя часовете по зумба.

Марти и приятелката ѝ се засмяха. Г-жа Гъндерсън изсумтя пренебрежително. След това Луиз се поотпусна. Опита да се престори, че Гънд не присъства. Въпросите не бяха трудни и в края вече обсъждаха дали новата сграда на библиотеката ще има кухня за курсовете по готовене.

Докато Гъндерсън се готвеше да си ходи, потупа папката си.

— Само още нещо, г-це Ричардсън. Научих, че сте се кандидатирали за позиции извън щата. Тъй че отдаността ви може би не е точно каквато я описвате.

— Така е, кандидатствах за няколко позиции, но това беше преди месеци, преди данъкът да мине. Не знаех дали няма да изгубя работата си, затова, разбира се, потърсих друго.

— Е, университетът в Айова се е обадил на г-н Фоули. Изглежда, са готови да ви предложат работа.

* * *

Луиз седна на кушетката и обори глава в шепи. Брендън и Джулия бяха отвели децата на „Улица Сезам на живо“ — Луиз не бе сигурна доколко Макс и Зоуи могат да изтърпят представлението от начало до край, но ги беше пуснala да отидат.

Радваше се, че в къщата е тихо. Имаше нужда да помисли, може би малко да се самосъжалява.

Сал остави чашата ѝ с вино на масата.

— Не съм убеден, че си се изложила на интервюто.

— Поколебах се. Не им казах „Искам да остана, ще кажа на Айова да си гледат работата“. Трябваше да го направя, а не можах.

— Не е лесно. Възможността е много добра.

— Да, но купих къщата, ще се женим, Брендън и Джулия са тук, а и имам работа, дори да не получва поста.

Сал я прегърна през раменете.

— При все това е изкушаващо. А и аз бих се преместил с теб където и да било.

— Не, искам да остана тук, с теб. Независимо от работата.

— Хубаво, защото и аз го искам. Хайде да излезем да хапнем. Ще отпразнуваме това, че интервюто мина. Дори да не си получила работата, постара се.

— Всичко беше наред, без края.

Сал я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Хайде. Как ти звучи бар „Майн Стрийт“?

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сал седеше до кухненската маса и помагаше на Макс да сглоби модел на батмобила от „Лего“, докато Луиз режеше наденицата за джамбалая. Зоуи пък стоеше права на стол пред мивката и преливаше вода от една чаша в друга и обратно. Кучетата се излежаваха на дивана и се джафкаха за играчки или пък се шляеха из кухнята, търсейки храна. Във фурната два кейка с ананас изпълваха цялата къща с ухание на кафява захар и масло. Луиз почти никога не печеше сладки, но беше време да се срещне с Петигрю, а не искаше да ходи там с празни ръце.

Изсила пущената наденица в тигана и включи газта. Така си беше представяла всичко, преди да роди. Много време ѝ отне да стигне дотук и не всичко беше съвършено, но бе щастлива. Брендън може би си мислеше, че академичните среди са по-престижни от работата в обществена библиотека, но грешеше. Хората от Алигейтър Баю ѝ бяха показвали, че работата им със Силвия е по-важна от анонимен академичен материал, който никой нямаше да прочете. Заедно бяха спасили библиотеката, но и бяха спечелили нещо за себе си.

Луиз бе открила, че е силна — можеше да се изправя срещу съперниците си и да постига успехи. А сега, заради библиотеката, имаше и Сал. Ново начало. Телефонът иззвъня.

— Луиз? Марти Прат е. Исках само да ти кажа, че спечели поста. Интервиюирахме кандидатката на г-жа Гъндерсън и тя на практика призна, че дори не иска работата. Беше доста смешно. Така де, поздравления.

Луиз разбърка наденичката, която ухаеше божествено.

— Благодаря! Страшно съм развлнувана.

— И аз. Заслужаваш я. Хубава вечер.

Луиз затвори и моментално набра Силвия.

— Силвия, чух, че има свободно място в университета в Айова. Някаква луда току-що отказала да го заеме, за да стане директор на схлупена малка библиотека в провинциална Луизиана.

Сал се ухили от масата и вдигна два палеца. Силвия изписка толкова силно, че Луиз трябаше да отдръпне телефона от ухото си.

— Браво, моето момиче!

* * *

Луиз крепеше в длан кейка, докато с другата натискаше звънела на Петигрю. На шега бяха оставили табелата за горене на книги в двора си и дори бяха добавили още три към нея.

Айма Петигрю отвори и се усмихна широко. Носеше пеньоар с флорални шарки и овехтели пантофи. Сивата ѝ коса бе къса и пътно прилепнала по темето и слепоочията.

— Влизайте, влизайте. Хънтър!

Макс и Зоуи се скриха зад краката на майка си, всеки стиснал по един.

— Трябва да ме пуснете, така не мога да ходя — каза им тя.

— Не се стеснявайте, дечица, имам бонбони — рече Айма.

Луиз се дотътри напред и ѝ подаде кейка. Айма затвори входната врата и махна към столовете и креслото.

— Седнете, седнете.

Диванът беше на зелено каре, както и възглавниците, а срещу него телевизорът бе в дървена кутия. От двете му страни стояха чифт кресла, тъмнокафяви, покрити с оранжево-кафяви черги. Хоуп беше права — стаята беше като машина на времето обратно към 50-те, та чак до ламперията по стените.

Луиз не можеше да седне с децата, закачени за краката ѝ.

— Хора, наистина трябва да ме пуснете.

Откъм кухнята влезе Хънтър Петигрю. Беше дребен, за разлика от по-едрата си съпруга — носеше омачкани панталони и риза с яка. Приведе си и подаде ръка на Макс, който се здрависа с него като миниатюрен бизнесмен, сключващ сделка.

— Ела да седнеш на дивана, момченце — каза Хънтър.

Макс се прокрадна напред и приседна на ръба на дивана.

Хънтър седна на стола до Макс и му даде метална състезателна количка.

— Да внимаваш с нея. Това беше на сина ми, когато беше малък.

Макс кимна и се заигра, донякъде плахо.

Айма взе кейка и го отнесе в кухнята, връщайки се със стъклена купа желирани бонбони.

— Доста си падам по сладкото. Никъде не ходя без нещо такова. А и защо не? Достатъчно дълго съм живяла, мога да си позволя някой порок.

Зоуи пусна крака на Луиз и протегна ръка за желиран бонбон. Айма ѝ даде четири.

— Дай и на братчето си.

— Съжалявам, че не наминах по-рано. Все ми беше на ума, но като че ли винаги изникваше нещо — каза Луиз, сядайки на едно от креслата.

— Не се притеснявай. Ние също трябващ да те навестим, но не се проявихме много добросъседски. Само че тъкмо ми бяха оперирали таза, а пък малко преди това Хънтьр имаше операция на очите. Е, и на нас ни убягна времето. Истината е, че тъкмо се канехме да наминем, когато дойде Сал и ни помоли да му помогнем с конспирацията. — Айма се засмя и седна до Макс и Зоуи, като им даде още бонбони.

— Не сме се забавлявали толкова от години — каза Хънтьр. — Да караме насам-натам с мегафона и да слагаме онези табели.

Айма се усмихна на мъжа си.

— Добре се посъбуди старецът. Понапери се.

— Трябва да дойдете в библиотеката някой път, вече не е нужно да я избягвате — каза Луиз. — Макс, не пипай това.

Макс не спря да проучва с ръце лампата на масичката.

Вдигна абажура и погледна отдолу.

— Ето така се включва — каза Хънтьр и дръпна една връвчица.

— Може да потърсим някакви анимационни филмчета по телевизията.

— Очите ни не стават много-много за четене вече — каза Айма в отговор на поканата.

Хънтьр завъртя едно копче на телевизора и на екрана, изненадващо ярък, се появи Бъгс Бъни. И двете деца зяпнаха натам, забравили за колички, лампи и бонбони.

— Но вече имаме дивидита, дискове и аудиокниги — отвърна Луиз. — Освен това имаме и уроци по готовене, кръжок по везане на гоблени, по плетене и всякакви подобни неща. Ще ви донеса графика със събитията.

— Може би няма да е лошо да излизам от време на време, сега, когато тазът ми поотмине — каза Айма.

— Чух, че имате и клуб по канаста.

— Ако имат, Щнзър може да е част от него. — Айма изяде един бонбон.

— Ще се оправя с брат ти. Време е да стопим ледовете, особено сега, ракът му напредва. Ще му кажа, че се извинявам, задето му казах, че Виетнамската война е безсмислена загуба на животи, и ще се оправим. Минаха пет години, Айма.

Тя си взе кърпичка от една кутия наблизо и поизбърса очи.

— Прав си, време е.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Луиз огледа младата жена, седнала на масата срещу нея. Въпреки че Джъстийн тъкмо бе завършила библиотечни науки и нямаше практически никакъв опит, Луиз имаше добро предчувствие за нея. Беше почти като кукла с абсурдно малки китки и миниатюрна, красива фигура, но безстрашно оглеждаше обстановката край себе си. А в малко градче като това беше важно качество, за да успее човек.

Докато се преструваше, че чете автобиографията на Джъстийн, Луиз се опита да си представи започващото тепърва приключение на младото момиче, може би подобно на нейното собствено. Беше дошла като пълен аутсайдер в изолирано градче, а вече имаше повече приятели, отколкото някога бе имала.

Имаше истински офис в новата сграда на библиотеката, построена върху земята на някогашното ранчо за кози на г-н Фоули. Г-жа Труди, както се оказа, го купила и предоставила площа на енорията. Никой не знаеше какво се е случило с директора на библиотеката. Беше продал почти всичко, което притежаваше, преди да замине с пикапа си неизвестно накъде.

След като мина данъкът, енорията успя да заеме сумата, нужна за строежа, който приключи година по-късно. Междувременно Луиз продължи класовете и програмите на Силвия с помощта на останалите библиотекари. Също така се омъжи за Сал на малка церемония във фермата му — храната бе осигурена от „Морските дарове на Антъни“. Беше щастлива година — пред очите на Луиз и библиотеката, и децата ѝ растяха, а тя и Сал градяха нова, прекрасна връзка.

Луиз се замисли дали да не предупреди Джъстийн в какво се въвлича. Може би щеше да разбере, че все пак не ѝ е тук мястото — или пък можеше да се влюби в Алигейтър Баю. Луиз мислеше да ѝ разкаже историята с елена в старата библиотека или как след много месеци подозрения Хоуп най-после бе позволила на янки като нея да опита кнедлите ѝ с пиле. Или за сестрите Би, за г-жа Труди и всички останали, които така се бяха борили да спасят библиотеката.

Но нямаше как да ѝ го обясни, затова я попита просто:

— Какво обичаш да четеш?

Джъстийн сплете деликатните си пръсти.

— Малко съм смутена да си призная, но обичам детското-юношески неща. Особено онези с вампирите и тем подобни неща. Знам, че трябва да чета сериозна литература, но...

— Идеално. Наемаме те.

Луизиана погледна през рамото на Джъстийн. В новата сграда имаха още дванайсет компютъра за посетители. Сестрите Би се бяха скупчили въгълчето си, а край тях неколцина други ученици май дори си пишеха домашните. Мари седеше в един барбарон и четеше „Игри на ума“ на Кирстен Уйт. До нея седеше Шанте Макдоналд, най-добрата ѝ приятелка.

— Тази ли е новата?

Хоуп се беше промъкнала зад Луиз и сега оглеждаше Джъстийн с ръце на кръста. Тя ѝ върна погледа, без да мигне.

— Радвам се да се запознаем.

— И ти ли си янки? Щото последната... Ами, май добре се получи с нея, като я опитомихме малко.

— От Мичиган съм — каза Джъстийн.

— Ей, не беше ли и ти от там, Луиз?

— Не, Минесота.

Хоуп махна с ръка — всички северни щати ѝ бяха еднакви.

— Е, успех. Ще се оправиш.

— Надявам се.

Джъстийн се изправи и си взе чантичката.

— Хайде да те запозная с останалите — каза Луиз.

— Не, остави на мен. — Хоуп прегърна Джъстийн през рамото и я въведе в задната част. — Ей това е новата ни библиотека. Страшна е, нали?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.